

NICK McDONELL

O EDUCAȚIE COSTISITOARE



EDITURA ALLFA

Strada Ficțiunii - Bestseller

Mike Teak este absolvent de Harvard. Unul tipic, și nu prea. Are douăzeci și cinci de ani, e nebun după sport, vine dintr-o familie bună și a fost recrutat de CIA. Aflat în Somalia, pleacă într-o misiune de rutină pentru a se întâlni cu Hatashil, liderul rebelilor. Suflul exploziei care urmează acestei întâlniri îi va schimba viața lui Teak, dar și câtorva oameni aflați pe alte continente. Conspirația îi va prinde în pânza ei de trădări pe Susan Lowell, profesoară la Harvard și autoare premiată cu Pulitzer, pe studentul somalez David Ayan și pe iubita acestuia, Jane. Fiecare va trebui să lupte cum știe mai bine pentru a-și salva reputația – și chiar viața.

Vocea editorului Comparat de critici cu Graham Greene şi John le Carré, Nick McDonell reușește să dea viață unei table de șah, pe care străluciții studenți de la Harvard şi spioni în toată regula, duri și nemiloși, sunt pe rând pioni şi regi, aflați la mila forțelor care conduc lumea. Jocurile, se pare, nu sunt încă făcute.

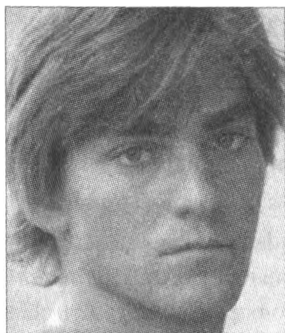
„În acest roman al lui Nick McDonell, facem cunoștință cu un spion fermecător, coborât parcă din paginile celor mai bune cărți ale lui Le Carré."
Publishers Weekly

„Un thriller absolut captivant, despre riscurile politicii globale, naționale, universitare."
Entertainment Weekly

www.all.ro



NICK MCDONELL



Copyright ©Arnaud Fevrier

Nick McDonell s-a născut în 1984, la New York. Şi-a făcut studiile la Harvard University şi este autorul romanelor *Twelve* (2002), *The Third Brother* (2005) şi ***O educaţie costisitoare*** *(An Expensive Education,* 2009; Editura ALLFA, 2011). Romanul *Twelve*, scris la vârsta de şaptesprezece ani şi publicat în douăzeci şi trei de ţări, a fost ecranizat în 2010, în regia lui Joel Schumacher, cu Kiefer Sutherland, Ellen Barkin, Chace Crawford şi Curtis „50 Cent" Jackson în rolurile principale. Nick McDonell a realizat reportaje în Irak, Afganistan, Mongolia, Sudan, Darfur şi la Cercul Arctic, pentru publicaţii prestigioase, printre care *Harper's*, *Time*, *The New York Daily News*, *Libération* şi *Die Zeit*. Este de asemenea autorul volumelor de eseuri *Guerre à Harvard* (2008) şi *The End of Major Combat Operations* (2010).

Vocea autorului

„Cu cât scriu mai mult, cu atât
mă îndepărtez mai tare de sondarea
propriei vieţi şi-mi îndrept atenţia spre
explorarea lumii din jurul meu."

Nick McDonell

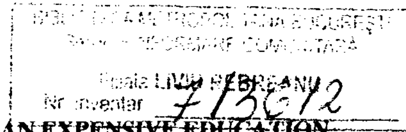


NICK McDONELL

O EDUCAȚIE COSTISITOARE

Traducere din limba engleză și note de
Mircea Pricăjan

EDITURA ALLFA



AN EXPENSIVE EDUCATION
Nick McDonell

O EDUCAȚIE COSTISITOARE
Nick McDonell

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
McDONELL, NICK
O educație costisitoare / McDonell, Nick ;
trad.: Mircea Pricăjan - București : ALLFA, 2011
ISBN 978-973-724-385-0

I. Pricăjan, Mircea (trad.)

826.161.1-31=135.1

Editura **ALLFA**: Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,
sector 6, cod 060512 – București
Tel.: 021 402 26 00
Fax: 021 402 26 10

Distribuție: Tel.: 021 402 26 30; 021 402 26 33

Comenzi: comenzi@all.ro
www.all.ro

Redactare: Crenguța Năpristoc
Tehnoredactare: Niculina Ionescu
Corectură: Elena Georgescu
Design copertă: Alexandru Novac

Deși în ea apar câteva nume reale, această carte este un roman. Am modificat instituții, triburi, limbi și geografii.

Dedicată lui THCM.

„— Și crezi tot?

— Nu chiar tot. Nu ne-au lăsat prea multe în care să credem, nu, nici măcar în care să nu ne încredem. Nu pot crede în ceva mai important decât un cămin sau în ceva mai vag decât un om.

— Oricare om?“

Graham Greene,
Omul nostru din Havana

PARTEA I

Boston, Massachusetts, 200X

Impunătorul edificiu victorian e întunecat, rece și tăcut în noaptea de toamnă. Profesoara Susan Lowell intră pe ușa din față, pe care o închide apoi cu băgare de seamă. La etaj, unde urcă să vadă ce fac copiii, își surprinde reflecția în oglinda din hol și aproape încuviințează spre ea însăși, în liniște. Se încruntă. Nu e încă miezul nopții și toți dorm, fiica, fiul, chiar și soțul. Se înfurie pe ei din cauza asta, și lasă sentimentul să o copleșească, apoi să se retragă.

La parter, ia telecomanda televizorului fixat în perete și găsește un canal de știri, cu sonorul tăiat. Și-a desfăcut părul, dar poartă încă pantofii cu toc și taiorul. Îi știe pe câțiva dintre protagoniști și, când se vede și pe ea, un zâmbet îi saltă colțurile buzelor pline. Se întreabă dacă plăcerea pe care o simte în acest moment e mai puternică decât toate plăcerile ce vor veni. A câștigat Premiul Pulitzer, dar soțul ei încă nu știe.

Toate la timpul lor.

Se duce la bucătărie, destupă o sticlă de vin roșu și ia un pahar delicat din bufet. Înapoi în living, se așază pe canapea, urmărește știrile fără sonor, bea. Când sticla e pe jumătate goală, urcă la etaj, se dezbracă și-l primește pe soț înăuntrul ei, înainte ca acesta să se trezească de-a binelea. După aceea îi spune de premiu și stau la discuții, dar nu mult timp. Apoi, liniștită și în sfârșit obosită, înainte să o fure somnul, se întreabă: Oare de ce mă tem?

1

Frontiera dintre Kenya și Somalia, 200X

În acea dimineață, un american tânăr pe nume Michael Teak conducea spre nord prin vegetația arsă, într-o misiune comandată de guvernul său, care, în acel moment, era cel mai puternic din lume. Un uliu, vânând pe vântul ce venea de departe, dinspre Oceanul Indian, plutea pe cer deasupra Land Cruiser-ului care se hurduca încet pe drumeagul izolat. Teak nu se grăbea să ajungă în sat sub soarele alb al după-amiezii. Seara avea să fie mai răcoroasă și, spera el, mai liniștită.

Era o misiune simplă, la drept vorbind. Să-i ducă niște bani și un telefon mobil unui rebel pe nume Hatashil, să arunce o privire în jur. *Prea simplu ca să fie doar atât*, se gândise Teak imediat ce terminase de citit dosarul lui Hatashil. Rebelul era un luptător pentru libertate. Un războinic orfan autodidact. Un binefăcător și un conducător. Teak fusese învățat să aibă grijă la cuvintele acelea, de parcă o făgăduință prea optimistă nu se împlinea niciodată, ba chiar ducea la trădare. *Lumina zilei peste conace coloniale.*

Teak se afla însă în delegație de un an și jumătate, îi era bine și își făcea socoteala, totodată, că poate nu trebuia să fie așa tot timpul. Sau cel puțin el nu trebuia să se simtă așa. Nu era sigur. Asta era problema lui și, avansând tot mai mult în peisajul verde și brun, se simțea deconectat de împrejurimi și, mai mult, înstrăinat de propria-i mașină, de propria-i armă. Îi trecu prin gând că, într-un final, deși se afla în misiunea potrivită, el, unul, nu era omul potrivit. Puse asta pe seama nervilor încordați și își văzu de drum, adică exact ceea ce credea el, la cei douăzeci și cinci de ani ai săi, că ar fi făcut un profesionist.

Pe bancheta din spate se aflau cinci valize. Bagaje ieftine pentru călători sărmani, neelegante, din plastic. Erau a doua acoperire a

lui Teak. Opri mașina și-și consultă telefonul, verificând poziția față de coordonatele satului. Pe direcția bună, în grafic.

Când băgă înapoi în viteză, Teak observă mișcare la orizont. Printr-o spărtură zări un nor de praf. Era primul semn de praf pe care îl vedea în peste o sută șaizeci de kilometri. Își reluă drumul cu viteză mai mare. Pierdu norul din vedere, îl zări din nou când acesta se ridică deasupra copacilor. În cel mai bun caz, un safari de smintiți; în cel mai rău... Teak își aminti în treacăt torturile cărora le căzuse victimă unul dintre predecesorii săi, ochii scoși din orbite, pântecele spintecat cu lame ruginite. Legat de un copac și lăsat să moară. Nu se justifica irosirea unui glonț.

Trei vehicule. Se opriră, aliniate de-a curmezișul drumeagului. Se opri și Teak, la un kilometru și jumătate depărtare, și se uită la ele prin lunetă. O furgonetă albă, asemănătoare cu cele care duceau de regulă turiștii japonezi în safari, și două camionete rablagite. Teak privi cum oamenii de pe platforma camionetelor sar jos și trag o poartă metalică de pe capota furgonetei. Toți înarmați.

Shifta, se gândi Teak, încordându-se. În amharică, asta însemna *bandiți sociali*. O poveste întreagă distilată într-un singur cuvânt. *Răufăcător*. Porni spre ei.

Shifta – douăzeci și doi la număr, după socoteala lui Teak – îl așteptau. Erau mai tineri decât estimase el, și bogați, cu furgoneta și poarta pe care o instalaseră de-a curmezișul drumului. *Se prea poate să fie o echipă deosebit de șireată*, se gândi Teak.

Doi bărbați stăteau chiar în fața porții. Unul purta pantaloni de camuflaj și un tricou cu sigla programului antidrog D.A.R.E. Celălalt, pantaloni scurți și cămașă kaki de safari. Ambii erau înarmați cu kalașnikovuri. Cel în pantaloni scurți avea și un toc din piele sub umăr.

— Salut, zise Teak, scoțând capul pe geam în timp ce încetinea.

Era mai bine să folosească engleza, *lingua idiota*.

— Punct de control, rosti individul în tricoul cu sigla programului antidrog.

Teak opri și lăsă Land Cruiser-ul la ralanti. Cercetă spațiul de-o parte și de alta a camionetei. Ar fi putut trece pe lângă ei, dar puteau să se ia după el, puteau trage în roți, probabil ar fi ratat, însă puteau să-i spargă geamurile. Poate mai rău decât atât. *Mai bine cu vorba bună.* Lângă drum, un băiat cu un satâr în mână ședea cu picioarele încrucișate și se holba la Teak. *Ciudat.* De obicei, *shifta* nu primeau copii. Teak îi făcu țâncului cu ochiul, dar acesta nu schiță nicun gest.

— Punct de control? întrebă Teak încurcat, folosind cel mai bun accent colonial de care era în stare. Cu ce autoritate?

Cei doi bărbați din față se priviră. Cel cu pantaloni scurți scoase demonstrativ din toc un pistol vechi, calibru 38.

— Autoritatea generalului Hatashil, răspunse el, lovind portiera din spate a mașinii cu arma. Ce ai aici?

— La dracu'! făcu Teak luându-se cu mâinile de cap.

Tinerii deschiseră portierele, traseră valizele în țărână și deschiseră una, rupând-o.

— Să știți că aia are fermoar și-l puteți folosi, spuse Teak.

Când văzură că valiza era plină cu frunze gri-verzui de khat[1], se iscă veselia.

Teak clătină din cap.

— Te necăjește ceva? întrebă cel cu toc sub umăr.

— Nu, răspunse Teak, luminându-se deodată la față și întinzând o mână pe geam. Eu sunt Teak.

— Eu sunt comandantul Moalana, zise cel cu pantaloni scurți, surprins, prinzând iute mâna lui Teak într-o strânsoare slabă.

Teak îi zâmbi și Moalana îi atinse bărbia. Era aproape vesel, jucându-se cu Teak pentru oamenii săi, extrem de bucuros că singuraticul cu valizele pline de droguri îi apăruse în cale.

Oamenii lui Moalana fuseseră frustrați toată dimineața. Pe de altă parte, reflectă Moalana, ei erau frustrați tot timpul. Putea confisca și mașina, însă ordinele erau ordine. *Cumpătare*, zisese Hatashil. După ce-l uciseseră pe ultimul individ, considerându-l spion, Hatashil se arătase mânios. *Noi nu ne lăsăm aliații legați*

---

[1] Arbust peren, specific Africii de Est, cu frunze de un verde închis, care se mestecă crude pentru efectul lor revigorant.

de copaci! Totuși, se calmase repede, și ținuse o predică. *Mai există și neînțelegeri*, concluzionase el, *dar aveți grijă să fiți mereu cumpătați.* Moalana răsuflase ușurat că Hatashil dovedise înțelegere în urma unei boacăne atât de mari.

Moalana îi oferi lui Teak niște khat. Teak acceptă și începu să mestece. Nu-i plăcea gustul amărui, ca de varză.

— Pot să păstrez una? întrebă el.

— O geantă...

Moalana râse demonstrativ, pentru oamenii săi.

— Cum să păstrezi una?

Înainte ca Teak să poată răspunde, Moalana îi luă vorba din gură:

— Niciuna, zise el și oamenii lui începură să încarce valizele în camionete.

Băiatul care ședea turcește, observă Teak, căzuse pe gânduri, nepăsându-i de jaf, și desena în țărână cu satârul. Un băiat mai mare îl strigă, în timp ce alți *shifta* urcară poarta înapoi pe mașină și o legară bine.

Trecând pe lângă el, Moalana îi făcu cu mâna de la geamul camionetei sale.

Teak scuipă frunzele și privi cum dispar în depărtare. Întâlnirea nu durase mai mult de cinci minute. Valizele cu khat fuseseră un truc bun. Încă nu se grăbea.

După câtiva kilometri și câteva ore, pe un drumeag ce se desprinsese din primul, tufișurile se răriră, făcând loc unei câmpii pietroase, dar mai întâi, din fericire, apăru un pârâu. Pe malul său, un curmal strâmb, o duzină de colibe, capre și copii aidoma unor îngeri păzitori miniaturali. Lui Teak îi plăcea tabloul. Parcă mașina la o sută de metri distanță de sat, ca să nu sperie mai tare animalele din țarc. Câteva capre răpănoase behăiră către Land Cruiser.

Scoase o cheie din buzunar, descuie torpedoul și luă un plic FedEx sigilat. Coborî din mașină și-și întinse picioarele, în timp ce se gândea la temperatură, trăgând pe el sacoul șifonat al costumului kaki. Peste tot purta aceleași haine, iar acum era mai răcoare. Nu că l-ar fi deranjat căldura. Pielea lui albă era mereu arsă, dar asta nu-l deranja. Îi ajunsese scurta perioadă în care

trăise iernile din New England. Își verifică arma SIG P220 de la centură, vârî plicul la subsuoară și porni să întâmpine copiii care veneau spre el prin iarba uscată, foșnitoare. În urma lor, mame aduse de spate, trecute prin viață, prin greutăți.

Cel mai curios dintre copii ajunse la genunchiul său, uitându-se în sus la el. Teak îl salută în dialectul local; copilul nu era destul de mare încât să i se pară ceva ciudat.

— *Ghicitoare!* spuse Teak, rânjind cu cei mai albi dinți pe care copilul îi văzuse vreodată la un adult.

— *Spune-mi o ghicitoare!* ceru puștiul.

— *Casa mea nu are uși*, zise Teak.

Era o ghicitoare ușoară și celebră despre un ou, dar copilul era atât de mic, încât Teak bănuia că avea să fie nouă pentru el, și avu dreptate. Copilul dădu fuga înapoi pentru a se sfătui cu amicii.

Când Teak intră în sat, toți rămaseră gură-cască. Doi adolescenți fluturară spre el puști Enfield foarte vechi. Unul îl întrebă, în engleză, ce vânt îl aduce pe-acolo.

— Am venit să mă întâlnesc cu Hatashil, răspunse Teak voios, pe limba lor, luându-i prin surprindere.

Băieții se uitară unul la celălalt, făcându-se că stau pe gânduri. Umflându-și piepturile, îi spuseră lui Teak să-i urmeze. Se îndreptau spre pârâu. Sub curmal, trei bărbați ședeau pe o rogojină groasă și destrămată, sorbind din boluri mici lapte de cămilă fermentat. Doi purtau haine de camuflaj, al treilea, pe care Teak îl identifică iute ca fiind Hatashil, purta o *djellaba*[1] albă. Se ridicară când Teak se apropie. Hatashil, cel mai scund dintre cei trei, era corpolent, aproape gras, dar avea un ten ceva mai deschis, observă Teak, și trăsături mai pronunțate. Avea un baston cu un craniu – Teak nu-și dădea seama de ce animal – în chip de măciulie. Se uită la Teak cu ochi grei, afundați în orbite, și-și trimise de acolo tovarășii, care se îndepărtară de-a lungul pârâului, însoțiți de cei doi tineri înarmați. Când nu-i mai puteau auzi, Hatashil îi făcu semn lui Teak să vină pe rogojină.

[1] Haină lungă și largă, cu glugă, purtată de obicei în țările musulmane.

Se salutară și se așezară. Teak îl complimentă pe Hatashil pentru engleza tinerilor pușcași.

— Măcar de-a mea ar fi mai bună, răspunse Hatashil, dar îți mulțumesc. Sunt niște băieți buni. În tabără avem și mai buni.

O femeie zâmbitoare, subțire ca o viespe, aduse o tavă pe care se găseau curmale, brânză de capră și două cutii de Fanta. *Cutii în loc de sticle*, își spuse Teak. *Asta-i ceva nou*. Înclinându-se, femeia așeză tava pe rogojină, între Teak și Hatashil. Acesta din urmă îi zâmbi și ea păru să se îmbujoreze.

Din politețe, Teak mâncă o bucată de brânză. După aceea, niciunul dintre ei nu se mai atinse de mâncare. Hatashil îi spuse câți oameni și cai, câte arme și vehicule avea într-o tabără din apropiere. Arătă cu degetul peste pârâu, spre locul unde era parcată camioneta lui. Era o Toyota cu o mitralieră de 12,7 milimetri instalată pe platformă.

Teak deschise plicul FedEx cu un briceag și i-l trecu peste tavă lui Hatashil. Acesta se uită în el și văzu, spre mulțumirea sa, mulți dolari americani.

— Douăzeci și cinci de mii, spuse Teak.

Apoi băgă mâna în buzunar după un telefon mobil negru și i-l dădu și pe acesta.

— Cu tine am să țin legătura? întrebă Hatashil.

— Nu. Vei ține legătura cu colegul meu.

— E păcat să faci învoieli cu oameni care ar putea fi de treabă și apoi să nu-i mai vezi niciodată, rosti Hatashil, deschizând clapeta telefonului și pornindu-l.

Bip.

Sus, deasupra lor, dincolo de cumulus, se declanșă o alarmă și un pilot își adaptă traiectoria.

Întorcându-se la mașină, Teak auzi murmurul molcom al aeronavei Antonov. Ar fi trebuit s-o observe apropiindu-se de mai departe, dar n-o văzuse. *Bombardament aerian*. Apoi fu aruncat înainte prin aer și ateriză pe burtă. Năuc, se rostogoli în timp ce un val de căldură trecu peste el. Curmalul era numai așchii. Țarcul de lemn dispăruse, în urma lui rămânând doar un crater.

În aer plutea praful. Cu burta lipită de pământ, Teak văzu camioneta lui Hatashil îndepărtându-se în viteză de pârâu. Se ridică anevoie în picioare și alergă la mașină; scoase trusa de prim-ajutor de sub bancheta din spate. Antrenamentul își spunea cuvântul. Nu se uită la morți când fugea înapoi în sat; pe el îl interesau cei aproape morți. Focurile izolate reluau căldura soarelui de amiază.

Auzi scrâșnetul roților Humvee-urilor care soseau dinspre est și văzu o formațiune paramilitară năpustindu-se spre ceea ce mai rămăsese din sat. Unul dintre băieții înarmați alergă spre Humvee-uri și soldații îl împușcară imediat. Celălalt o luase la sănătoasa în direcția opusă și un Humvee gonea după el.

Teak se aplecă și intră într-o colibă fumegândă. Femeia care îi adusese brânza și Fanta zăcea cu fața în jos. O dâră de sânge se întindea de la ușă la patul șubred spre care femeia se târâse. O adolescentă ședea lângă ea, masându-și urechile, încercând să-și recapete auzul. Teak îngenunche lângă ele. Întorcând-o pe femeie pe spate, văzu tăietura mustoasă de la gâtul ei și știu că era prea târziu.

Tocmai se întindea spre fată, când observă la picioarele sale o cană, la fel ca cea pe care o primise și el în pachetul de absolvire a facultății, în urmă cu patru ani. Era stacojie, imprimată cu emblema Universității Harvard, și cuvântul *Veritas* scris cu litere albe. Teak nu avu timp să se gândească la asta, căci auzi răpăit de mitraliere M4 și simți șuieratul unui glonț care străbătu coliba. Se aruncă peste fată.

2

Jane fusese în Deadalus de un milion de ori, însă niciodată în acel moment al zilei. Nici nu-și amintea când se trezise ultima dată atât de devreme. La adăpostul pentru oamenii străzii se făcea voluntariat doar după-amiaza, și la fel la toate dezbaterile despre avort și soarta Uniunii Africane și așa mai departe, și la ședințele de la *Crimson*, ziarul școlii. Iar ea bea, desigur, ba chiar se mândrea cu asta. Așa că nu se trezea niciodată înainte de unsprezece. Uneori bea scotch, pentru că asta beau băieții de la Kennedy School of Government, dar ei îi plăceau mai mult cocteilurile cu suc și vodcă.

Se așeză cu David la barul pustiu. Comandară ouă Benedict cu somon, o delicatesă cu care el se cinstea săptămânal. Ea, cafea și un Bloody Mary, el – doar suc de portocale. Uneori, când ieșeau în oraș, Jane își dorea ca el să bea mai mult, ca ceilalți. Compensa, însă. Era înalt de un metru nouăzeci și cinci, aproape doi cu bocancii Prada de patru sute de dolari pe care i-i făcuse ea cadou de aniversare. Și negru. Iar ea era albă și blondă. Și spusese că *n-are niciun bai*, ha-ha, atunci când începuseră să iasă împreună. El nu aducea asta niciodată în discuție. Noaptea trecută, ea ieșise cu prietenele ei.

— Mersi că te-ai trezit, zise David.

Îi mulțumea întruna pentru ce făcea. Vocea lui avea curgerea lentă a școlilor coloniale britanice. Mă pune pe jar, îi spusese Jane maică-sii.

— Ce pămpălău ești! râse ea. Bine că știi să fuți.

David, chiar și după șapte luni, habar nu avea cum să reacționeze când ea spunea lucruri de felul acesta. Dar îi plăcea.

Îl mângâie pe spate. David purta cămăși de la second-hand. Aceasta, subțire și galbenă, avea pe buzunar monograma altcuiva.

— Deci... de ce ne-am trezit așa devreme? vru ea să afle.

David scoase un plic din rucsac. Fetei îi plăcea cămașa, dar își dorea să-i poată cumpăra o geantă ca lumea, precum cea Varvatos de piele, pe care maică-sa i-o cumpărase tatălui ei. David avea un rucsac Eastpak cu care venise de acasă. Îi înmână plicul. Hârtia era grea și de culoare crem. Numele lui era scris de mână cu cerneală neagră. Pe verso, un sigiliu de ceară fusese rupt. Sigiliul reprezentase un cap de porc.

— Asta mi-a fost strecurată pe sub ușă azi-noapte.

— Ți-au făcut-o cei de la Porcellian, zise Jane de îndată ce văzu sigiliul rupt.

Luă cartonașul. Pe hârtie era ștanțată încă o față de porc, cu verde. Tot de mână, scria: *Președintele și Membrii Clubului Porcellian solicită prezența pentru cocteil la...* Invitația se continua cu adresa unei clădiri aflate imediat la ieșirea din campus. Ora opt, marțea viitoare.

— Haios, zise Jane, trântind invitația grea pe bar.

— Hei, ai grijă! făcu Dave și se întinse după ea.

— Chiar te gândești să faci asta?

Jane trase cartonașul la distanță de el.

— Încearcă totul o dată, recită el.

Ea însăși îi spusese asta de multe ori.

— Mda, dar nu asta! Asta-i cea mai gogomană, misogină, încuiată, homofobă și vetustă porcărie din lume.

Era vorba de iubitul ei, fir-ar să fie, nu de un băiețaș de la cine știe ce club elitist! Trase aer în piept:

— Dumnezeule, vorbesc de parcă aș fi o absolventă de sociologie. Dar pe bune, David...

— Nu-i musai să mă înscriu doar fiindcă onorez invitația.

— Nu-s decât niște studenți plini de ei, membri ai unei frății. Tu n-ai nevoie de rahatul ăsta. Ai și așa destule pe cap. Oare nu știu de unde vii? Majoritatea căcănarilor din consiliu care ți-au făcut țara troacă de porci la pagina douăzeci și șase din *The Economist* probabil făceau parte din Porc. Ce crezi c-ar spune Hatashil despre clubul ăsta idiot?

— Cred că n-ar trebui să înjuri așa de des, răspunse David cumpătat, sigur pe el. Mai cred și că situația țării mele e mai complicată de atât. Și de unde să știu eu ce-ar spune Hatashil? El spune c-ar trebui să ne autoeducăm.

— În fine, lasă lumea largă, treaba e că-n campus sunt niște căcănari!

Jane nu se putea opri din vorbit. Bretonul îi flutură când se aplecă și luă de lângă tivul fustei sale înflorate geanta de firmă. Scoase un carnețel cu coperte din moleschin, smulse o pagină și desenă un grafic în timp ce turuia mai departe.

— Bun, avem aici Porc, cea mai secretoasă și exclusivistă ciudățenie. Îți vine să te slobozești în craniul lui Geronimo, cum fac ăia din Skull and Bones[1]. Sau ai putea intra în Fly, să umbli cu gulerul ridicat și să prizezi coca până ți se face rău. Sau ai putea intra în A.D., să joci lacrosse și să bagi bere în tine până-ți verși fierea pe toată clasa muncitoare. Sau în Phoenix. Au și ei niște membri de culoare, prințese nigeriene și alții de felu' ăsta. Poate Spee? Ăștia au chiar și un jidan ori doi.

— Jane... o întrerupse David.

Jane se încinsese însă, se distra de minune.

— Sau de ce să intri într-un club elitist? Dacă vrei să te izolezi, poți să intri într-un club de acappella americano-asiatic ori în vreo altă ramură a majorității tăcute. Tu oricum muncești tot timpul, ai putea pur și simplu să dispari de pe radar, îmbrățișând dansul de societate și renunțând de tot la băutură, ca jumătate dintre oamenii pe care nu-i vedem niciodată pe aici. Sau să râzi de propria-ți bășină și să devii un alcoolic *veritabil*, să dispari în *Lampoon* și să nu mai cobori niciodată din turnul de fildeș? Să joci, poate, fotbal? Ai forma fizică necesară. Dar presupun că ăștia fac toți parte din Delphic, Owl sau Fox. Nu se poate una fără alta.

Jane inspiră și trase o dușcă zdravănă din paharul cu Bloody Mary, care costase șapte dolari.

— Taică-tău n-a făcut cumva parte dintr-un club elitist?

David se uită la încâlceala de nedescris de linii și casete de pe foaia de hârtie a lui Jane.

— Ba da, a făcut, recunoscu ea suspinând. Din Porc. Trase desenul spre ea. Uite, iubitule, tu ești pur și simplu prea bun pentru chestiile astea. Uite ce ai realizat deja. Ai ieșit din deșert.

---

[1] Societate secretă a studenților din anul terminal la Universitatea Yale.

Lui David afirmația i se păru arogantă. Nu era vorba de deșert, nici de tufăriș. Și nu făcuse tot drumul pe jos, dar ei îi plăcea mereu s-o spună, ca și când ar fi fost cine știe ce mare călătorie. Mai ales când erau și alții de față. Făcuse la pas doar o parte din drumul spre oraș, odată, din satul vărului său. Oamenii făceau asta, dacă nu aveau mașină sau o cămilă sau un cal. Era un drum lung, dar *shifta* nu se legau de tine dacă nu aveau ce să-ți fure. Sau, cel puțin, așa era în copilăria lui.

David însă nu spuse nimic. Îi plăcea să fie eroul ei și povestea părea s-o încânte. Știa că ei i se părea ceva aproape supranatural. Și i se încălzea sufletul când îi spunea „babe". Era ceva atât de solar și sexy și străin, atât de americănesc. Odată, în Annenberg, în sala de mese a celor din primul an, așteptând un sendviș cu pui, o auzise pe altă fată vorbind despre Jane. Spunea că Jane este un suflet boem din Beacon Hill. Fata n-o spusese apreciativ, dar lui David i se păruse drăguț.

— Câțiva președinți americani au făcut parte din Porcellian, spuse el, știind că asta o va întărâta.

— Sunt niște criminali! CIA s-a născut din Skull and Bones și *uite* la ce a folosit! Sau și ăștia-s idolii tăi? Plus că, oricum, jumătate din ce se spune probabil că-i doar mit. Nu fac decât să se ia la-ntrecere cine bea mai mult din cel mai scump alcool.

Își mâncară ouăle și somonul.

— Știi ce, rosti Jane într-un final, fă ce vrei! De ce nu? Organizează evenimente la care poți veni cu iubita. Fă tu primul pas și eu o să vin atunci când o să ai nevoie de însoțitoare și o să bem câteva păhărele. Sau, cel puțin, o să beau eu.

— Vreau doar să profit cât pot mai mult de locul ăsta. Vreau să zic – Dave se simți ca un tont rostind asta –, aici *este* Harvard.

— Harvard e o hazna! conchise ea.

3

În aceeași dimineață, în cealaltă parte a campusului, profesoara Susan Lowell își găsi biroul plin de trandafiri. În vase așezate într-un echilibru precar pe rafturile burdușite de cărți, în buchete sus pe dulapuri, pe teancurile cu cărți din jurul mesei de lucru. Asemenea celorlalte birouri din clădirea Knafel, și al ei era decorat cu metal mat și lemn negricios. Lumina se revărsa pe fereastra care dădea spre turla gotică cenușie de la Annenberg, unde bobocii se duceau împleticindu-se să-și ia micul dejun. Trandafirii – roșii, galbeni, albi – o izbiră deopotrivă ca fiind luminoși și străini. Adică, mai mult sau mai puțin, exact cum se simțea ea în acea dimineață. Cu o zi în urmă câștigase Premiul Pulitzer.

În anul acela decernarea premiilor fusese amânată, de aceea atenția îndreptată asupra lor fusese mai mare ca de obicei. În drum spre birou, fusese oprită și felicitată de patru ori. Acum închise ușa după ea și se trânti în fotoliul Aeron. Înainte să apuce să curețe masa de lucru de trandafiri și să deschidă site-ul *New York Times* pe laptop, se auzi un ciocănit în ușă. Îi spuse oricui se afla afară să intre, dar nu ridică privirea, făcându-și de lucru cu trandafirii. Era un obicei al ei să facă întotdeauna altceva în timpul întrevederilor cu studenții, mai ales cu tinerii bărbați care soseau dimineața la prima oră și se străduiau să realizeze contactul vizual într-un fel academic, inteligent. Nu că nu le-ar fi acordat atenție.

— Am sărbătorit îndelung în cinstea ta aseară.

Auzind accentul britanic, Susan ridică brusc capul. Știa cadența aceea. Un vechi prieten, Razi Farmian, stătea la un pas de ușă. Maxilarul lui ascuțit era umbrit de țepii unei bărbi de o zi; iranianul tuciuriu purta un costum de tweed șifonat. *În sfârșit*, se gândi ea, cineva care voia să o felicite. Ieși de după masă și

se apleca pentru a-l îmbrățișa. Ea avea aproape un metru optzeci și trei, el – unu șaptezeci și trei. Razi mirosea a gin și a țigări Marlboro roșu, fumate în ziua precedentă. Ea, a parfum Jean-Louis Scherrer.

— Miroși extraordinar, zise Razi.

Susan era celebră în rândul studenților pentru costumele ei șic, părul blond, înălțimea ei și silueta suplă. Și pentru ochelarii de soare Chanel – și pentru că era o dură. Avea treizeci și șase de ani.

— Unde ai dormit? întrebă, uitându-se la servieta de piele scâlciată a vechiului ei prieten. Și-l amintea cărând-o după el chiar și prin Ogaden. Uneori nu se găsea mai nimic în ea, poate doar o cămașă curată.

— Unde am apucat, răspunse el, îndepărtând trandafirii de pe un scaun și așezându-se. Sunt treaz și am trei informații.

BlackBerry-ul Susanei bâzâi. Era soțul ei, Harry, cu vești supărătoare. Bona lor, Sheila, era în New York, *ți-amintești?*, afacerea pe care se străduia s-o încheie se lungea, așa că nu va putea lua copiii de la școală. Susan se frecă la ochi și acceptă să rezolve ea. Fie avea să roage altă mamă să ia copiii și să-i ducă la joacă, fie avea să-i ia chiar ea. Închise și se uită la Razi.

— Prima, zise acesta, ridicând un deget: președintele Randolph va anunța o petrecere în cinstea celor doi membri ai corpului didactic laureați ai Premiului Pulitzer.

— Asta-i ceva normal.

— A doua: bursa de cercetare mi-e primejduită de-o studentă cu ochi cenușii din anul doi care vrea să i-o trag precum unei capre. Crezi că există vreo lege care interzice relațiile dintre studenți și titularii de burse din programul Nieman?

— Ha, ha!

Se auzi încă o bătaie la ușă, dar înainte să poată răspunde Susan, profesorul Henry Rose băgă capul pe ușă. Șef al catedrei de istorie, Rose era impecabil în costumul său dungat din trei piese, cu batistă de mătase la buzunar. Poate că motivul pentru care el și Susan se înțeleseseră mereu bine era faptul că amândoi știau să aprecieze hainele de calitate. În mod categoric nu-i uneau vederile politice. El fusese consilier special pe probleme

de politică externă în administrația Reagan și era cofondator al unui mic, dar puternic grup consultativ de experți arondat așa-numitei Noi Drepte. Când îl văzu pe Razi, despre care știa că este jurnalist și unul dintre nenumărații veri ai Șahului, Rose ridică din sprâncenele albe, aranjate cu grijă.

— Iartă-mă, zise Rose, nu știam că ești într-o întâlnire.

Susan se uită la el fără să zâmbească, în timp ce el o felicită și îi spuse că președintele Randolph va găzdui o petrecere în cinstea ei și, totodată, în cinstea lui Tudo Denman, profesorul de engleză al cărui roman câștigase un Pulitzer.

— Voiam doar să te informez înainte să se pornească potopul, zise el, arătând cu capul spre coridor. O strașnică furtună de respect.

Îl salută discret pe Razi și apoi se întoarse pe tocurile de talpă, retrăgându-se din cadrul ușii.

Susan merse după el pe culoar, unde găsi patru studenți, toți înscriși la cursul ei, care sperau că-i poate primi. O felicitară toți deodată. Ea le mulțumi pentru că înțelegeau cât era de ocupată, mai ales acum, și îi rugă să-i scrie pe e-mail pentru a stabili o întâlnire sau să treacă pe la birou în timpul programului, luni. Închise ușa nu chiar în nasul lor și se întoarse la Razi, care se juca cu un trandafir.

— Care e, deci, ultima ta veste?

— Are legătură cu povestea asta a premiului pe care l-ai primit, mă tem, începu el, lăsând trandafirul jos. Vocea lui pierdu orice inflexiune sentimentală. Acum vreo două zile, m-am întâlnit cu filantropul canonizat Roger Knustle; sprijinea barul la Cramă. S-a întors și mi-a spus că, de când cu cartea, ești încă *persona non grata.*

— Ce l-a făcut să se-ntoarcă?

— O bursă Carr și o carte despre Forțele Speciale ale SUA din Horn. O poveste bună, pe care o știe toată lumea, n-a fost scrisă până acum și așa mai departe.

— E un mare căcănar!

— Pute de la o poștă. Dar odată ce am depășit trăncăneala de complezență – forțele Delta „se dau în stambă în Addis“ –, mi-a spus că oamenii lui Hatashil încep s-o ia pe arătură, se

omoară unii pe alții. „Noua" poziție este aceea că mișcarea lui Hatashil n-a fost una serioasă și că va lua sfârșit până la Crăciun. Din câte se pare, Hatashil a uitat să ne spună că este un nepot saudit de viță regală.

— Aiurea! făcu Susan, dar informația o îngrijora.

— Sigur, doar tu ești singura care l-a întâlnit, zise Razi, luând iarăși trandafirul. Oricum, ai dreptate, Roger e un căcănar. Ieri, l-am sunat pe Toma, ca să-i spun de premiul tău.

Toma Ali Mugabo era lichidatorul lor din Africa de Est. Era lucru rar ca unul ca el să opereze în mai multe țări, dar, cum spuneau ei de fiecare dată, Toma era unic. Era un tip de naționalitate ruandeză, care vorbea uneori în versuri din melodiile rock-and-roll ale anilor de glorie. Câteodată, li se părea amuzant, alteori, nu. Toma le făcuse cunoștință lui Razi și Susan într-un bar din zona Westlands a Nairobi-ului, atunci când Razi era corespondent pentru *Time* și ea se documenta pentru disertația care până la urmă avea să se transforme în carte. Toma văzuse potențialul legăturii dintre ei.

— Vino-ncoa', dulce Virginia, spusese Tom, făcând semn cu mână spre barul la care stătea Razi, un prieten care să-ți fie aproape.

Razi se ridicase, surprins de frumusețea Susanei. Îi plăcuseră versurile. Apoi Toma le cumpărase un rând de bere Tusker și le spusese *să lase deoparte rușinea, să lase pudoarea și să se arunce cu capul înainte.*

Odată, în Khartoum-ul cel arid, după ce le luaseră interviuri unor oficiali ONU vreme de două săptămâni, Toma îi dusese pe o alee, până la ușa din spate a unui restaurant etiopian. Pe panoul de pe ușă scria *Barul necredincioșilor.* Un ușier cu fes pe cap, așezat la o masă de cărți, le ceruse să semneze hârtii prin care acceptau că sufletele le erau pierdute pe vecie și că absolveau proprietarii și statul de orice daună. Toma îi lăsase la ușă. Înăuntru, băuseră Dewar's și toastaseră în sănătatea lui Toma. În cele din urmă, Toma aranjase ca Susan să îl cunoască pe Hatashil.

— „Desigur, Fourth Street", spuse Susan. Trebuie să-l sun.

— A fost foarte bucuros pentru tine. A mai spus și că un sat întreg de soții ale lui Hatashil și copiii lor a fost distrus, toți sunt morți, și nimeni nu știe de ce. Treizeci de oameni, jumătate înrudiți cu Hatashil. Cel mai recent epilog al epilogului tău.

Pauză. Razi schimbă tonul.

— Îi pot lua eu pe Emily și pe Ford, se oferi. Era nașul lui Emily. N-am nimic de făcut în după-amiaza asta.

Susan îi spuse că ar fi minunat și îi explică ce avea de făcut. Stabiliră să ia prânzul într-o zi, în săptămâna aceea, apoi Razi plecă. Susan se uită în gol pe fereastră. Le cunoscuse pe unele dintre soțiile lui Hatashil. Se întreba care dintre ele muriseră. Oricât de tare ar fi îngrozit-o vestea, o parte din ea era ușurată. Acum avea la ce să lucreze. Dar iarăși, pentru prima oară de când ținea minte, munca ei i se părea vulgară. *Din nou*, se gândi, *am de muncit.* Deschise lista de contacte pe laptop, dar continuă să se uite în gol pe fereastră.

4

Teak stătea pe capota Land Croiser-ului său și privea cum fuioarele de fum deveneau tot mai diafane pe cerul roz, răcoros. Voia să fie vizibil. O predase pe fată unui soldat care îi spusese să nu se îndepărteze și stătea acolo deja de aproape o oră, așteptând să vadă în ce fel va fi abordat. Teak își amintea prima sa vizită în Africa. Într-un safari. Pe-atunci totul se reducea la animale.

Membrii formațiunii paramilitare se împrăștiaseră prin sat și fumau. Unul dintre ei veni spre Teak. Un medic, observă Teak după trusă. Era și timpul, sau poate nu. Soarele la apus făcea umbra medicului lungă și ciudată, arma și echipamentul proiectând siluete gotice peste terenul desfundat. În spatele lui, Humvee-urile erau parcate în formație de stea în jurul a ce mai rămăsese din sat. Cei doi săteni care supraviețuiseră erau sub pază.

— Comandantul meu vreau să-ți fac un control, îi spuse medicul, lăsând trusa jos. Ai fost prins în explozie.

— M-am ferit.

Teak se concentră asupra accentului bărbatului.

— Am observat.

Engleză, dar învățată ca limbă străină, probabil în State.

Teak se uită peste umărul medicului și văzu pe cineva vorbind la un telefon prin satelit Thuraya.

— Vrea să vorbească? întrebă Teak.

— Dar tu?

Nu, poate sud-african. Dar încă îmi țiuie urechile.

Îi îngădui medicului să-l consulte. Era mai în vârstă ca Teak, poate treizeci de ani, tuciuriu, cu fața murdară și nebărbierit. Scoase o lanternă subțire dintr-un buzunar al vestei de front și puse raza ei în ochii lui Teak.

— Nu poți face nimic pentru niciunul dintre ei? întrebă Teak.

Bărbatul se uită la el, năpăstuit.

— Nu, răspunse.

Teak tot nu reușise să identifice accentul. Individul putea fi de oriunde.

— Au găsit vreo urmă de uraniu acolo? întrebă Teak, puțin deranjat. Insul însă era bine antrenat și nu spuse nimic. Ei, tu de unde ești? zise Teak, degajat acum, ușurel, prietenos.

Tipul îi zâmbi și se îndepărtă. *American?* Teak se întreba unde fusese medicul în ultima lună.

În mijlocul satului, comandantul cu telefonul Thuraya se plimba într-un cerc larg în jurul celor doi supraviețuitori, aflați sub paza unui militar negru, cu ochelari de soare Oakley. Supraviețuitorii erau unul dintre nepoții lui Hatashil, acum deposedat de pușca lui Enfield, și adolescenta pe care Teak o acoperise. Toți ceilalți fie muriseră în explozie, fie puseseră mâna pe arme și fuseseră uciși.

Deodată, Teak îl văzu pe nepot luând-o la fugă spre individul care vorbea la telefon. Părea să aibă un cuțit în mâinile încătușate în plastic. În același moment, adolescenta sări la paznicul de culoare. Teak urmări derularea evenimentelor în timpul elastic care se întinde și se contractă în preajma unui schimb de focuri. Păru o veșnicie până ce paznicul reuși să-l prindă pe nepot în cătare și apoi să se răsucească înapoi, trăgând la foc automat, și s-o nimerească pe fată. Nu durase, de fapt, nici cât ai clipi, Teak apucase doar să sară în picioare.

— Futu-i mama mă-sii! țipă comandantul, ridicând brațele în aer, cu telefonul prin satelit încă în mână.

American.

5

David intră în Randolph Court pentru a se prezenta la serviciu. Randolph Court era un cămin, parte din Adams House. Franklin Delano Roosevelt locuise acolo. David se gândi la asta în timp ce luă un mop și o găleată cu soluții de curățat din subsol. FDR spusese că cel mai mare regret din viața lui fusese acela că nu intrase în Clubul Porcellian. Cel puțin asta auzise David în sala de mese. Și că Teddy intrase.

Încă din prima săptămână de școală, David se angajase în echipa de întreținere a căminelor, ca să câștige niște bani în plus. Echipa făcea curat în cămine o dată la două săptămâni, pentru a suplimenta eforturile personalului de la curățenie. Era formată aproape exclusiv din studenți internaționali cu bursă, deoarece, având viză de studii, nu puteau presta munci decât în folosul universității. Prima întâlnire arătase ca o versiune restrânsă a Uniunii Europene a îngrijitorilor de ocazie. Un scoțian virtuoz al pianului, doi irlandezi, o jumătate de duzină de fete din Europa de Est, care erau fie scunde și bondoace, ca niște cartofi, fie înalte și lălâi, ca stuful de pe malul Balticii. Erau un norvegian și un israelit, amândoi cu stagiul militar obligatoriu satisfăcut înainte să vină la Harvard, perioadă despre care le plăcea să vorbească. Est-europencele se certau cu israelianul cu privire la care website era mai bun pentru a cumpăra țigări Klubowes și Gauloise, yessmoke.com sau internationalpuff.com. Spre mirarea lui, David era singurul african.

Când se formaseră echipele, partenerul lui David fusese desemnat Scot. David, ca și toți ceilalți, știa cine era pianistul, întrucât în *Crimson* apăruse un articol despre el după ce dăduse un recital la spectacolul bobocilor talentați. Era un tânăr mătăhălos, alb ca luna, aproape un albinos. Arăta mai mult ca un rugbist

tuns periuță decât ca un pianist. Mâinile lui aproape acopereau cele două octave ale lui Liszt. Îl chema Robert.

— Să curățăm în urma labagiilor bogați, spusese el mofluz, asta-i treaba noastră.

În dimineața aceea, în Randolph Court, începură de la etajul de sus. Prima cameră avea un anunț pe ușă, cu Magic Marker și sclipici pe hârtie milimetrică roz. Spunea:

Sălașul nu foarte umil al lui
Prithee, Margo, Olympia, Carol

Camerele fetelor erau, de regulă, mai curate. David era chitit să nu scotocească încăperile pe care le curățau. Echipele lor erau responsabile doar de băi, așa că încerca să se limiteze la băi, să-și facă treaba și să plece. Robert, totuși, manifesta un interes antropologic.

— Toți sunt identici în locul ăsta! îi strigă el lui David, care se dusese direct în baie.

Ciocăni în perete, chiar în posterul cu Belle și Sebastian. Odăile din Adams House aveau dușumele din lemn închis la culoare, pereți sepia și, în jurul șemineurilor pe care studenții nu mai aveau voie să le utilizeze, cărămidă aparentă. Și mai aveau sofale, televizoare, cărți, postere. Unii studenți, cei din Darien poate, sau Dubai ori Los Angeles, aduceau un set complet de mobilier din piele și televizor cu plasmă, însă majoritatea erau mai puțin extravaganți. Pretutindeni, reziduurile digitale ale clasei mijlocii de sus americane.

— Poate e lucru bun că suntem toți la fel, zise David frecând cada. Substanțele chimice cu amoniac îi făceau ochii să lăcrimeze. Poate că suntem toți la fel ca să realizăm mai multe.

Robert intră ca să frece chiuveta.

— Dintotdeauna am fost la fel, futu-i mama mă-sii, și uite la ce ne-a folosit!

Robert era dintr-un orășel pe nume Ayrshire, din vestul Scoției. Era izolat. Tatăl lui era un pastor respectat și un bețiv. Robert era unul dintre opt copii. Dintre ceilalți șapte, șase rămăseseră în Scoția. Fratele lui cel mai mare intrase în armată și, cum se

exprima Robert, „S-a dus în Irak cu sula lu' cretinu' ăla futut de Tony Blair în cur și cu-a lu' muistu' de Bush în curu' lu' Blair. Căca-m-aș!" Robert era din principiu enervat, dar și convins că deșteptăciunea sa o depășea cu foarte mult pe-a oricui altcuiva din familia lui. Ar fi putut să intre la Juilliard sau la Guildhall, însă își făcuse socoteala, cu tristețe, că a cânta la pian nu e o carieră adevărată. Se specializa în economie. Voia să lucreze la McKinsey după terminarea școlii și-i spusese lui David că niciodată nu se va întoarce acasă. David îi spusese că nici el nu are de gând să se întoarcă acasă, deși nu era prea convins de asta. Până la sfârșitul primei lor zile se împrieteniseră. David nu auzise niciodată o vorbă optimistă din partea scoțianului, însă Robert era un muncitor sârguincios, iar David respecta asta. Est-europencele, din câte se părea, doar fumau și lăsau băile murdare, cum le găseau. David era bucuros că nu făcea pereche cu vreuna dintre ele, pentru că știa că ar fi făcut pur și simplu toată munca singur.

Camera următoare nu avea niciun bilet. Când deschiseră ușa, se auzi un zăngănit de tinichea și un morman de cutii de Budweiser goale se prăvăliră pe podea. Un steag american uriaș era agățat pe perete, deasupra șemineului.

— Americani fututi! zise Robert, oprindu-se în fața steagului.

— Patriotism, rosti David, ducându-se să se apuce de lucru la toaletă. Cuvântul nu exista în limba natală a familiei sale.

— Patriotismu' curului! Țara asta de căcat vrea să conducă lumea.

Robert se uită în jur. În fața ferestrei era o claviatură Moog deluxe. Se opri în fața ei și cântă fuga în sol minor de Bach, „Cea mică", la viteză dublă. Știa că asta îl va enerva pe David. *Mereu pune botu' la reguli.* Închise claviatura.

Ușa unuia dintre dormitoare era deschisă. Robert băgă capul înăuntru. Extrem de ordonat. O fotografie înrămată cu un slup de zece metri împroșcând spumă albă pe fundalul unui cer senin. O fotografie înrămată a unei echipe în echipament de ploaie cu însemnele Harvard, cu legenda „Echipa Băutorilor Care Uneori

Ies pe Mare". Pe pervazul geamului, o rachetă de tenis prea veche pentru a mai fi folosită vreodată era așezată la mare artă, ca într-o vitrină, alături de o cutiuță de trabucuri. Patul făcut, așternuturi ecosez de calitate. Blazer de mohair, costum reiat, cămăși de la Brooks Brothers în ambalajul de plastic de la curățătoria chimică, toate agățate în dulap. Tot în dulap, un bol de sticlă, pe jumătate plin cu capace de bere, majoritatea Heineken. Robert aproape izbucni în râs. Apoi, pe masă, zări un teanc ordonat de plicuri și un calendar.

Îl strigă pe David. Acesta protestă, dar apoi veni să vadă.

— Cred că aici sunt invitații din partea tuturor cluburilor elitiste, zise Robert.

— Haide, Robert! N-ar trebui să ne băgăm nasul.

— Cu astea poți umple tot calendarul.

Robert mută degetul de la o zi la alta pe calendarul de birou. Aproape fiecare a doua zi din luna aceea avea câte o rezervare.

— Hei! O voce groasă îi sperie pe amândoi. Ce mama mă-sii căutați în camera mea, băieți?

Robert și David se întoarseră. Mic pentru vocea sa, un student cu păr blond buclat, albicios și tânăr la față, cu pantaloni galbeni și cămașă albastru-pal.

Pe David îl cuprinse imediat teama. El nu încălca niciodată regulile. Toată viața lui de școlar se temuse că va *da de necaz*. Într-o după-amiază, când era elev în marele conac colonial de acasă, abia așteptând să ajungă la crichet, ieșise din formație și o luase pe scurtătură prin spatele clădirii, pe lângă tufele de bougainvillea curgătoare și slujitorii în livrea, nimerind fără să vrea direct peste stăpân, care își bea ceaiul de după-amiază. Stăpânul fusese politicos, dar David știa că-l aștepta ceva rău. Dacă îl trimiteau acasă? Izbucnise în lacrimi, pe ascuns, chiar dacă avea cincisprezece ani. În seara aceea i se spusese că puțin lipsise să fie exmatriculat. Când își amintise incidentul mai târziu, știuse că voiseră doar să-l sperie. Asta însă nu avea importanță. Lui David nu-i plăcea să dea de necaz.

Înainte să-și poată cere iertare de la băiatul furios cu voce profundă, Robert spuse:

— Căutam doar o priză în plu...

— Cărați-vă dracului de aici! zise băiatul, înfigându-se înaintea lor și ascunzând calendarul și invitațiile.

— Ai informații confidențiale acolo? întrebă Robert.

— Isuse Hristoase, da' zău că sunteți mai enervanți ca îngrijitorii mexicani adevărați!

Robert râse de „mexicanii adevărați“ tot restul acelei după-amiezi. David păstră tăcerea. Cu cât se gândea mai mult la tipul cu voce profundă, cu atât i se părea totul mai puțin comic.

— Ai primit și tu o invitație de-aia? îl întrebă Robert pe când se descotoroseau, la subsol, de salopetele în care se simțeau ca într-o saună.

— Una, de la Porcellian.

Și Robert o primise doar pe aceea.

— Presupun că-l vom vedea pe tipu' ăla acolo, zise Robert vesel.

În timp ce punea gălețile și substanțele de curățat la locul lor, fluiera din Bach.

— Poate că nu-i un tip așa rău, spuse David.

— E-un puțoi infectat.

Ieșiră din subsol la lumina ambițioasă a crepusculului. David se duse la bibliotecă. Robert se îndreptă spre Paine Hall, unde cântă Bach în timp ce se gândea să iasă din echipa de îngrijire a dormitoarelor și să-și găsească de lucru la negru pe undeva. Poate într-un bar.

6

După ce se trezi, bău un *latte*, fumă o țigară și-și goli intestinele, Jane se îndreptă spre intersecția Plympton Street cu Massachusetts Avenue, ca să se întâlnească cu prietena ei Sylvia, deși n-ar fi spus că-i e tocmai *prietenă*. Sylvia era de fapt o fată de Park Avenue, considera Jane, numai perle și weekenduri în Hamptons. *Dar era cu picioarele pe pământ, ca oricine își descoperă firea în internat, și avea simțul umorului. Nu că Sylvia ar fi o snoabă sau știu eu ce, doar că-i plac perlele alea, iar oamenii ar trebui să poată face ce le place. În plus, Dumnezeule, se știau de o veșnicie.*

Sylvia devenise celebră devreme, când tatăl ei, partener la Goldman, închiriase tot parcul de distracții pentru petrecerea ei din clasa a șasea. Jane participase fiindcă era în New York peste weekend cu mama ei, o veche prietenă a părinților Sylviei (*Știu că mama și-a pus-o cu taică-tău*).

Jane și Sylvia se îndreptară spre *Crimson* prin răcoarea mușcătoare a toamnei timpurii. Urma să se țină o ședință de redacție pentru a discuta adoptarea unei poziții în cazul presupuselor remarci hetero-normative făcute de Jada Pinkett Smith la o gală sponsorizată de Asociația Studenților de Culoare, cu o săptămână înainte.

— Doamne, uită-te la asta! spuse Jane, holbându-se la o fată într-un taior în V trei sferturi, venind pe tocuri înalte către ele pe un trotuar îngust, pietruit.

— E Amanda Clark, zise Sylvia.

— Ea e fata căreia părinții i-au cumpărat un Range Rover roșu când a intrat printre primii la colegiu?

— A fost un Jeep.

— Mare diferență! Doamne, îți vine să crezi cum e locul ăsta?

Amanda era în fața lor.

— *Bunăăăă*, zise Sylvia, lungind salutul.

Amanda îi răspunse în același fel.

— Trec printr-o perioadă, cum să zic, îngrozitoare! Bună, Jane, rosti Amanda repede, concentrându-și atenția asupra Sylviei. Mă voi caza la Charles peste noapte.

— Care e problema? întrebă Jane cu o falsă compasiune, pe care doar Sylvia o observă.

— Eu și Fitz am avut o ceartă urâtă. Cred că va trebui să rămân la Charles vreo două zile.

Charles era cel mai bun hotel din Cambridge. Aflat la marginea campusului, era decorat în culori neutre, însă ceea ce le lipsea camerelor în personalitate se compensa prin opulență și competența personalului. Serviciul de room-service era impecabil. Taxiurile soseau la timp. Existau două restaurante, Rialto și Henrietta's Table, de unde puteai comanda, în schimbul a patruzeci de dolari, cartofi prăjiți cu friptură atunci când veneau părinții în oraș, porția rămânând mereu aceeași.

Jane își ținu gura.

— Sylvia, vrei să iei cina cu mine diseară? Mi-ar prinde bine să am companie.

— Am multă treabă, sinceră să fiu, zise Sylvia.

Lucru adevărat. Sylvia era o studentă eminentă, își petrecea nopți întregi la bibliotecă, analizând și punând în balanță operele lui Walter Benjamin cu cele ale lui Martin Buber, ori cercetând din perspectivă evoluționistă scrierile lui Piero della Francesca. Avea mult de lucru și nu voia să aprobe această decadență în prezența lui Jane.

— Putem comanda de la room-service, adăugă Amanda.

Sylvia acceptă până la urmă să-i dea un telefon. Se sărutară în aer, fără a se atinge, și Amanda porni mai departe spre hotel.

Tot restul drumului până la *Crimson* Jane se gândi cum, nu cu mult timp în urmă, i-ar fi plăcut la nebunie să mănânce o treime dintr-o felie de brânză la grătar și doi calamari prăjiți de pe vesela de porțelan în care erai servit la Charles, la room-service. Dar gata cu asta, își zise: *acum sunt o altă fată.* Fata de odinioară nu se întreba nicio clipă de ce are ocazia să stea la Charles.

Nu că acum ar fi fost vreo marxistă înfocată sau cine știe ce altceva – i se părea atât de plictisitor când oamenii turuiau întruna despre politică –, ori chiar nebună, precum comunistul acela mic și chel de la cursul ei de drepturile omului. Dar acum era conștientă. Și cel puțin nu mai era aceeași fată care se plângea că nu are cu ce să se îmbrace în prima zi de facultate.

— Sylvia, zise ea, intrând pe ușa roșie de la *Crismon,* te întrebi vreodată când nu vom mai fi doar niște fete, adică niște copii, și ne vom considera persoane adulte?

— Poate când vom fi la masterat?

Ședința de la *Crimson* era distractivă. Redactorul-șef, Evan Krazmeyer, spuse că are niște știri serioase, nu obișnuitele „porcării mondene". Krazmeyer era din Beverly Hills și se îmbrăca asemenea unui jurnalist bătrân. Ar fi purtat și o pălărie de fetru dacă ar fi avut tupeu. Se mulțumea totuși, din când în când, să poarte bretele, vorbind din colțul gurii mari și trăgându-se de părul buclat și rebel cu labele lui păroase. Primise postul cel mare mai mult grație strădaniei decât talentului. Cum bine spunea Jane, „îi *place* să doarmă la birou".

Krazmeyer îi anunță că renunță la cazul Jada Pinkett Smith. Noua știre principală era legată de Africa.

— De asta te ocupi tu, nu-i așa, Jane? întrebă el.

Toți știau de iubitul ei.

Africa era un subiect fierbinte în campus. Cauza activiștilor în anul acela privea retragerea Universității dintr-o companie petrolieră care făcuse investiții în Horn.

— Marele erou al luptei, explică Krazmeyer, este un individ pe nume Hatashil.

— Tipul reprezintă un subiect incredibil! interveni Jane. E un orfan care a pus pe picioare o mișcare pentru câștigarea independenței de sub conducerea guvernului dominat de arabi, după ce părinții i-au fost uciși. A jurat însă că niciun suflet nevinovat nu va avea de suferit în cursul luptelor sale. E un fel de Robin Hood. E de extremă stânga, de-a dreptul marxist.

Iubitul meu e din părțile alea și zice că individul e un erou, unul de-adevăratelea.

— Știrea, însă, spuse Krazmeyer, este că oamenii lui au început să omoare în stânga și-n dreapta. Așa transmite Reuters. Iar Departamentul de Stat tocmai a emis un comunicat prin care condamnă acțiunile lui. Așa că avem nevoie de cineva care să scrie un articol despre reacțiile grupului care pregătește retragerea. Mă gândesc la un articol de primă pagină. I-am pus de multe ori acolo în ultima vreme. Acum poate îi prindem la colț.

Jane primi însărcinarea.

— Exact pentru asta a primit Susan Lowell Premiul Pulitzer, spuse ea.

— Poate o prindem și pe ea la colț, zise Krazmeyer. Să-i sucim puțin ochelarii ăia de soare.

Redactorii râseră toți.

Ieșind din ședință în aerul rece, Jane se enervă când Sylvia o sună pe Amanda ca să-i spună că acceptă să mănânce împreună de la room-service și să vadă un film.

7

Susan Lowell nu era sigură, dar i se păru că aude un declic pe fir.

— Ai auzit și tu asta? întrebă ea.

— Ce să aud? răspunse Lunt tot cu o întrebare.

El era cel mai bun om de legătură al ei la ambasada din Nairobi și al treilea pe care îl suna în ziua aceea. Lunt se lăsă pe spătarul scaunului și urmări ondulațiile vocii ei plimbându-se pe monitorul computerului.

— Ticăitul acela, încet?

— Știi cum sunt telefoanele.

— Mda, bine, mai ales la ambasadă.

— Au fost întreruperi de curent de dimineață. *Tipa are auzul fin*, își spuse el, nu pentru prima oară. Cu ce te pot ajuta?

— Ai auzit ceva despre vreun masacru? Oamenii lui Hatashil, în nord?

— Nu cumva tocmai ai câștigat un Pulitzer?

— Deci n-ai auzit nimic?

Tăcere.

— Pentru că prima oară am auzit că oamenii lui Hatashil au fost masacrați, că și el ar fi fost ucis, iar acum Reuters a transmis că, de fapt, *el* e autorul masacrului.

Lunt păstră mai departe tăcerea.

— Nimic? N-ai nicio idee?

— N-am mai ieșit din birou de câteva zile, Susan.

Susan oftă adânc și își puse picioarele pe pervazul ferestrei care dădea spre Annenberg, lovind cu vârful pantofilor în sticlă.

— Ei, nu te stresa, Lunt, ce mai înseamnă treizeci de vieți într-un război?

Rosti aceste cuvinte pe un ton plat, sarcastic, furios.

— Aș ucide niște oameni cu mâinile goale ca să obțin niște răspunsuri astăzi.

— Nu scoate nimeni o vorbă, hm?

— Din câte se pare, nimeni din toată Africa de Est nu aude și nu vede nimic. Au decis cumva cu toții să plece în concediu în ultima săptămână, sau ce?

— Nu știu, dar eu am dreptul doar la două săptămâni pe an.

Lui Lunt îi făcea plăcere discuția, Susan îi citea asta în glas. Aproape că-l și vedea, tolănit cât era de mare în fotoliu, uitându-se pe geam, peste gardul de sârmă ghimpată al ambasadei, fără a fi atent la ceva în mod deosebit.

— Serios, ce-i cu secretoșenia asta? De când vă doare pe voi în cot dacă treizeci de africani sunt uciși? Știu că ai tu o teorie.

— N-am nicio teorie.

Susan oftă. Nu știa de ce, dar pur și simplu nu-i stătea în fire să întindă coarda. Așa că renunță.

— Bine, mersi, Lunt, zise ea. Ținem legătura.

Să te bucuri de alea două săptămâni ale tale, cap-pătrat. Se întreba de ce renunțase așa ușor. În urmă cu un an n-ar fi făcut-o nici în ruptul capului.

Pe terasa de pe acoperișul casei ei din Beacon Hill, Susan Lowell își aprinse o țigară. Deasupra Bostonului cerul era rece și gri, promițând o schimbare de vreme. Încerca să se lase. Nu avea astâmpăr. Ce zi aiurea!

Stătea pe masa de lemn, gândindu-se la Premiul Pulitzer. Cartea era imbatabilă, era sigură de asta. Documentarea era completă, ea, Toma și Razi împușcaseră iepurele. Dosarul lui Hatashil fusese perfect, excepția. Încercă să-și imagineze ce s-ar fi putut întâmpla ca situația să se schimbe așa radical.

Pulitzer-ul i se cuvenea de mulți ani. Întotdeauna muncise mai mult ca orice cunoscut al ei, mai mult chiar și decât soțul ei, Harry. El se lansase în lumea investițiilor bancare, care îi răpea optzeci de ore pe săptămână, și soarta îi surâsese. Devenise mai apoi partener la Dillon Associates, o companie bostoneză de investiții cu risc ridicat, de-acum ajunsă la maturitate. Dacă voia,

putea să stea multă vreme fără să muncească. Făcuse bani, ieșise deja învingător.

Ea însă trebuia să muncească la nesfârșit. Nu era ca-n domeniul bancar sau al fondurilor de investiții cu risc ridicat, unde câștigai pariind pe calul potrivit și încasând mălaiul. Pentru a câștiga, în domeniul ei trebuia să fii prolific, să nu te dai bătut niciodată. Ea făcuse deja inimaginabilul. Născuse doi copii și câștigase un Pulitzer. Era sigură că va primi titularizarea. Și acesta va fi un alt obstacol uriaș pe care ea, Susan Lowell, reușise să-l depășească prin forțe proprii. Ura să le asculte pe femei cum se lamentau cât de greu e – cât de *nedrept* – să urmărești obținerea titularizării și să-ți iei concediu pentru copii. *Nedrept? Cine naiba se cred oamenii ăștia?* Ea știa că e o mamă bună.

Nu că ar fi spus asta vreodată cu voce tare, ori că și-ar fi permis să și-o spună măcar în gând pentru mai mult de un minut. Era nedrept. Știa că e o fire ambițioasă, dar și norocoasă. Bani. O casă mare, bonă, menajeră. Ea și soțul ei râdeau de menajera lor, Ellie. Era subiectul predilect de zeflemea. Lui Harry nu-i plăcea de Ellie, dar lucra pentru ei de atâta timp, încât se simțeau obligați să o păstreze. Își lua uneori la serviciu și copilul, pe Jamal Jr. Băiatul era extrem de șmecher și era îmbrăcat în echipament de gangster cu muci la nas. Avea vârsta lui Ford, se juca cu jucăriile lui Ford. Când Ford făcuse istericale din cauza asta, Harry îi luase partea fiului său. Susan considerase că-i făcea bine lui Ford că era nevoit să împartă jucăriile cu Jamal.

Cel mai tare se distrau de faptul că și pe tatăl lui Jamal îl chema tot Jamal, iar Ellie se plângea necontenit de el prietenelor sale, la telefon, și lui Jamal însuși, tot la telefon, și uneori, deși de regulă își punea frână la gură, lui Jamal Jr. Susan și Harry plătiseră dintotdeauna facturi telefonice mari, din pricina discuțiilor lui Ellie despre cei doi Jamal, junior și senior. Susan intrase în câteva rânduri în living și o văzuse pe Ellie, cu păru-i negru răvășit pe canapeaua gri ca niște alge catifelate, vorbind în păsăreasca de St. Lucian la telefonul portabil. Factura la telefon crescuse din nou când ea se despărțise de Jamal Sr. și se încurcase cu alt bărbat, despre care zicea că e la fel de bun, dacă nu și mai bun. Numele noului bărbat era, de asemenea, Jamal.

Susan și soțul ei se stricaseră de râs când auziseră. Nu mai fusese însă nimic de râs atunci când Harry îl surprinsese pe Jamal Jr. urinând pe covorul din biroul său.

Susan era curioasă de unde, din Africa, se trăgeau toți Jamalii lui Ellie. Poate din Coasta de Fildeș. Originile erau însă atât de îndepărtate în timp, încât nu puteai fi sută la sută sigur. Își aprinse o altă țigară de la prima. În locul unei petreceri pentru sărbătorirea Pulitzer-ului ei, i-ar fi plăcut să se îmbete cu Razi și cu Toma, apoi să meargă acasă și să fie călărită de soțul ei. O imagine a lui David, studentul ei, suit pe ea, îi străfulgeră prin minte, și o contemplă înainte să alunge fantezia. Puștiul s-ar fi speriat prea tare.

Susan Lowell își aruncă țigara de pe acoperiș și îi urmări căderea prin bezna străzii. Îi privi traiectoria, încercând să-și dea seama ce o deranja cel mai tare. Intră în casă, în birou, unde cercetă rafturile cu cărți. Sub imperiul momentului, scoase un volum de poezii de T.S. Eliot. *Uite-mă-s, un om bătrân cu gura sleită, pregătindu-mă să fiu băiat, așteptând ploaia.* Se gândi la Hatashil într-o noapte răcoroasă pe care o petrecuse cu el, când bărbatul își pusese băieții să-și exerseze engleza citindu-i dintr-o veche *Biblie* misionară. Aceștia își lăsaseră jos puștile Enfield și citiseră *Facerea*, preferata lui Hatashil. Nu era creștin, și nici Susan nu era.

Și-acum nu mă voi mai întoarce niciodată acolo, gândi ea. *Ce importanță are*? Încercase să se întoarcă în urmă cu șase luni.

Hotărâse să se cazeze la noul Hilton din Nairobi, ca să vadă cum este. Plus că era aproape de aeroport. Se afla în oraș doar pentru două zile, în drum spre nord. Susan își va aminti mereu ledul roșu pâlpâind pe telefonul hotelului, vocea întretăiată, grea, care-i lăsase un mesaj, spunându-i că pizdele de americance cu nasul pe sus ar trebui să se ducă dracu' înapoi unde le era locul, dacă nu vor să aibă de suferit. O rușina cât de tare se speriase. Fără a spune cuiva, se mutase la Hotelul Stanley și se străduise să nu se mai gândească la vorbele alea.

A doua zi bău o cafea la Thorn Three Café, ca turist, cât timp îl aștepta pe Toma, cu care urma să ia masa de prânz. Era ferm hotărâtă, în ciuda sperieturii, să-și continue drumul, să-și respecte întrevederile stabilite. Privea agitația. În fața cafenelei, furgonete și taxiuri își dădeau pasagerii pe mâinile valeților în livrele roșii cu auriu. Paznici în uniforme albastre verificau cu oglinzi pe sub mașini, în căutare de bombe. Afaceriști supraponderali în costume cu revere largi și pântece revărsate râdeau în dreapta ei. O familie de suedezi consultau un ghid turistic în stânga.

În mijlocul cafenelei era un acacia care, spunea povestea, fusese folosit de coloniști ca afișier încă de când Teddy Roosevelt trecuse pe acolo într-un safari. Toate mesajele de acum aparțineau unor excursioniști, australieni care își salutau frații mai mici și recomandau Jockey Club-ul, tineri din organizații nonguvernamentale aflați în trecere care căutau cazare, turiști care avertizau alți turiști să nu apeleze la serviciile unui anumit ghid din Kilimanjaro. De plictiseală, Susan își lăsă băutura și se plimbă în jurul copacului, citind mesaje.

A fost extrem de surprinsă să vadă un plic sigilat purtând numele ei, lipit pe trunchi. Se gândi pe moment la Razi – el mai făcea farse de-astea. În plic găsi o fotografie cu un om pe care îl intervievase pentru carte. Unul dintre locotenenții lui Hatashil, cu care îi făcuse cunoștință Toma. În poză, acesta era legat de un copac în deșert. Fața îi fusese strivită într-un fel cumplit, semăna cu un fruct stropșit, iar de-o parte și de cealaltă a lui stăteau doi tineri care rânjeau, împodobiți cu brățări de luptă tradiționale, masive. Pe spatele pozei stătea scris: „Du-te acasă." Susan aproape că vărsă.

În loc să se întoarcă în camera ei, se duse la recepție și ceru să folosească telefonul. Îl sună pe Milton Lambert. Acesta era un pilot de elicopter sud-african, care se prezenta fie drept mercenar, fie drept consultant, în funcție de situație. Îl cunoscuse la o petrecere dată la ambasada americană, cu trei ani în urmă. Îi făcuse avansuri și-i dăduse cartea lui de vizită, pe care era imprimat portretul său, afișând un aer cazon.

Lambert era mai mult decât bucuros să vină la Stanley în cel mai scurt timp pentru a se întâlni cu frumușica doctorandă

americană de Harvard, de care își aducea aminte. Pe deasupra, auzise, desigur, de succesul cărții ei, că agitase puțin apele, atrăgând atenția asupra Frontului Național de Securitate. Nu citise decât începutul. *Nu zău,* își spusese, *FNS torturează oameni și-i spurcat ca o Amarula*[1] *lăsată la soare.* Habar n-avea dacă Hatashil era un luptător pentru libertate, cum spunea ea, ori doar un bandit ca mulți alții. Și nici nu-i păsa, la o adică.

Când ajunse la hotel, observă că femeia era aproape la fel de fermecătoare cum își amintea.

— Te-ai răzgândit în privința cinei? întrebă el. Ți-a luat numai... câți ani?

Ea îl întrerupse, îi arătă biletul de amenințare și îi spuse de mesajul lăsat la Nairobi Hilton. El ridică privirea, scrutând cafeneaua.

— Ce crezi? întrebă ea.

— Cred că ofițerii de informații de-aici nu se joacă. La dracu', ar trebui să te duci acasă, dacă n-ai vreun motiv bun să rămâi. Totuși, pentru ce te afli aici?

Ea nu răspunse. Voise, de fapt, să scape de copii, dar și de Harry, pentru o vreme, și să-și trăiască iarăși propria viață. Așa că pusese călătoria pe seama unei însărcinări de la revistă, însă era de fapt o vacanță. Se plasa în calea pericolului de dragul distracției. Deodată, se simți dezgustată de sine, își dori să se poată teleporta înapoi pe terasa de pe acoperișul locuinței din Beacon Hill.

Toma sosi cu întârziere. Le spuse că fusese urmărit. După asta, Susan le îngădui, lui și lui Lambert, să o ducă la aeroport. Luă primul avion spre casă, simțind că-și dezamăgise, într-un fel, copiii. Sau pe cineva.

Susan mai fumă o țigară și plecă de pe acoperiș, făcându-i-se deodată foarte frig. Două etaje mai jos, trecu pe lângă dormitorul său; lumina veiozei de pe noptieră se revărsa prin ușa întredeschisă. Harry dormea cu o carte pe piept. Susan știa că ceasul deșteptător era programat pentru ora șase treizeci și că, atunci

[1] Lichior specific african, fabricat din zahăr, frișcă și fructul arborelui *marula*.

când se va trezi, Harry le va pregăti copiilor ouă ochiuri, dar asta n-o făcu să simtă nimic altceva decât invidie față de ceea ce considera a fi liniștea lui sufletească.

Deschise încet ușa camerei fiicei sale. *Nu-mi amintesc nașterea, doar ideea, nu și durerea. Sunt făcută să nasc mai mulți.* Rămase în prag, uitându-se la chipul palid al copilei care dormea, cu părul blond adunat în jurul obrajilor pe pernă. Uneori te liniștește să privești un copil care doarme, iar alteori te agită, însă acum ea se liniști. Se uită la fiica ei și se simți în sfârșit obosită. Recunoscătoare, străbătu holul, își dădu hainele jos, stinse luminile, se întinse lângă soțul ei și adormi. Nu știa însă ce avea să facă dimineață.

La distanță de mii de kilometri, consilierul politic adjunct Lunt comprimă vocea Susanei, o trimise într-un e-mail și își programă computerul, pe monitorul căruia pâlpâia o imagine a chipului ei, să doarmă și el.

8

Comandantul închise telefonul prin satelit și îl privi pe medicul care vorbea cu tipul în costum kaki. I-ar fi plăcut ca idiotul acela de Abdul să nu-l fi spulberat pe tânăr. Nenorociri se întâmplau, dar ăsta fusese un ghinion. Nu avea în mână decât o bucată dintr-o cutie de Fanta.

— Ce-a spus costumatul? întrebă comandantul când medicul se întoarse.

— M-a întrebat dacă nu pot face ceva pentru vreunul dintre săteni.

Comandantul se uită la Teak, care stătea sprijinit de Land Cruiser-ul lui, la distanță.

— Apoi m-a întrebat de unde sunt și dacă am găsit vreo urmă de uraniu.

Deșteptul!

Ultimele raze ale apusului iluminau o uriașă formațiune *alto cirrus* în tonuri întunecate de portocaliu și roz. În timp ce craterul lăsat de bombă dispărea treptat în beznă, Teak îl urmări pe comandantul care se apropia; observă că nu avea tunsoare de militar. Se prezentă drept Blackford, doar Blackford, și îl întrebă pe Teak cine e. Teak spuse că e un american afiliat Fondului de Conservare și că se îndrepta spre nord. Se oprise în localitate deoarece mai făcuse drumul înainte și era prieten cu unii dintre săteni.

Blackford își dorea ca Teak să fi fost mai afectat. Acesta îl privea însă cu răceală. Blackford vorbi cu un accent sudic perfect.

— Mi-ai întrebat medicul dac-am găsit urme de uraniu. De ce?

— Credeam că militarii americani au simţul umorului, răspunse Teak. Dar pe urmă, continuă el înclinând capul spre Blackford, mi-am dat seama că, de fapt, aici nu există niciun american.

— Nici nu sunt, cu excepţia ta, zise Blackford.

Teak zâmbi.

— Şi voi cine sunteţi, atunci?

— Am să te percheziţionez pe tine şi vehiculul tău, zise Blackford.

Nu ştia ce să creadă despre Teak şi nu-i plăcea sentimentul. La percheziţie, nu găsi aparatul de fotografiat pe care îl căuta. Teak nu avea unul. Pipăindu-l însă pe Teak, găsi pistolul SIG.

Teak spuse că era pentru nenorociţii ăia de *shifta*. Spera că el şi oamenii lui nu vor încerca să-l ia cu ei, atunci când vor pleca.

Lui Blackford îi plăcea de el, dar dacă era un tip slobod la gură sau dacă era un *cineva* şi ajungea să spună prea multe la Beijing sau Paris sau Beirut sau Washington... ar fi fost terminaţi. Chiar i se *amintise* să acţioneze cu discreţie în misiunea aceasta. Ei, în privinţa asta nu mai avea ce să facă acum. Trebuia să-l lase pe individ liber şi gata. Ceva, totuşi, nu mirosea bine. Poate că tipul lucra pentru Hatashil. Poate ar fi trebuit să-l reţină, să-l aibă sub control până se lămurea situaţia. Să-l lege pentru o vreme.

— Ce avea copilul în mâini? întrebă Teak.

Blackford oftă.

— O bucată dintr-o cutie de Fanta.

9

David și Robert mergeau pe o Brattle Street liniștită și scăldată într-o lumină verde-închis, trecând prin fața clădirilor în stil georgian umbrite sub clarul lunii timpurii. Văzură doi tineri la sacou și cravată în fața lor, atenți la numărul caselor. Aruncând o privire înapoi, Robert mai văzu încă vreo jumătate de duzină.

— Dacă nu-i a bună, spălăm dracu' putina, da? zise Robert.

— Da, aprobă David, știind că el, unul, nu va pleca devreme.

O oră mai târziu, Robert ridică al cincilea pahar de *pinot grigio* și auzi primele acorduri ale unei vechi piese a lui Sinatra. *Jaz de căcat.* Urmă notele prin odaia numai mahon. Șase negri în livrea purtau tăvile cu *hors d'oeuvres* printre tinerii în majoritate albi. Nori de fum se rostogoleau pe tavan. Robert trecu prin foaier, unde se aștepta la rând pentru semnarea într-un registru de oaspeți mare, legat în piele. Strecurându-se cât era de mare prin rând, se opri pentru o clipă la scară pentru a cerceta balustrada. Era sculptată cu eleganță. Liniile drepte și curbe îi aminteau de cele mai bune piane la care cântase până atunci, precum Steinway-ul de la Sanders Theatre, la concertul acela din primul an.

În odaia alăturată găsi pianul. O pianină, de fapt, lipită de perete. Absolventul Jackson Oliver, singurul membru de culoare din anul său, cânta deopotrivă la clape și cu vocea; era îmbrăcat într-un costum dungat. *Iubirea a fost un șut în cap.*[1] Robert se simți atras spre pian. Se strecură printre spectatori. Jackson nu cânta rău. Întrerupse cântecul la „Cum a spus cândva un marinar" ca să soarbă din pahar și să-și aprindă o țigară. Se auziră proteste. Spuse că va încheia după ce va termina de fumat.

[1] Trimitere la piesa lui Frank Sinatra, *Ain't Love a Kick in the Head.*

Robert îl recunoscu pe blondul cu voce profundă care îi spusese să se care dracului din camera lui. Stătea de cealaltă parte a pianului. Se priviră în ochi și individul se întoarse imediat spre Jackson, rostindu-i numele, flatându-l, întrebându-i cum mergeau lucrurile la McKinsey.

— Cum te cheamă? îl întrebă Jackson.

— Spencer Edwards.

— Dar văd că știi multe despre mine, Spencer, ești de la CIA sau de-altundeva?

Câțiva tipi din preajma pianului râseră. Spencer râse cu ei, deși se înroșise. Robert își dădu seama cu câtă ardoare dorea să fie coleg cu tipii aceia, orice ar fi presupus asta. *Ce mama dracu', o să mă prezint singur.* Se întoarse spre individul din dreapta și exact asta făcu. Individul se recomandă Peter. Era în mod clar beat, se clătina nițel în timp ce examina scena. Peter rămase tăcut după ce-și spuse numele.

— Deci, ăă, ce-i asta? zise Robert, arătând spre o insignă verde cu alb de la reverul lui Peter.

— O, e doar ceva ce facem noi. Scuză-mă...

Se îndepărtă.

Dumnezeule! Robert dădu vinul pe gât și decise să mai ia unul. În drum spre bar, se întâlni cu David. Merseră împreună.

Jackson ajunsese acolo înaintea lor. Se ținea deoparte, prins într-o conversație cu Alan Green, un absolvent de peste șaizeci de ani, care venea la astfel de evenimente în fiecare an. Jackson îi cerea lui Green vești despre Teak. Când îi observă pe Robert și David, le făcu semn să se apropie. Li se prezentă amândurora și apoi îl complimentă pe Robert pentru recitalul la pian din cadrul concertului celor din primul an. David era invidios pe conexiunea aceasta. Apoi Jackson li-l prezentă la Alan.

— Tocmai vorbeam despre finul lui Alan, Michael Teak, un bun prieten al meu. Pentru cine spuneai că lucrează?

— Pentru Fondul de Conservare a Faunei din Africa de Est, răspunse Green.

— Teak a fost unul dintre cei mai deștepți oameni care au ieșit vreodată din locul ăsta, explică Jackson.

— Nu știu dacă-i chiar așa, interveni Green, dar categoric a fost printre primii.

— Cunosc și eu câțiva oameni care lucrează pentru Fond, spuse David.

Nu era întru totul adevărat. Niciunul dintre imigranții albi sau bursierii cu care făcuse el școala nu lucra pentru Fond. În cealaltă viață a sa, totuși, crescând în casa supraaglomerată și sărăcăcioasă a tatălui său, cunoscuse un băiat mai mare, al cărui nume era Moalana. Era în vacanță când îl întâlnise pe Moalana în oraș, învârtindu-se prin fața biroului regional al Fondului. Moalana i-a spus că transportase un pachet pentru ei săptămâna trecută, în schimbul miraculoasei sume de cinci dolari. Spera să facă asta din nou, băgându-se în seamă cu fata albă din Oregon care administra biroul, ori de câte ori acesta ieșea la o țigară.

Asta era tot ce știa David despre Fondul de Conservare a Faunei din Africa de Est, dar era suficient. La început, el și Alan Green vorbiră doar despre natura sălbatică africană. Dar apoi Green începu să-l întrebe pe David despre FNS și, prin urmare, despre Hatashil. David era surprins de cât de multe știa Green. La petreceri, discuțiile despre Africa erau, de regulă, scurte, dar Green chiar cunoștea subiectul. Și mai mult decât atât, voia să afle părerea lui David, ce știa David. Îl întrebă dacă vrea să rămână implicat politic.

— Nu sunt deloc implicat.

— Toți sunt implicați într-un fel sau altul, David.

— Nu și eu.

— Păi, vom vedea. Fac parte din consiliul Grupului de Acțiune pentru Africa din Boston. Ar trebui să vii la o ședință.

Deși David nu manifesta niciun interes față de acest grup, spuse:

— Ar fi nemaipomenit!

Brusc însă, Alain Green schimbă tonul.

— Ai prietenă? întrebă el.

— Am, Jane Baker.

— O, îi știu pe Bakeri.

Acum juca rolul bătrânului șiret.

— Frumușică fată.

— Da, domnule, aprobă David.

— Ea ce studiază?

— Literatură comparată, dar își dorește de fapt să devină jurnalistă. David adăugă cu un dram de mândrie: Vara trecută a lucrat la *Vanity Fair*.

— Bun, făcu Green.

Apoi scoase o carte de vizită din portofel, i-o dădu lui David și-i spuse că și finul lui, Michael Teak, este expert în problemele Africii și că nădăjduia ca ei doi să se poată întâlni într-o bună zi.

David se arătă încântat. În definitiv, Green era un fost membru al clubului, ceea ce avea fără doar și poate să-l ajute să intre. David se uită la cartonaș – era unul de calitate, gros, alb și nu purta decât numele lui Green și datele de contact – în New York și Washington.

Ceva mai încolo, tot la bar, Jackson vorbea cu Robert.

— La fiecare eveniment, el e beat, spunea, arătând spre individul care purta insigna. Știi să cânți ceva de Satie[1]?

— Mda, dar nu mi-a plăcut niciodată impresionismul.

Jackson izbucni în râs.

— Adică...

— Nu, e minunat, zise Jackson. Ascultă, du-te și bagă-te în seamă. Vorbește cu tipii cu cravate verzi.

Arătă spre propria-i cravată verde cu dungi albe. După care plecă, pierzându-se în mulțime. Robert se duse înapoi la bar, unde se trezi stând alături de Spencer. Spencer scutură paharul în direcția barmanului, pe deasupra mesei, scăpând picături de Jack Daniels pe pânza albă.

— Am cerut un Dewar's, zise el.

— Hristoase! făcu Robert, beat de acum și împăcat cu acest gând.

---

[1] Éric Alfred Leslie Satie (1866-1925), compozitor și pianist francez.

Îi aruncă o privire dură lui Spencer și mai comandă un pahar de vin.

— Poftim? zise Spencer.

— Faină colecție de capace, spuse Robert.

— Ți-am făcut cumva ceva? întrebă Spencer. Ai vreo problemă cu mine?

Păstră tonul scăzut și încercă să creeze aparențele unei conversații politicoase, surâzând în timp ce punea întrebările.

Robert era un tip bătăios și răzbunător, dar își dădu seama că impulsul de a-i trage lui Spencer un pumn peste bar era temperat de dorința de a intra în club. Dezgustat de sine, se întoarse cu spatele la bar și se îndreptă spre pian.

Ritualul de a se așeza pentru a cânta era important pentru Robert. De data aceasta, însă, se așeză în grabă. Încăperea era plină de tineri care știau să cânte la pian, care învățaseră după decenii de lecții. Și chiar dacă exista o mare diversitate de caractere, dorința de a epata era unanimă. Mulți dintre pianiști se gândiseră să se așeze la claviatură și să-și arate talentul, deoarece bănuiau, pe bună dreptate, că era un atu printre membrii clubului, dar se gândiseră că se vor da în spectacol și concluzionaseră că e mai bine să stea la locul lor, fiindcă acela era doar primul eveniment.

Alan Green le citea asta tuturor pe față în timp ce îl priveau pe scoțianul cel mătăhălos așezându-se greoi la pian. Chiar și beat, era în mod clar un pianist strălucit. Acestea erau motivele, reflectă Green, pentru care venea el la agapele acelea. Toți tinerii erau remarcabili. Exista o nostalgie stranie și patetică în felul în care se păstra conectat la prezent, știa, însă refuza să sondeze mai adânc. Vizitele lui erau, în felul lor, misiuni informale de recrutare. Vânător de talente, această ocupație arhaică. Îi plăcea să-i vadă pe tineri cum se străduiesc să dea un sens lucrurilor, îi plăcea să încerce să ghicească la ce se gândesc. Când el însuși fusese la început de drum, trăise cea mai fericită perioadă din viața sa, iar romantismul Războiului Rece încă era prezent în el. Totul era al naibii de distractiv, pur și simplu. Se întreba dacă și ei se distrau la fel de tare acum și bănuia că nu. *Mare păcat,*

fir-ar să fie! Al naibii să fie dacă avea să-și îngăduie vreodată să se transforme într-un moșneag nostalgic după Războiul Rece. Trebuia doar să facă astfel încât lucrurile să pară interesante în continuare.

Robert își plimba palmele mari în susul și în josul claviaturii. O sonată compusă de el, la volum ridicat. Știa că mulți din încăpere se uită la el și ascultă cu atenție. Pianul era cam dezacordat. Dădea din cap ca un Beethoven caricatural și *interpreta în draci* piesa. Se gândea la Spencer și își confirmă din nou, în sinea sa, ceea ce știa despre pianiști, anume că atunci când cântai cu furie, muzica era furioasă.

— Hei, Beethoven! strigă Spencer, care se apropiase de pian cu câțiva noi prieteni. Asta nu-i o înmormântare!

Amicii lui Spencer, doi tipi îmbrăcați ca el, în costume de tweed, râseră tare și râsul se împrăștie ca o infecție la alți doi membri din preajmă.

Robert se ridică de la pian și aruncă o privire întunecată spre Spencer.

— Ce, vrei să ne *batem*?

Părul blond și buclat al lui Spencer păru să strălucească în timp ce el chicotea și Robert înțelese, prin furia lui, că erau centrul atenției, că el era bătaia de joc. Se uită prin încăpere spre locul în care David încă stătea la discuții cu Alan Green. David observase schimbul de replici și decisese să nu se uite într-acolo, și *fir-ar al dracu', Robert, ce l-o fi apucat?* Și atunci Robert veni lângă el, întrerupându-l pe Alan Green, care spunea o poveste despre o omucidere în New Haven.

— Haide, David!

Era beat și David urmări crispat cum Alan Green observă asta.

— Hai să ne cărăm dracu' de-aici!

David ezită un moment, după care spuse:

— De fapt, Robby, cred că eu mai rămân puțin.

Nu-i spusese Robby în mod intenționat. Și nici nu știa că diminutivul va aduce pe chipul lui Robert expresia aceea goală, bățoasă.

— Dar ne vedem curând.

Însă Robert plecase.

În timp ce Green îl prezenta altor tineri, David se gândi că el și Robert sunt prieteni și că lui Robert nu-i va păsa, de fapt, că el mai rămâne la un pahar. Iar după câteva minute aproape se convinse singur că nu văzuse expresia aceea pe chipul lui Robert.

10

Unul dintre motivele pentru care Teak urmase Harvardul era acela că voia să facă atletism. Alergător pe distanță medie, campion la nivel de stat, plănuia să concureze în numele școlii. Dar până în toamna celui de-al doilea an studiile de limbă îl acaparaseră cu totul și de atunci înainte mai alergase doar de plăcere. Întâi încercase să se antreneze în sala de gimnastică Hemenway, la facultatea de drept, privită de toți drept cea mai bună sală de sport disponibilă sportivilor amatori și al cărei program era foarte convenabil, comparat cu orarul său de studii. Benzile de alergare de la Hemenway, aproape mereu ocupate, erau elegante, negre și aproape silențioase, niște aparate scumpe, dotate fiecare cu televizor cu ecran plat, abonament *premium* – aproape întotdeauna deschis la știri.

Cu ocazia primei sale vizite, Teak stătuse în fundul sălii, lângă terenurile olimpice, de squash, albe, și își privise colegii alergând pe loc, în vreme ce urmăreau imagini de arhivă cu dispozitive IED explodând și apoi un reporter într-un veston de camuflaj tras peste o cămașă cu nasturi. Teak se schimbase în haine de sport și alergase susținut vreme de o oră. Toți din jurul lui erau în formă. Nimeni nu se uita prea mult în jur, deși aerul vibra încărcat de senzualitate la fiecare salt al părului asudat prins în cozi. La fel se întâmplase și în ziua următoare, și următoarea, până când Teak avusese revelația că, dacă se întorcea din nou, avea să vadă aceiași oameni alergând în același loc, urmărind mai mult sau mai puțin aceleași știri, și de atunci alergase afară, indiferent de vreme. Spunea că mecanismul benzilor de alergare nu funcționa bine, însă ce nu-și putea scoate din cap era paralela dintre nenorocirile războiului și alergatul pe loc.

Frigul venise foarte repede în toamna aceea, lucru care nu-l deranja pe Teak. Nu asculta muzică în timp ce alerga, prefera să mediteze la limbă, pierderi colaterale, ce știa și ce nu știa, și se

gândea că trebuie să învețe mai mult, să alerge mai tare, să fută mai vârtos. Și alerga și iar alerga, iar într-o seară umedă, după o ploaie mocănească, se trezise aproape sprintând pe ultimul kilometru și jumătate de-a lungul râului Charles, prin ceața fluorescentă, și apoi peste pod, cu genunchii la piept pe deasupra râului. *E greu, dar îmi place.*

Scuipase peste balustradă și redusese viteza la pas susținut de la râu până la Adams House. Charlie Atwater, fostul președinte al Clubului Porcellian, un tip zvelt, cu care se mai întâlnise doar o dată, la o petrecere din parcare, după meciul cu Yale, stătea sub o streașină la colț, fumând o țigară cu alți doi membri ai clubului.

— Ești dat dracu', dacă fugi pe-o vreme ca asta, îi spuse Charlie Atwater.

— Nu chiar, răspunse Teak, știind că va fi mult mai frig în noul an. Se și vedea pe întuneric și frig, alergând kilometri întregi de-a lungul râului, spre Watertown și înapoi, sau până în Boston și retur.

— Ce știi tu, deci, despre Washington în luna iulie? întrebă Atwater și îl invită pe Teak la o băută.

Teak se schimbă în haine uscate și apoi se duse la Daedalus și vorbi despre programele de practică din timpul verii. Un prieten al lui Charlie avea un apartament în apropiere și, după ce se închise la Daedalus, se duseră acolo. A fost ca un fel de întâlnire informală. Teak observă că Atwater punea multe întrebări despre nașul său, Alan Green. La sfârșitul serii, când Atwater era beat, spuse:

— Nu-i de mirare că alergi în frig, Green e-o legendă, ce mama mă-sii!

Teak, care își admira nașul, se gândi la asta. Simți un junghi de neliniște, ca și cum a face parte dintr-o legendă nu era tocmai *bine*, nu era tocmai *greu*, nu era tocmai corect. Dar știa cum să reacționeze. Cel mai mult se simți mândru. Ceilalți membri ai clubului, piliți până la ultimul, încuviințau din cap, fie că știau despre ce vorbește Atwater, fie că nu.

11

Jane voia să primească un raport complet, aşa că David se întâlni cu ea la Shay's. Fata era însoţită de mulţi oameni, ca de obicei, şi stătea afară în frigul tăios din pragul iernii ca să poată fuma. David îl zări, la două mese mai încolo, pe prietenul jurnalist al profesoarei Lowell, dar nu reuşi să-şi amintească numele tipului.

Razi stătea singur. Se tot gândea la un vechi articol şi, deodată, atenţia îi fu distrasă de individul de culoare. Îl cunoştea, dar nu ştia de unde. Nu avea importanţă. Lui Razi îi era iarăşi milă de el însuşi, dând anii înapoi.

Primul lui articol important fusese despre fiul şefului Serviciului de Informaţii Saudit, care îşi trădase tatăl şi fugise din Jeddah cu douăzeci de milioane de dolari, deturnaţi de la una dintre băncile islamice consiliate de tatăl său. Şi apoi fiul, pe nume Aziz Al-Emudi, se făcuse nevăzut. Excelentă ştire. Educat la Oxford, fiul preferat, trădarea sa fusese primită ca o surpriză periculoasă în rândul restrânsei elite saudite. Razi dăduse totul în vileag. Dar apoi povestea se încheiase şi steaua lui Razi apusese, iar el se plafonase, ajungând la obsesie, tot documentându-se pe marginea acelui prim, eclatant succes. Nu descoperise nimic nou şi fusese nevoit să concluzioneze, precum tot restul lumii, că Al-Emudi ducea o viaţă liniştită şi luxoasă, undeva în Europa, probabil. Asta însă nu-l mulţumise niciodată pe Razi. Cam la un an de la dispariţia lui Al-Emudi, o lăsase mai moale cu reportajele şi se apucase de băut. Apoi din ce în ce mai puţine reportaje şi tot mai multă băutură. Asta până când Toma îi făcuse cunoştinţă cu Susan, ca împreună să poată lucra la cazul lui Hatashil. Se trezise din aburii beţiei pentru o vreme. Până se încheiase povestea.

Razi își aminti brusc. Puștiul era unul dintre studenții Susanei. Rămase cu ochii pironiți la David și încercă să tragă cu urechea.

Dave îi povesti lui Jane cum fusese la petrecere, dar își dori, când termină, să nu-i fi vorbit așa de mult despre Robert. Însă isprava pianistului nebun avea oricum să facă ocolul campusului. Încă mai trăgea de prima bere, când îl văzu pe Jackson Oliver venind spre Shay's la braț cu o blondină platinată colțuroasă, dar frumușică. Blonda platinată îl strigă pe Razi și se opri împreună cu Jackson în fața meselor.

Razi o privi pe fată în timp ce își croia drum spre el. Jackson urmărea și el mișcările ei și, după un moment, îl zări pe David și îl salută.

— Vrei un fum? îl întrebă David și își aprinse o țigară în timp ce blondina platinată îi spunea lui Razi ce mult îi place seminarul lui.

— Mda, sigur, acceptă David și se duse lângă el pe trotuar, deși el nu fuma.

Jane ridică din sprâncene, dar nu spuse nimic. Când Jackson îi întinse pachetul, David se corectă:

— De fapt, eu nu fumez.

Era agitat, dar își reveni.

— Voiam doar să-mi întind picioarele și să te salut.

Jackson râse. Lui David i se păru că individul râde din orice.

— Da, e bine să vorbești, spuse el. Amicul tău Robert a cântat la pianul ăla de l-a rupt.

— Robert, mda, avea câteva pahare la bord.

Jackson, zâmbind pentru efect, făcu apel la vocabularul de Queens.

— N-am habar cum de un cioroi poate trece prin tot rahatu' ăla treaz. Dar tu te-ai simțit bine?

David se simți, ca de obicei, uluit de utilizarea cuvântului „cioroi".

— Da, da, îi răspunse el, simțindu-și palmele transpirate. A fost puțin ciudat, dar mi-a plăcut.

— E bine să discuți cu oameni ca Alan Green, zise Jackson, deodată foarte serios. Despre asta e vorba aici, asta înseamnă

educație. Profesorii. Oamenii cu care intri în relație. De asta tre' să profiți la petrecerile alea bășinoase.

Aruncă țigara când blonda platinată își luă rămas-bun de la Razi și veni lângă ei. Jackson nu i-o prezentă.

— Deci poate-o să ne vedem la următoarea petrecere?

— Absolut, zise David, cu mintea în flăcări.

Ăsta a fost un pont, o garanție a primei izbânzi?

Jackson și blonda platinată își continuară drumul. David se așeză înapoi lângă Jane.

— Tu nu fumezi, spuse ea.

— Așa e, recunoscu el. Am vrut doar să-l salut.

Jane își dădu seama că-i plăcuse la petrecere. Ironiză iar cluburile, dar nu din răutate, își spuse ea, ci doar din instinct și rațiune, istorisind pățania unei prietene a unei prietene, care fusese dusă într-o cameră de viol.

David rămase cu ochii la ea. La masă se lăsă tăcerea.

— Așa-i spun chiar ei, continuă Jane. Uneori o zic chipurile în glumă, dar știi ce înseamnă asta.

În timp ce Jane spunea povestea, David observă în ochii ei groază adevărată și, dincolo de asta, teamă. Jane fusese bruscată și cunoștea spaima care te cuprinde atunci când ești împins la perete, eventualitatea violului. Pălmuise odată un băiat, un fotbalist vânjos care o prinsese la strâmtoare într-o casă a scărilor, în primul ei an. Iar adăpostul unde lucra o după-amiază pe săptămână era pentru femeile abuzate. Se mândrea însă că pe ea toate acestea nu o afectează. Toată gargara aia a fetelor în colanți, cu lupta împotriva abuzurilor, o irita ca nimic altceva pe lume. Se gândea cu înfrigurare la acele momente când, discutând problema agresiunii sexuale asupra colegelor ei, se sexualizase singură, se făcuse mai atrăgătoare în conversație. Era o chestiune ce ținea de a treia întâlnire. De regulă era mai rece și mai vicleană și mai respectuoasă. Așa că merse mai departe, tăind în carne vie.

— Știi despre ușă, nu-i așa?

Dave nu știa. Niciunul dintre băieți nu știa, însă toate fetele încuviințară din cap.

— Da. În toaleta fetelor din subsolul Centrului de Știință, ușa uneia dintre cabine e plină de mesaje. Cred că sunt câte, treizeci sau patruzeci? Toate spun același lucru: „Am fost violată în Fly, toamna '05" sau „Phoenix, iarna '04" sau „AD, primăvara '03". Ori știu eu ce loc și dată.

Razi o urmări pe Jane și pe restul studenților de la masa ei și se gândi la ce pierduse de când fusese student. Câteodată fusese ca ei. Plin de viață, gălăgios, cu multe de spus. Când călătorise în Etiopia cu Frontul Popular de Eliberare era tânăr, și așa erau și ei, și aproape i se păruse că revoluția lor ar fi putut să fie și a lui. Unul dintre generalii gherilei îi dăduse un exemplar al *Manualului sexului revoluționar democratic*. Generalul trata cu toată seriozitatea cartea aceea, care consemna reguli pentru brigăzile de bărbați și pentru cele de femei. Păcătoșii necăsătoriți trebuia lapidați, de pildă, întrucât nu era loc pentru împreunare în acel moment al revoluției și gloanțele erau mult prea valoroase pentru a fi irosite pe păcătoși. Razi acceptase darul cu seriozitate, dar glumise fără-ncetare pe seama lui cu soldații, când nu erau de față comandanții. Încă prețuia acea cărțulie subțirică, deformată de ploaie, își plimba mâinile peste coperta maronie din piele de capră. Era pur și simplu al naibii de comic. Îi plăcea mult să le povestească oamenilor despre ea.

După ce se încheiase episodul acela, Razi se hotărâse să-l caute pe autorul manualului și fusese surprins să descopere că acesta locuia la Londra. Era un om durduliu, cu fața siropoasă de tigrayan înțepată de vărsat și cu ochelari pe nas. Când se întâlniseră, autorul stătea la o masă în fața unui pub, *cam așa cum stau eu aici la Shay's*, gândi Razi. Se dovedise că pe autor îl cam durea în cot de sex sau de revoluție. Cel puțin asta îi spusese lui Razi.

— Am purtat un război pentru țară, dar am știut întotdeauna ca nu vreau să rămân, a spus el în încheierea interviului.

— Și-atunci de ce ați scris cartea? l-a întrebat Razi. Toți vă numesc printre părinții revoluției.

— A fost singura carte pe care am putut-o scrie în mijlocul sălbăticiei, a zis el, ducând ce-i mai rămăsese din bere la buze. Mereu mi-am dorit să fiu poet.

Razi nu-l crezuse în momentul acela. Dar acolo, la Shay's, auzind-o pe Jane cum vorbea despre viol, își schimbă brusc părerea.

12

Odată cu lăsarea întunericului începură să răsară stelele. Teak stătea în mijlocul craterului uriaș din sat. Membrii formațiunii paramilitare plecaseră, însă Teak rămăsese. Privea spre răsărit, în direcția spre care se îndepărtaseră ei, pe câmpia pustie și întunecată, învăluită acum într-o culoare albăstrie. Îngenunchind, luă o mână de pământ răscolit de explozie și îl duse la nas. Nu mirosea a altceva decât a pământ – nu a sânge, nu a cenușă. Simți pornirea de a rosti ceva spre cer în numele oamenilor care își pierduseră viețile, însă nu-i veni nimic în gând, și oricum nu era dreptul lui, credea, să spună ceva. Lăsă pământul să-i curgă printre degete și scoase telefonul din buzunar. Intră în agenda de adrese, a cărei primă poziție era ocupată de „Atwater, Charlie".

Puțin lipsi să-l sune pe Atwater, dar se opri la timp și trase aer în piept. Păruse că militarii aceia erau americani, dar poate că nu era deloc așa. Puse telefonul înapoi în buzunar. Miji ochii în întuneric, fiindcă lumina electrică a ecranului îi redusese dimensiunea pupilelor. Mai trase o gură de aer în piept și începu să se învârtă în jurul craterului.

Teak își dezvoltase un truc în colegiu pentru a vorbi cu autoritate. Când se hotăra să ia cuvântul în clasă, deseori începea spunând ceva de genul: „Există trei aspecte importante..." Chiar dacă nu știa care erau acelea, le născocea el. Credea cu tărie că împărțirea argumentației pe puncte îi forța pe oameni să-i acorde atenție. Felul în care spuneai ceva putea fi mai important decât ceea ce spuneai, socotea el, și apela la sistemul acesta cu toate că uneori îl făcea să se simtă ca un farsor.

Unu, își spuse el. Americani. Medicul, echipamentul și comandantul, Blackford, accentul său. American cu siguranță. Restul, africani.

Doi. Eu sunt american.

Trei. Un atac asupra satului fără știința mea este un atac împotriva mea.

Așa că nu se putea să fie americani. Fiindcă noi nu ne ucidem unul pe altul.

Teak cunoștea istoria, studiase trădare după trădare între cetățenii aceleiași națiuni. Acesta era motorul istoriei. Dar mai știa și că, dacă ar fi pornit de la premisa că e o cantitate neglijabilă, nu și-ar fi putut face treaba. Și se gândi la nașul său, la ruda sa din Agenție. Apoi se gândi la Centrul de Comandă a Operațiunilor Speciale Reunite, CCOSR, cum îl văzuse consemnat prin documente, deși nu asistase niciodată la discuții libere despre CCOSR.

Deschise iarăși telefonul și se uită la numărul lui Charlie Atwater.

Cu un an înainte ca Michael Teak să intre la colegiu, Charlie Atwater fusese președintele Clubului Porcellian. Nu era un secret pentru nimeni că, după absolvire, Atwater se înrolase în serviciul forțelor speciale. Majoritatea credeau că era vorba de trupele SEAL, însă toți cei din Porc, cel puțin toți cei care se sinchiseau să urmărească astfel de lucruri, știau că lucra în armată și că trecuse direct din programul militar de pregătire Ranger în trupele Delta. Cei de la SEAL nu erau pentru el. Într-o misiune-test de salvare din apă suferise un edem pulmonar cauzat de înot (un EPCI), leșinase și fusese scos din bazin aproape mort. După aceea fusese reciclat în Delta și se clasase printre primii, al treisprezecelea dintre cei treisprezece candidați acceptați din o sută, cât numărase la început regimentul. Teak auzise zvonuri cum că Atwater ar fi primit a doua șansă doar fiindcă tatăl său, care conducea o firmă de consultanță cu Giuliani, angajase o jumătate de duzină de foști membri Delta în fruntea diviziei de securitate și că aceștia încă aveau contacte în interior. Dar cine știa. Teak plănuia și el să-și slujească țara și își pusese în gând să nu sufere niciodată un EPCI, cu toate că nu știa ce măsuri de siguranță să-și ia.

Li se făcuse cunoștință la Joc, meciul anual de fotbal dintre Harvard și Yale. Teak își amintea limpede, întrucât Green îl strigase folosind numele de familie, lucru ciudat.

— Teak, zisese Alan Green, vino aici să faci cunoștință cu Atwater!

Porcellian, asemenea tuturor celorlalte cluburi, aducea autobuze și SUV-uri la meci, pentru petrecerea de după joc, din parcare. Acest eveniment era un punct culminant al anului pentru membri și tinerii absolvenți, care veneau în grupuri mici, rareori aducând cu ei iubitele sau soțiile. Alan Green încerca să participe de fiecare dată, abia așteptând momentul an de an. Tinerii respectuoși și curioși, după-amiaza de toamnă, carnea de *porc*... El locuia într-o casă plină de femei – niciuna dintre ele nu înțelesese vreodată fotbalul.

Spre deosebire de Green, Charlie Atwater se întorsese anul acela doar din cauza EPCI-ului. Era un glumeț renumit și adora zvonurile care roiau în jurul său. Juca rolul agentului secret cu o intensitate tainică, vanitoasă. Teak și-l amintea făcând o tumbă pe spate, când o pocnitoare răsunase în parcare.

Teak nici măcar nu intrase încă în club, însă cunoștea mai mulți membri de la Buckley și de la Exeter și din altă parte. Green îi făcuse deja cunoștință cu mulți dintre participanții la petrecere, unii beți. Unul în special, Jackson Oliver, îl invita deseori în oraș. Chipeșul guyanez se strecurase în lumea Ivy League ca niște butoni aruncați pe gheață, prin intermediul unui program Prep for Prep[1], care îl ajutase să se transfere de la o școală publică din Astoria la o școală privată din Manhattan. Nu știa exact spre ce se îndrepta, dar era hotărât să se distreze. Considera că Teak era prea serios, dar și că nu lua niciodată totul de-a gata.

— Auzi, îi spusese Jackson lui Teak prima oară, pe-aici se învârt câteva jigodii crescute-n puf. Știi la ce mă refer?

Teak știa. În parte, de aceea își dorea să se înroleze el.

---

[1] Program de dezvoltare a spiritului antreprenorial și de pregătire vocațională, fondat în 1978 și dedicat elevilor de culoare cu rezultate bune la învățătură din statul New York.

— *Tacatacataca*, făcuse Jackson spre Charlie Atwater după meci, pe când el și Teak și alți doi indivizi, și una sau amândouă iubitele stăteau la o masă, la parterul de la Daedalus. Așa fac după tine, Chuck? *Bum-bum?*

— Mda, cam așa, îi răspunse Atwater. Ca pe străzile ostile din Astoria.

Era necioplit și fermecător, totodată. Pe Teak îl interesa antrenamentul lui Atwater. Avea ceva care îl deosebea de toți ceilalți din jurul mesei. O anume duritate, celălalt lucru care îl făcea pe Teak să-și dorească să se înroleze.

Charlie Atwater nu era cel mai bun din regimentul său, iar în Bagdad nu era ușor, însă era bun pentru un pifan. *Grijuliu.* Tot timpul fusese speriat. Dintre toate ororile care pândeau după colț în războiul urban, teama lui cea mai mare era provocată de bucățile de beton care zburau din ziduri sub focurile de armă. Ceva legat de micimea lor, de banalitatea lor. Se temea că una îi va zbura drept în ochi ca o săgeată, de aceea nu-și dădea niciodată jos ochelarii de protecție. Iar când acumulase destule ore de luptă, când *își satisfăcuse stagiul*, când voise să plece, să găsească o slujbă mai bună, îl sunase pe Alan Green pentru un sfat.

Ultima dată când îl văzuse pe Atwater, Teak lua micul dejun singur la Daedalus, cu un ziar în față. Ridicase ochii spre televizorul dat pe CNN. Un nou trimis special în Irak urca într-un elicopter din Zona Verde, și cine era în spatele lui? Chiar Charlie Atwater. Lui Teak i se părea întru totul logic. Atwater era la fel de bine antrenat ca orice gardă de corp. Chiar dacă fusese un student deplorabil, Charlie Atwater obținuse o diplomă în administrație publică de la Harvard și putea fi extrem de fermecător. Teak și-l imagina la ambasade, întorcând din cuvinte jurnaliștii. Lui Teak i se părea că trimisul era bucuros să-l aibă aproape și își imagina o jumătate de duzină de agenți de legătură care l-ar fi putut plasa pe Atwater în postura aceea. Teak era totuși tulburat văzându-l la televizor într-o poziție de putere în Zona Verde, deoarece el nu era, de fapt, decât un puști. *Ca mine*, gândise Teak.

Spera că sunt suficient de buni ca să ducă munca la bun sfârșit. Dacă cineva l-ar fi întrebat vreodată pe el, desigur, ar fi răspuns afirmativ fără a sta pe gânduri.

În sat, Teak ieși din craterul deloc adânc, uitându-se la numărul lui Charlie Atwater. Apăsă pe butonul de apelare.

13

Deși după-amiaza zilei următoare era senină și frumoasă, David era prea interesat de întâlnire ca să se bucure de vreme. Îi plăcea să meargă în biroul profesoarei Lowell, în clădirea Knafel. Oțelul, lemnul deschis la culoare și sticla emanau o siguranță și un profesionalism care îl încântau. Nu exista nimic asemănător acasă. Intrând în clădire, se gândi că era pe calea cea bună spre ceva, chit că nu știa despre ce era vorba. Mai ales după seara trecută. Petrecerea decursese bine. Avea chiar și o întrebare legată de asta, pe care să i-o adreseze profesoarei Lowell. Totul se lega, era convins.

— Intră, răspunse ea când el ciocăni la ușă.

Susanei Lowell îi plăcea de David. Îi plăcea să-l privească, unu la mână, în timp ce el își lăsa cu grație trupul lung în fotoliul din fața mesei ei. Îi mai plăcea de David pentru formalismul lui. Cu ocazia primei lor întrevederi, el îi arătase pe o hartă de pe perete unde era situat satul lui natal și ea însemnase locul cu o piuneză galbenă. După aceea, însă, David nu mai vorbise niciodată despre viața personală, doar despre cursuri și politică. Nici măcar în discuțiile despre țara lui, despre revolte și Hatashil – toate, până acum, subiecte ale proiectului ei de cercetare – nu adusese niciodată vorba despre familia sa, deși ea știa că toți în Somalia, în regiune, de fapt, erau afectați de acțiunile FNS. David era viclean și făcea asta intenționat, pentru a întreține atenția profesoarei Lowell, faimoasă pentru cât era de cerebrală. Spera să dezvolte o relație durabilă cu ea.

Cum îi stătea ei în obicei, își făcu de lucru cu așezarea hârtiilor una peste alta în timp ce începură să discute.

— Știți cumva un băiat cu câțiva ani mai mare ca mine, pe nume Teak? întrebă el. Cred că vorbea kiswahili.

— Vorbea amharică și arabă, dar și alte câteva limbi, răspunse ea fără a ridica privirea. Nu l-am cunoscut însă personal.

Știa mai multe despre el decât atât. În cuibul de bârfe al tinerilor profesori, Teak ocupase un loc de seamă. Lowell nu se implica în veșnicele cleveteli despre studenți – tatăl cui era senator din cutare stat, cine cu cine se culcase –, dar până și ei îi fusese trezit interesul față de Teak. Pentru început, era chipeș într-un fel sobru, indefinit. Înalt și blond, era genul de băiat cu care ieșise ea însăși în colegiu. În universul lui de patru ani, ieșea însă în evidență și din alte motive. Urmase cu încăpățânare doar cursuri de top, apoi făcuse loc în program și cursurilor opționale. Apoi, desigur, era ușurința sa remarcabilă de a învăța limbi străine. Lua rareori cuvântul la seminare, însă termina pe primul loc orice curs. Nu rămânea niciodată să se gudure pe lângă profesori, ceea ce era *de rigueur* pentru studenții ambițioși care spuneau lucruri precum *de rigueur*. Scrisese o teză publicabilă, auzise ea, ceva despre lingvistică și politica externă. Câștigase un Premiu Hoopes. Umbla vorba că se culcase cu mai multe asistente și că avea brevet de pilot. Pe ea o mira întotdeauna că asemenea persoane chiar existau. Dar, pe de altă parte, ea însăși era una dintre ele, cu excepția încăpățânării și a brevetului de pilot.

— De ce te interesează? zise ea, uitându-se drept la chipul senin al lui David.

— Sunt doar curios, de fapt, răspunse el, ușor stânjenit. Am întâlnit pe cineva care îl cunoștea.

Se tot gândea, de la petrecere încoace, la ce spusese Jackson despre acces. Pentru asta erau acolo profesorii. Ei erau adulți, iar David se presupunea că era adult, la rândul său. Aceștia nu erau profesorii de la școala lui de acasă, nu trebuia să li se adreseze cu *domnule* și *doamnă*. Aici, se spunea, toți aparțineau aceleiași mari universități.

Dar acum, că adusese vorba de Teak, nu știa ce altceva să spună. Schimbă subiectul, vorbind despre lucrarea sa de seminar, care era o analiză a reportajelor de știri americane cu privire la țara sa și la FNS. Problema lui David era că nu se pricepea să compună eseuri, iar aceasta era o lucrare ce trebuia să se întindă pe douăzeci și ceva de pagini. În liceu nu avusese *computer* și

niciodată nu scrisese ceva mai lung de câteva pagini de mână. Primul său an fusese o chinuitoare înlănțuire de nopți albe, în care se străduise să-și structureze ideile așa cum se cerea în lucrările expozitive – expozeuri –, sarcină obligatorie de care se temeau toți bobocii. Unii dintre colegii lui își scriau eseurile în mai puțin de o oră. Știa că exersaseră de la vârsta de șapte ani, dar asta nu-l făcea să se simtă mai bine. Jane își scria lucrările beată, dacă așa avea chef. Uneori îl ajuta și pe el, însă cel mai adesea se oferea și uita, sau începea să-l ajute, atenția îi fugea în altă parte și ajungeau să și-o tragă.

Și apoi, când David fusese acceptat la seminarul profesoarei Lowell, aceasta zisese să „uite de expozeuri". Lui David nu-i venise să creadă și fusese foarte fericit, deși un pic confuz. Susan Lowell știa exact ce face. Când citise cele o sută de cereri de înscriere la seminarul de doar treisprezece locuri, cartea ei era la a treia ediție și stârnise deja controverse. Cererea lui David confirmase cele mai acide acuze ale sale la adresa FNS – nemiloasa agenție de securitate născută în Mogadishu și aflată într-o continuă transformare –, dar și susținerea sa pentru Hatashil. Hatashil și FNS se dezvoltaseră simultan – *și mutarea lor pe plan transnațional s-a făcut în același timp*, își spusese Susan cu obidă. Așa încât David era un semn bun. Nu doar că-l primise la seminar, îi devenise și îndrumător. Faptul că ea deținea cunoștințe despre locul lui de baștină și că îi păsa de situația de acolo avea un efect calmant și, totodată, usturător asupra dorului de casă a lui David.

În majoritatea întâlnirilor nu făceau decât să discute despre cum se scrie un eseu. Asupra conținutului erau mereu de acord. Când discutaseră prima oară despre politică, recunoscuseră unul în altul o ură manifestă față de FNS, care provenea din familiaritatea cu amănuntele situației de pe teren. În particular, îl disprețuiau pe Hassan Al-Kateb. Pe tonul măsurat impus de mediul academic, puneau în discuție echipele lui de tortură, modul în care folosea avioanele, celebrul lui caracter de fustangiu. Nu se încingeau însă niciodată, deși vorbeau despre sânge. A te înfuria, sau a deveni fie și sarcastic, era semn de amatorism.

Astăzi, totuși, Susan Lowell era furioasă. Gândurile îi fugeau departe în timp ce îl privea pe David. Petrecuse dimineața

la telefon. În chip ciudat, nimeni de la Reuters nu-i putuse spune cine scrisese articolul despre așa-zisul masacru înfăptuit de Hatashil. Nimeni de la Departamentul de Stat nu era autorizat să discute declarația lor. Toți ofițerii de presă păreau plecați la un prânz timpuriu, împreună. Era ca și cum articolul și declarația ar fi *apărut* pur și simplu în mass-media, materializându-se din eter. Nici Razi nu fusese de ajutor. Îi ceruse să cerceteze problema, însă avea sentimentul că bărbatul nu avea să facă mare brânză. Încercă să se concentreze asupra lui David.

— Ce zici de știrile despre Hatashil? îl întrebă.

David nu auzise nimic, așa că îl puse la curent cu rapoartele despre masacru.

— Nu cred o iotă! sări David.

— Nici eu, spuse ea, dar...

Îi sună telefonul. Era bona, spunându-i că mai are nevoie de câteva zile în New York. Susan se încruntă și începu să-și rearanjeze programul în gând. Avea să fie un chin să-i ia pe copii de la școală în fiecare zi. *Încă o problemă.* Închise telefonul, își împinse picioarele sub masă și inspiră adânc.

— E totul bine? zise David cu reținere.

— Nu-i așa că n-ai cum să nu-l urăști, David? Pe Al-Kateb.

David habar nu avea ce să spună.

— Știi, am avut un lichidator când am fost acolo, unul pe nume Toma Mugabo, care mi-a devenit prieten. El obișnuia să spună ceva despre Al-Kateb. Spunea: „Cred orice dacă și tu crezi orice." Căci Kateb era musulman, însă unul rău. Cred că ăsta era sensul zicătorii. Tu ce crezi?

Iisuse! gândi Susan imediat după ce încheie. *Nu-mi vine să cred că i-am zis astea.* Ori de câte ori spunea prea multe, vorbele îi stăteau în stomac zile în șir. Întotdeauna crezuse că se va dezbăra de asta.

Îl privi pe David cum își schimbă poziția în fotoliu.

David își coborî privirea de la profesoara Lowell și se gândi la singura lui întâlnire serioasă cu membrii FNS. Știa multe povești, desigur, dar nu-i întâlnise decât în acea unică împreju-

rare. La pista de avioane. Când David avea unsprezece ani, în Comitetul Internațional al Crucii Roșii era o fată *mzungu* din Oregon, venită pentru șase luni, și ea adoptase un câine vagabond. Un lup etiopian care se îmbolnăvise foarte grav.

În ziua aceea, fata era la aeroport, care era compus doar dintr-o pistă și o clădire cu acoperiș de tablă, aproape de locul unde stătea David. Câțiva membri ai unei miliții locale ilegale, unii având legături cu pe-atunci tânăra mișcare a lui Hatashil, stăteau la umbra clădirii. Se luau peste picior și jucau barbut, cu paturile kalașnikovurilor proptite în țărână. De regulă, David se ținea la distanță de ei.

Fata din Oregon venise să petreacă o echipă a CICR care urma să transporte alimente pe calea aerului în Munții Nuba. David și tatăl lui treceau pe lângă aeroport când Moalana, un băiat ceva mai mare, care lucra uneori pentru fata din Oregon, o luase la fugă, pistonând din picioarele-i scheletice, de lângă fată până la camioneta lor. Voia să vadă dacă tatăl lui David, veterinar de profesie, nu putea face ceva pentru cățelul care tocmai se prăbușise. Întorseseră camioneta și tatăl lui David consultase cățelul. David rămăsese în spatele tatălui său, privind cum muncitorii încarcă avionul și întrebându-se cum o fi să zbori.

Și atunci un nor de praf se ridicase în depărtare. Înainte ca David să înțeleagă ce se întâmplă, mai multe camioane ale FNS sosiseră și miliția ocupase poziții în jurul clădirii. Fata alergase spre avion și muncitorii au strigat unii la alții să lase proviziile în urmă, unul își lăsase chiar și pălăria și ochelarii de soare pe o ladă. Alergaseră spre avion, se îngrămădiseră pe ușă și ultimul trăsese trapa după el. Membrii FNS deschiseseră focul asupra aeronavei, în timp ce aceasta accelera. *De ce să tragi în ceva făcut din metal*, se gândise David, *ceva ce poate să zboare!?* Apoi creierul i se închisese, o luase la fugă alături de tatăl lui înapoi spre camionetă și demaraseră pe drumul care mergea paralel cu pista. David urmărise pe geam cum trei proiectile explodează în jurul avionului, împroșcând pământ și pietriș în aer. Trăgeau în roți. În spatele lui, mai mulți milițieni zăceau sângerând în țărână. Restul se împrăștiaseră. Ultimul lucru pe care îl văzuse

David era un membru FNS comutând arma pe foc automat și făcând cățelul chiseliță.

În noaptea aceea, nu avusese somn. Tatăl lui stătuse pe un scaun lângă patul său, aproape până în zori.

— Câinele avea să moară oricum, zisese el.

— Nu sunt sigur că știu ce înseamnă expresia, zise David, hotărând că era mai bine să fie onest.

Proverbele erau dificile într-o a doua limbă și el se întreba dacă profesoara Lowell l-ar fi priceput vreodată. Își dorea să-l înțeleagă și își dorea să-i spună povestea câinelui, dar n-o făcu. În schimb spuse:

— Poate că reporterul a înțeles greșit.

— Așa sper și eu, oftă ea. Dă-mi de veste dacă afli ceva de acasă, bine?

Pe David îl bucura această însărcinare. Nu credea că va afla ceva. Dar asta nu conta. Ce conta era că se apropia tot mai mult de profesoara Lowell. Făcea progrese, avansa pe cărare.

14

Era o noapte fără lună, dar stelele erau acum strălucitoare și iluminau pământul arid de sub ghetele lui Teak în timp ce el pășea pe câmpia crăpată. Ținea telefonul la ureche și urmărea o fisură după alta.

Apelul ajunse la Charlie Atwater, dar fu trimis direct în căsuța vocală.

— Hei, Charlie, sunt Teak! M-am întâlnit cu un vechi amic de-al tău. Aș vrea să-ți povestesc.

O să sune el înapoi.

Teak răspundea întotdeauna la telefon, dacă putea. La fel făcea și cu e-mailurile și mesajele lăsate pe căsuța vocală, imediat ce le primea. Era ceva ce ținea de loialitate, și toți cunoscuții lui apreciau asta. Era unul dintre motivele pentru care oamenii îl plăceau pe Teak. În timpul facultății asistase la certuri nesfârșite și urâte care separau iubiți, prieteni și colegi de cameră, însă el nu pierduse niciodată pe cineva în felul acesta. Teak nu se *îndepărtase* niciodată de cineva. Când Charlie Atwater și Jackson Oliver vorbeau despre el, cum vorbeau despre toți din clubul lor, remarcau loialitatea sa. Remarcau totodată modul în care vorbea, felul în care utiliza limba.

— Straniu, îi spusese Charlie lui Jackson.

— Așa, ca un bătrân, cumva, zisese Jackson.

Nu era chiar așa, însă Jackson nu știa cum să pună punctul pe i. Discutau despre ideile excentrice cărora Teak, deși de obicei tăcut, le dădea glas uneori, din senin, în timpul nesfârșitelor sesiuni de dezbateri de la club, bar sau cămin. Cum era ceea ce-și spunea Teak chiar atunci, pe când se înapoia la mașină și se uita înapoi spre satul distrus. La fel de bine o putea spune în fața unei beri la Daedalus.

Pe toți zeii de care n-am auzit!

După ce unitatea lui Blackford plecase, Teak făcuse cam un kilometru în aval și oprise mașina între stâncile joase, la loc ferit. Avea de gând să plece înaintea zorilor. Până atunci, putea vedea clar satul prin luneta sa cu vedere nocturnă. Tot nimic, doar corpurile neînsuflețite acolo unde căzuseră.

Lăsă jos luneta și aprinse o țigară. Gândurile i se învârteau întruna. *Te poți furișa înăuntru și să dispari în propriu-ți cap.* De parcă fiecare decizie pe care o luase vreodată avea legătură cu sângele negru din țărână. Înlătură gândurile astea. *În amonte.*

Bomba azvârlise bucăți din colibe la o sută de metri pe malurile râului. O bucată de lemn se înfipsese ca o suliță în pământ. *Deconstrucție. La asta s-a redus toată educația mea.*

Teak întoarse luneta către cer, unde stelele semănau acum cu niște înțepături albe pe un mare cearșaf verde. *Eram niște duri, cum gândeam noi critic.*

Telefonul sună, un sunet străin în locul acela. Era Charlie Atwater. Teak se îndepărtă de mașină, schimbând amabilități sub cerul necuprins, uitându-se la satul bombardat. Atwater habar nu avea unde era Teak. La început vorbiră despre fetele pe care le cunoscuseră la facultate. Atwater o văzuse pe doctoranda aceea simpatică, Amy, la o petrecere, ultima dată când fusese în New York.

În cele din urmă, Atwater spuse:

— Ia zi, care-i treaba cu vechiul meu prieten?

Stătea pe treptele clădirii Capitoliului, în pauza de prânz, la noul său post de lobbyst pentru o companie petrolieră. La Departamentul Apărării se dovedise că nu erau așa roz toate. Și, cu toate că cel mai adesea Atwater se trata cu prânzuri costisitoare, din când în când îi plăcea să facă o plimbare în jurul Capitoliului, să ia un sendviș cu șuncă, salată și roșii, pe care să-l mănânce în aer liber. Asta făcea acum.

— Cine era? întrebă Atwater cu gura plină de șuncă.

— Blackford. Ți-l amintești?

Atwater nu răspunse nimic.

— Charlie? Mai ești? întrebă Teak.

— Unde l-ai întâlnit?

E ceva aici. Ceva.

— Într-un bar, aici, atâta tot. Pare un tip deștept, luase nițel la bord și, când am adus vorba de Harvard, a spus că te cunoaște. Oricum, voiam să văd dacă nu știi cum aș putea să dau de el, și-a lăsat șapca Red Sox la bar.

— Nu prea știu de unde să-l iau. Numele îmi sună puțin cunoscut. Scuze că nu te pot ajuta. În orice caz, ascultă, trebuie să fug.

Prea repede.

— Bine, zise Teak. Hai să ne vedem când mă-ntorc în State. Să bem ceva.

Pe această temă, Charlie Atwater se arătă din nou entuziasmat. Se puteau întâlni în New York, cu prima ocazie când aveau să se afle amândoi acolo.

Teak se așeză, căzut pe gânduri, și se uită la stele. Știind că încă nu va fi în stare să doarmă, verifică știrile pe telefon. Fu surprins să afle că agențiile de știri transmiteau deja rapoarte despre un masacru comis de Hatashil și, chiar mai ciudat, o declarație din State, în care Mitchell Harrison, țarul serviciului de informații, era primul care îl condamna.

Când termină de citit, Teak știu că nu va mai putea dormi deloc. Își spuse: *Nu-i firesc să se întâmple asta când vezi copii uciși.*

15

Când se auzi o bătaie puternică în ușă, David sări ca ars în picioare, în poziție de drepți. Era la masa lui, cu nasul în *Despre libertate*, de John Stuart Mill. Jane se propti de tocul ușii, îmbrăcată în jeanși și un tricou dungat.

— Trebuie să citesc mai departe, se scuză el.

— Bine.

Dar când ea se întinse în pat, complet îmbrăcată, uitându-se în sus la tavan, cu mâinile la ceafă, David nu se mai putu concentra. Fata schiță un zâmbet larg când se ridică de pe scaun și veni spre pat, însă nu întoarse capul.

În pat, după, el stătea cu privirea ațintită pe geam.

— Zău c-ar trebui să-ți iei un pat dublu, spuse ea.

— N-am nevoie, răspunse el. După care: Crezi că voi fi admis?

Ea se duse la fereastră și fumă o țigară, suflând fumul în noapte.

— Probabil că nu, răspunse ea.

— De ce?

Ea nu mai răspunse. Asta îl înfurie. Și îl îndârji și mai tare. Aerul de toamnă ajunse până la el și închise ochii. Mirosul de frunze ude adus de adiere și al ei pe perna lui se amestecau în nările sale cu fumul. Acasă, puțini fumau altceva în afară de pipă, pentru că țigările erau scumpe. Mulți morfoleau *khat*. El însă, niciodată. *Ar trebui să-mi răspundă la întrebare*, se gândi.

— Ți-am spus că plec în Kenya? zise ea din fereastră.

— Nu.

Categoric, nu.

— Profesorul meu de antropologie vrea să mă trimită la o conferință în Nairobi.

A așteptat să se îmbete ca să-mi spună asta.

— Nu știu sigur dacă am primit invitația, dar, orice ar fi, peste câteva săptămâni plec. Am vorbit cu ai mei, care plănuiesc un safari de ceva timp, așa că ar fi o mare prostie să nu mă duc.

— În mijlocul semestrului?

— Mda, de aceea ar prinde bine conferința asta. Ca un fel de vacanță lucrativă.

— Și ce o să faci?

Probabil că știe de luni de zile.

— Un articol pentru ziar. Să compar literaturile. Râse. Nu știu. În felul ăsta, totuși, nu mai pare că trag pur și simplu chiulul, înțelegi?

Ceva din felul în care ea spusese asta îl înfuria pe David. Voia să o facă *răsfățată.* Voia însă de fapt să o audă cerându-și scuze că nu-i spusese, că nu-i permisese accesul în viața ei. Decise că vrea s-o călărească din nou. În pat, fata făcea orice voia el. De data aceasta foarte repede, David furios, Jane arcuindu-se, surprinsă. Îl făcu să se simtă mai bine, dar numai pentru o clipă. Apoi se simți iarăși rău.

Și atunci ea îl întrebă despre Hatashil.

— Trebuie să fie vreo greșeală, spuse el.

Nu avea chef să vorbească despre asta.

— Nu cred, pară Jane. Și știi ce, cred că profesorica ta a dat de belea. Se aude că cei care acordă Premiul Pulitzer îi vor reanaliza cartea. I-ar putea retrage premiul. Scriu un articol despre asta.

— Poate scrii ceva în vacanța ta *lucrativă*, zise David, întorcându-se pe-o parte.

— Poate asta am să și fac.

Afară, auziră membri ai clubului cântându-și unul altuia.

— Parcă s-ar juca de-a armata, șopti Jane în întuneric.

16

Le răgușiseră vocile de la cântat și îi durea capul de la berea ieftină de seara trecută, însă Lucas și Willy beau din nou. *Ratatata BUM.* Lucas credea că, dacă ar avea un Uzi adevărat, ar putea arunca în aer Jeep-ul ăla roșu. Stătea pe scările de la Lampoon în seara domoală și agita un pahar cu Maker's Mark și bere de ghimbir. Lucas nu voia musai sânge, voia comedie. Mai voia niște iarbă.

— De ce, i se adresă Lucas lui Willy, crezi tu că noi, băieții albi ca varul, ne dorim întotdeauna să vorbim ca negroteii?

Lucas era greoi, puhav, cu față rotundă și început de chelie – avea o reputație de Don Juan. Willy era agitat, înalt, fricos și înfiorător de slab – avea reputația de bufon bețiv. Și de narcoman.

— Negrotei! Unde? exclamă Willy.

Amândoi purtau frac.

— Am învățat să mă controlez. E o dovadă de lipsă crasă de educație să imiți pe cineva.

— Zece mii, zise Willy. Cred că atâția mucoși am retezat cu armele noastre Maxim în după-amiaza aia.

— Hai să facem o plimbare! propuse Lucas.

Își lăsară paharele de băutură pe treptele castelului Lampoon și o luară pe șerpuitoarea Mount Auburn Street. Oriunde se duceau, oamenii îi întâmpinau cu saluturi. Erau faimoși în campus fiindcă purtau frac tot timpul.

Lui Lucas îi era foame.

— Casa Internațională a Clătitelor, propuse el.

— Prea departe ca să mergem pe jos, bătrâne.

— Burritos, atunci. Niște burritos ne vor face oameni mai buni.

Împreună, intrară în Felipe's, localul unde se vindeau burritos. În difuzoare se auzea muzică mexicană. În spatele tejghelei

erau șase bărbați și două femei, toți de origine hispanică. Rânduri de studenți se formau la ambele capete ale tejghelei. Lucas și Willy se așezară la rând. În fața lor era Wilbur Comunistul, un binecunoscut propagandist din campus.

— Care-i șmenu', Lucas? îi salută Wilbur în stilul LA, bătând palma și lovindu-i pe spate.

— Potol mexican, zise Lucas, care-și dădu seama deodată că e mai beat, și mai drogat, decât crezuse.

— Te-am auzit, băiete, făcu Wilbur, mutând un teanc de ziare de pe un braț pe celălalt.

— Wilbur e-un negrotei înțepat, șopti Willy în urechea lui Lucas.

Wilbur era scund, jumătate alb și jumătate mexican, chel, cu barbișon. Era din Venice Beach, California, și în timpul liceului nu făcuse altceva decât să se dea cu skateboardul la Oceanfort Deck și să bea lichior la sticlă de jumate. În cele din urmă, el și prietenii lui intraseră sub vraja unui dealer troțkisto-leninist pe nume Archie, care purta un halat alb peste pantalonii scurți înflorați. Inspirat de Archie, Wilbur se afundase în teorie politică. Membrii biroului de admitere de la Harvard fuseseră impresionați de candidatura sa pentru funcția de reprezentant al celui de-al doisprezecelea district, în calitate de *feuerbachian*, în cadrul Consiliului Municipal al orașului Los Angeles. Primise peste cinci sute de voturi, multe dintre ele fiind din partea unor votanți până atunci neînregistrați. Evrei bătrâni, grădinari, menajere, alți skateri: îi însoțise personal pe toți de la trotuarul de pe plajă până la secția de votare.

— Ce ziare-s alea, Wilbur? întrebă Lucas.

— *Pollo con todo*, strigă Wilbur în vacarm. Ah, ăsta-i ziarul unei facțiuni leniniste din Boston. BAP. Bo$ton Action Paper. Amatori, da' dă-i în brânză, 'nțelegi?

Willy se înclină spre tipul din spatele tejghelei.

— Super Pui, spuse el și urmări procedura.

Individul aruncă o tortilla mare și moale pe grătar, închise capacul, îl deschise și aruncă tortilla pe tocător, individului de lângă el. Acesta întrebă:

— Orez și fasole?

— De toate, răspunse Willy.

Apoi individul azvârli pe tortilla niște polonice de orez și fasole, smântână, salsa și guacamole. O rulă în formă de burrito și i-o pasă individului de lângă el, care o înfășură în folie de aluminiu și-i spuse ce este femeii de la casa de marcat, în spaniolă. Aceasta se uită la Willy și întrebă:

— Ceva de băut?

Și un alt ins îi aduse limonada.

Ca uns, totul. Era o bucurie să fii drogat în locul acela.

— Hei, mereu am vrut să vă-ntreb ceva, șmecherilor, spuse Wilbur, dezlipindu-și ochii de la Maria, fata frumoasă de la casa de marcat, de la care mânca zilnic un burrito. De ce purtați întotdeauna frac?

— Ca să oprimăm masele, răspunse Willy, ca să le dăm peste nas proletarilor, ca să-i strivim sub călcâiele pantofilor noștri făcuți la comandă și ca să ținem în viață rigorile acestui experiment prost gândit.

Lucas așteptă încordat un moment, îngrijorat că Willy întinsese prea mult coarda. Îl văzuse pe Wilbur țipând la oameni în curte, urmărindu-i, certându-se. Era ceva obișnuit la el.

— Hei, ham, lătră Wilbur și se prinse de boașe, în semn de solidaritate. Asta-i bună, tovarăși!

Norocul tuturor că totul era așa haios.

17

Teak lucra deja de un an la proiectul Hatashil când o luase spre nord cu banii. Șase luni înainte de asta făcuse o călătorie la Kigali. Avea două țeluri. Unul era să vadă celebrele gorile cu spinări argintii din Virunga, pentru Fondul de Conservare, iar celălalt era să se întâlnească cu o traficantă israeliană de arme, pe nume Marina Levy. Femeia vindea puști AK-47, rachete antiaeriene Hawk și mortiere de 155 mm tinerei forțe de insurgență a lui Hatashil. Teak trebuia să stabilească dacă femeia avea vreun alt motiv în afara profitului și, dacă nu avea, să o asigure că Statele Unite o vor lăsa în pace. Mica ei organizație mai făcuse afaceri cu Agenția înainte și ea acceptase întâlnirea, știind de ce o solicitaseră. Nimic din toate astea nu-l ținea pe Teak treaz noaptea.

În primele ore însorite ale după-amiezii, Marina, îmbrăcată într-o rochie albă de bumbac apretat, imprimat cu buline bleumarin, se întâlni cu Teak la o masă la umbră, pe marginea piscinei de la Hotel des Milles Collines. Își petrecuse dimineața în costum de baie la piscină, meditând mai mult la religie decât la întâlnire, pentru că întâlnirea era doar o formalitate. De pe aeroportul Heathrow cumpărase o carte populară care definea credința religioasă drept epidemie și singura mare problemă a umanității. Abuzată religios din fragedă pruncie, într-un kibbutz de lângă Haifa, nu putea fi decât de acord, însă o neliniștea cât de ușor de citit era cartea și cum argumentele erau chiar acelea pe care le-ar fi folosit și ea când își făcuse stagiul în Forțele Istraeliene de Apărare, în urmă cu aproape un deceniu. Autorul era un celebru profesor de neuroștiințe de la o universitate din Ivy League și pe Marina o tulbura faptul că atinsese, poate, cel mai înalt grad de dispreț față de religia organizată pe care îl putea

atinge vreodată. Sperase ca lipsa ei de credință să se dezvolte și să devină tot mai complexă, ca un vin bun de Bordeaux.

Teak era o surpriză plăcută pentru ea – politicos și bine îmbrăcat, în costumul lui kaki, nu unul dintre turiștii violenți ai Agenției. De obicei, Marina era persoana mai tânără la întâlniri, dar acum Teak îi luase locul. Comandară amândoi apă minerală.

— Unde stai? întrebă Teak.

— Nu aici.

— Ai văzut gorilele?

— De fapt, nu vin aici decât pentru afaceri, explică Marina.

Teak luă asta ca pe o provocare și îi descrise femeii cât erau ele de frumoase, așa mari, în contextul vegetației luxuriante și explozive din Virunga. Îi povesti despre François, omul care vorbea cu gorilele și care era deja bătrân când Dian Fossey sosise și îi recunoscuse talentul – cu toate că François însuși, desigur, și-l descoperise de mult. Încă din copilărie nu avea teamă față de gorile. Se apropia de ele și le știa pe toate, deși de câteva ori încasase câte o scatoalcă trasă în joacă. Mânca plantele ca să simtă gustul pe care îl simțeau ele și le cunoștea mirosurile. În parte, datorită lui devenise Fossey celebră. Teak explică totul cu atâta pasiune, încât, după douăzeci de minute, Marina se surprinse simțindu-se atrasă de tânărul acela. Chiar mai surprinzător, simțea o mică, dar sinceră dorință de-a merge să vadă gorilele. La al doilea rând de apă minerală descoperiră că aveau multe în comun. Amândoi practicaseră atletismul în școală. Amândoi aveau frați mai mici. Amândurora le plăcea același hotel cu o hartă veche atârnată în foaier, de lângă Muzeul Rodin din Paris, Marina știind chiar și data de naștere a portarului. Trăgea întotdeauna acolo, la fel ca el.

Ea aduse din nou vorba de muncă și îl asigură că ea și oamenii ei erau implicați doar pentru bani. El o asigură că, în acest caz, Statele Unite o vor lăsa în pace.

— Se vede că sunteți foarte ocupați, sădind libertatea pe tot globul, spuse ea.

Flirta cu el.

— Hatashil e bun, spuse Teak.

— Poate. Dar tu ești bun?

— Unde-ți faci concediul, ripostă el, dacă aici vii doar în interes de serviciu?

— La Miami.

Teak își închipui că asculta într-un fel ordinele, când ajunseră în pat împreună, în după-amiaza aceea.

18

Seara călduroasă de toamnă era trădată de o burniță rece și David, în tricou și pantaloni scurți, trecu pe lângă mai mulți oameni ai străzii între Adams House și Shay's. Unul își spunea Campionul și boxa cu umbrele în fața magazinului non-stop. David nu le dădea niciodată bani vagabonzilor din Cambridge.

Ignorându-l pe Campion, își spuse că abia așteaptă să o vadă pe Jane. Îl cuprinsese brusc dorul de ea, în după-amiaza aceea, pe când stătea în primul rând la cursul de economie politică. Mai ales de gustul de țigări de pe buzele ei, pe care îl asocia atât de tare și dureros cu eliberarea. Ar fi făcut orice pentru ea. Nu putea fi supărat pentru excursie. Ea îl sprijinise, crezuse în el. Putea fi capricioasă și meschină, se gândi el, însă nu greșea niciodată, și îl alesese pe el. Era fără doar și poate parte din drumul lui.

Asta simțise primăvara trecută, când începuse să se vadă cu ea, când își petreceau zilele tândălind cu prietenii ei în fața la Holworthy Hall, căminul bobocilor. Dădeau impresia unei trândăviri utile, ca și cum Jane și prietenii ei n-ar fi vrut doar să lenevească în Harvard Yard, ci aceea era datoria lor. Prietenii aduceau mobilier pentru peluză. Unul, Marvin (cu care Jane crezuse la început că va ajunge să se combine, până când el îi ceruse să i-o sugă în timp ce urmăreau un film de Gogard), adusese în mai multe rânduri o piscină pentru copii, până se distrusese. Cineva cânta mereu la chitară, ceea ce nu părea așa enervant pe atunci, uneori era chiar plăcut, într-un fel. Din când în când tipul de la Stoughton venea și se străduia să cânte la saxofon, însă ei reușeau de fiecare dată să-l oprească, holbându-se la el. Gașca de la Holworthy se formase deja în primăvara aceea, deși nu se culcaseră încă toți între ei, nu se răciseră relațiile. Reușiseră totuși să rămână uniți în prima iarnă.

Când ea îl adusese pe David, văzuse privirea din ochii prietenelor ei. Fiindcă era înalt și chipeș și african. Glumele porcoase

începuseră imediat și fără efort. Însă toți îl plăceau și-n scurt timp idila lor se transformase în prima dragoste din facultate. În primăvara călduroasă niciunul dintre ei nu-și dorea nimic mai mult decât să stea cu celălalt pe iarba din Harvard Yard. El cu spatele lipit de un copac, ea cu capul în poala lui. Simțind iarba sub fusta de vară, simțind degetele lui în păr.

Când David intră pe terasa aglomerată de la Shay's, auzi vocea ei ca un flaut peste zgomotul din bar. Nu era surprins să o găsească ținând consiliu la o masă de bărbați, printre care și vechiul ei pretendent, Marvin.

Shay's era barul ei preferat, întrucât acolo putea să fumeze și era peste drum de Kennedy School of Government și de Institute Policy. Terasa afundată gemea mereu de-o combinație de studenți fumători și localnici. Era locul perfect unde să se vadă cu oameni pe care îi cunoștea.

— Nimeni care nu e de-aici nu poate înțelege cu adevărat cum merg lucrurile în locul ăsta, spunea Jane.

— Te referi la Harvard?

— Nu, mă refer la New York, D.C., sau oriunde. Știți, povestea aia cu școala pregătitoare... Banii. Când îi ai de mic, îți dezvolți capacitatea de-a înțelege. Fiindcă, dacă ești bogat, poți vedea cum trăiesc săracii, dar, dacă ești sărac, nu poți vedea niciodată cum trăiesc bogații.

David se așeză lângă ea. Însă n-o asculta. Se uita peste drum, unde o escadrilă de SUV-uri negre era parcată în formație defensivă, la intrarea laterală în Kennedy School. Jane se uită la el și zâmbi. Mereu era mai atrasă de el în astfel de momente, când lui părea să-i pese așa de puțin de prietenii ei.

— Ce se-ntâmplă acolo? întrebă el.

Marvin începu să explice.

— Fostul ambasador liniuță congresman Mitchell Harrison, proaspăt înscăunat țar peste serviciul de informații. Candidat de avut în vedere?

Absolvent de științe politice, Marvin purta un blazer de mohair peste un tricou pe care scria „Ghengis Tron“ și ochelari pătrați,

puţin fumurii. Ca mulţi dintre semenii săi, îşi arbora cu nepăsare nemiloasele ambiţii politice. Vorbea pe un ton mucalit de tenor.

— Viitor preşedinte? Ştiu, ştiu, am pus uşor botul, dar pilot de luptă în Vietnam? Hanoi Hilton? continuă Marvin. Coarhitect al războiului din Afganistan, alături de un anumit congresman texan? Membru al comitetului de informaţii? Democrat liberal social până-n pânzele albe?

— Îi urăsc pe libertarieni, spuse Jane.

— Idioata de soră-mea a pus umărul la campania lui, continuă Marvin, ceea ce-i o nebunie, fiindcă acum lucrează la Sotheby's şi urmează să se mărite, iar eu n-am nicio ocupaţie. Exceptând labele cu care mă cadorisesc.

Ceilalţi băieţi, prietenii şi colegii lui de cameră, hăhăiră sau îşi dădură ochii peste cap.

— Vezi că ţi-a rămas o bucată de Kleenex sub unghie, spuse Jane, plăcându-i privirea lui Marvin care se îndreptă din reflex spre arătătorul şi degetul mare de la mâna dreaptă.

David se uita la o femeie tânără, în taior cu dungi, care căra o cutie de carton de la portbagajul unuia dintre SUV-uri până la intrarea laterală. Cutia părea grea, iar femeia se chinuia să răspundă la telefonul mobil în timp ce o ducea. David era uimit că şoferul care stătea lângă maşină nu se oferise să o ajute.

— Acum vorbeşte Harrison? întrebă David.

— Cincisprezece minute la IOP de la KSG, spuse Marvin.

Adora să râdă de acronime.

— Şi poate participa oricine?

— Eu m-aş duce, dar uite ce departe este, făcu Marvin, arătând cu berea dincolo de drum.

Jane văzu mina plictisită a lui David şi spuse:

— Haide! Oricum ar cam trebui să m-apuc de articol. Poate va vorbi despre Africa.

Îşi stinse ţigara, lăsă o bancnotă de douăzeci pe masă şi îl luă pe David de mână.

Când traversau JFK Street spre Kennedy School of Government, Jake observă în jur de zece protestatari: unii erau localnici de

vârstă mijlocie din suburbii, ceilalți – tineri pletoși de la Pit, implicați politic. Vânturau toți pancarte care condamnau guvernarea teroristă americană. Pe una erau imprimate cuvintele „Harrison = Ucigaș". Un protestatar chel într-o vestă de safari împărțea fluturași în care era dată în vileag o conspirație sionistă mondială și urla întruna: „Și eu sunt evreu!" Nimeni nu le acorda atenție protestatarilor. Doi polițiști în vindiacuri galbene se legănau pe călcâie.

La eveniment se intra pe bază de bilet, dar Jane îl cunoștea pe puștiul cu papion de la ușă care, în timp ce le strecură două bilete pe șest, le spuse:

— Eh, *quid pro quo* într-o bună zi.

Forumul era un teatru cu mai multe niveluri, încărcat cu straniul amestec de celebritate, suspiciune și speranță vană pe care politicienii faimoși îl aduc în campusurile universităților. Fotoreporteri de la *Crimson, Independent, Salient, Harvard Political Review* și *Fifteen Minutes*, echipați cu Nikon-urile lor de două mii de dolari luate pe inventar de la redacție, se îngrămădeau pe rândul rezervat presei pentru a prinde scena în cadru. Un fotograf îndesat și cu burtică de la *Boston Globe* ignora rândul presei și stătea îngenuncheat pe culoarul central. Se aștepta să facă niște verzișori din treaba asta, nu văzuse pe nimeni din acerba concurență de la *Herald*-ul din Cambridge și se străduia nițel mai tare.

Pe locurile din mijloc stăteau membrii bipartizani ai Institutului de Politică – idepeii, cum li se spunea, băieți și fete în blazere pe care nu-i deranja să fie numiți tineri serioși. Acesta era clubul lor, circul lor, și abia așteptau să bea bere ieftină după terminare și să toace evenimentele. Cei din Clubul Democratic și Clubul Republican, toți în pantaloni de stofă în loc de jeanși, multietnici, ocupau locurile lor obișnuite, față în față, la nivelul superior. Membrii Forumului Persoanelor de Culoare, toți în costume impecabile, stăteau într-un grup la al treilea nivel. Toți membrii purtau costum cât e ziua de lungă. Tradiția exista încă de la înființarea Forumului, în 1973. David se simțea nelalocul lui în tricou, înalt în mulțime.

Zări doi agenți ai Serviciului Secret într-o parte a scenei, în costumele lor negre. Ce diferiți erau de FNS, se gândi el. Mem-

brilor FNS le plăceau tare mult uniformele. Cu cât mai multe insigne și medalii, cu atât mai bine. În contrast, singurele insigne pe care David le vedea în forum erau stegulețele de pe reverele tinerilor republicani.

— Mă-ntreb dacă-n seara asta nu va apărea vreun țicnit, îl auzi David pe unul dintre idepei.

Jane arătă spre scenă.

— Uite-o pe profesoresa ta.

Susan Lowell se așezase pe rândul al doilea, singura femeie. În stânga ei stătea Razi, cu carnetul în poală.

Șeful de catedră de la Istorie, Henry Rose, îl prezentă pe directorul Harrison întâi ca pe un vechi prieten – se cunoscuseră la Yale –, apoi ca pe un patriot și legendar diplomat. Aplauze politicoase în vreme ce Harrison ieșea la rampă.

Susan se aplecă spre urechea lui Razi.

— Nu știam că sunt așa vechi prieteni.

— Au crescut în aceeași clădire de pe Fifth Avenue.

Razi se uită la genele ei din profil, vorbindu-i în ureche:

— Se luau la întrecere până la școală, la St. Bernard's, îndemnându-și șoferii să accelereze.

Directorul Harrison era chel, avea chipul pătrățos pământiu și plin de pete cafenii. Urcă pe podium șchiopătând ușor. Insigna cu steagul Americii de pe costumul lui croit pe corp prinse lumina. Urma să țină discursul ajutându-se de cartonașe. Când începu, surprinse privirea unui african tânăr și înalt și, deși nu era suspicios, i se păru puțin neliniștitor.

Discursul se concentra în mod special asupra părții lui David de lume. Directorul Harrison spuse că rapoartele despre încălcarea drepturilor omului fuseseră legitime, dar, în opinia sa și a serviciilor de informații, guvernul somalez al lui Al-Kateb întreprindea pași siguri spre reformă și o influență stabilizatoare. Frontul Național de Securitate nu era o organizație criminală. Iar în opinia sa, da, acesta era un exemplu al modului în care presa dădea o tentă senzațională unei chestiuni, în detrimentul tuturor celor implicați.

Auditoriul începu să murmure, înțelegând că Harrison spune ceva nou. Idepeii erau emoționați că sunt de față la un discurs care a doua zi avea, mai mult ca sigur, să ajungă o știre de interes național. Harrison spuse mai departe că FNS era un aliat-cheie în Războiul Împotriva Terorii. Și că *Masacrul lui Hatashil* ar trebui să ne amintească tuturor că trebuie să ne punem încrederea în guverne stabile și nu în haiduci și eliberatori autoproclamați, care pun preț pe dezordine. Încheie numind ceea ce tocmai spusese un adevăr dezamăgitor.

— Asta-i exact opusul, îi spuse Jane lui David, a ceea ce raportează toate organizațiile de presă și ONG-urile. Cum poate să spună asta?

Mâzgăli semne de întrebare în carnețelul ei din moleschin. Pe David îl încercă strania senzație pe care o ai când vezi că un om puternic spune baliverne.

Susan Lowell și Razi schimbară priviri nedumerite. Singura mișcare lăudabilă de politică externă a administrației până atunci fusese atitudinea dură la adresa lui Al-Kateb. Și acum o întoarcere la o sută optzeci de grade.

— Tocmai a consfințit-o. Mâine va apărea în Wikipedia, spuse Razi.

— Poftim? întrebă Susan.

Dar știa. Și se întreba dacă munca ei contase vreodată cât de cât.

Masacrul lui Hatashil.

19

Înaintea zorilor. Teak semnaliză, virând înapoi pe drumul principal. Tocmai când făcu asta își dădu seama că e o prostie. În toate direcțiile nu erau decât tufișuri. Poate undeva, la kilometri depărtare, într-un copac, un *shifta* care se uita printr-un Nikon turistic vedea semnalizarea. *Poate că plozii ăia morți din sat locuiau acum în copaci, ciudate spirite acacia, și-i zăreau semnalizarea. Poate militarii ăia, oricine ar fi fost, beau bere St. George în Addis.*

Drumul era deja rău. Înainte să părăsească satul, își informase superiorul, pe Lunt, printr-o legătură telefonică securizată. Lunt i se păruse ciudat, închisese repede pentru a încerca să pună legătura prin satelit în funcțiune. Spusese că va suna înapoi, dar n-o făcuse. Așa că Teak se întorcea în Nairobi. Mintea îi vâjâia, apoi se goli. Și iar începu să vâjâie. De parcă atacul aerian ar fi eliberat cine știe ce apă întunecată în creierul său. Fiecare sătean încercase să lupte, scoțând arme din nimic. Nu avuseseră însă nicio șansă. Și apoi rămăseseră cadavre pe pământ.

E greu, dar îmi place.

Pentru că Teak era cufundat în gânduri și nu se concentra la condus, Land Cruiser-ul se smuci brusc într-o parte și rămase împotmolit într-un șanț îngust. Se dădu jos să verifice și își aminti că, la venire, ocolise șanțul. *Neatenție.* Se crăpa de ziuă și căldura se lăsa peste drumeag. Ca să iasă, trebuia să hățâne mașina, să dea în spate și să tragă de volan în același timp. Și, ca un țânțar la ureche, alungat dar nu uitat, gândul că fusese o operațiune americană.

Marșarier, schimbă, în față, marșarier, căutând să se elibreze din șanț. Soarele urcase mai mult și i se păru că praful de pe drum se ridică aproape ca aburul. Marșarier, schimbă, în față, marșarier, fără a ieși din șanț. Afurisitul de Land Cruiser nu

voia să iasă. Teak se dojeni în gând fiindcă nu se concentrase. Opri motorul și se uită țintă prin parbriz de-a lungul drumeagului pustiu, învăluit în căldură. Deschise torpedoul, scoase cana Harvard luată din sat și o răsuci în mâini.

Bucata de cutie de Fanta, se gândi el, o improvizație de cuțit. *Execuție sau evadare.* Afurisitul de puști cu Fanta îi intra sub piele. Se întreba dacă el, unul, s-ar fi luptat așa la treisprezece ani.

Coborî și stătu în drum ca să-și întindă picioarele și să-și limpezească gândurile. Știa că până la urmă avea să scoată mașina. Se uită în jos la încălțările sale, în praf. Nu se simțise niciodată vinovat și habar nu avea de ce se simțea acum. Nu era vina lui.

Telefonul sună.

— Alo?

— Du-te la aeroportul din Naivasha, spuse Lunt. Te va aștepta un avion.

Legătura se întrerupse.

20

După discurs, Jane și David urcară la etaj, astfel încât ea să-și poată verifica e-mailul la unul dintre computerele comune. Nu avea BlackBerry din principiu. Se opriră o clipă la mezanin. Mai jos de ei, la parter, directorul Harrison strângea o mână după alta, toți gravitau în jurul lui. Jane reperă un ambițios reporter de știri de la *Crimson*, care aștepta momentul să pună o întrebare. Bun, își spuse ea, notițele lui îmi vor prinde bine.

Continuând spre etajul al doilea, întâlniră un Wilbur extrem de acru. Se încrunta și clătina din cap, aplecat peste balcon. Jane puse mâna pe scalpul lui lucios și îl mângâie ca pentru noroc.

— Hei, colega, zise ea, imitându-l, care-i șmenu'?

— Când o să ne-arunce la răcoare, când o s-auzi întruna clic-clic-ul ăla la telefon, răspunse el, atunci o să-și dorească toți oamenii ăștia, *inshallah*, să fi făcut și altceva pe lângă a vinde Facebook Departamentului de Stat.

— Chiar așa nervos ești pentru asta? întrebă Jane.

— Du-te-n mă-ta! făcu Wilbur.

— Hei! interveni David.

— Cu gogorița ta cu tot! conchise Wilbur, trăgându-și gluga pe cap.

Își înfipse mâinile în buzunare și plecă.

— Ce-i aia gogoriță?

Jane se uită la David și își dădu ochii peste cap.

— Isuse! Probabil se duce-n camera lui de cămin să recupereze din lecturile despre conexiunile cosmice.

În timp ce Jane își verifica e-mailul, David se gândi la motivul pentru care directorul Harrison spusese ceea ce spusese. Mass-media americană nu prezentau știri despre asta în fiecare zi și, oricum, le prezentau greșit, însă majoritatea celor de la Harvard știau că FNS era, în linii mari, compus din criminali de

război. Administrarea lui era zădărnicită de conflicte interne, diverse facțiuni luau pentru ele tot petrolul și toate resursele de-a lungul celor o jumătate de duzină de drumuri pavate – și atunci când periferiile își cereau partea, o facțiune sau alta le suprima. Le ziceau *zirga, ciori, sclavi*, n-aveau decât să moară de foame. Sau îi asmuțeau unii împotriva celorlalți. Cu nebunia asta lacomă și haotică se lupta Hatashil la nivel național și asta expunea cartea Susanei Lowell. FNS devenise centrul de atracție al unui soi de furie idealistă, chiar și pentru cei care știau puține lucruri. David era mândru că tatăl lui îl cususe pe unul dintre rebelii lui Hatashil și era mândru că America era de partea tatălui său și denunța acțiunile FNS. Unii îl numeau chiar genocid. Nu era chiar așa, se gândi David, dar putea fi. Așadar, de ce să se răzgândească America?

— Particip la conferință! anunță Jane, atingând ecranul fericită. Merg în Kenya!

Îl cuprinse cu brațele și îl sărută pe obraz.

De parcă nu te duceai oricum. David nu spuse nimic. Se bucura pentru ea, bănuia, era bucuros că ea își justifica într-un fel vacanța. David ura vacanțele școlare. Pentru el, cel mai ieftin bilet de avion costa prea mult, și asta cu o escală de șaisprezece ore pe Heathrow. Tatăl lui îl ajutase și David strânsese bani din munca de curățenie la cămin, așa că plecase acasă o parte din vară. Nu-și permitea, totuși, să se întoarcă mai des de o dată pe an. Avea să petreacă un Crăciun ciudat alături de ceilalți străini, în clădirile goale de la Harvard. Se agăța de amintirea lunii pe care o petrecuse acasă.

— Trebuie doar să scriu articolul ăsta înainte de plecare.

Jane începu să-i mai descrie lui David câteva idei despre Hatashil și Lowell, însă tânărul nu era prea atent.

Se întorsese erou. Își petrecuse timpul cu tatăl său, făcând vizite pe teren în străvechea camionetă care servea de clinică mobilă. Ca veterinar, tatăl lui David era foarte bine privit. Mai ales acum, că fiul lui studia la Harvard, deși numele acesta însemna mai puțin decât, simplu, *Statele Unite*. Cum David era

acasă pentru a ajuta, tatăl lui se hotărî să muncească de două ori mai mult și să-și viziteze chiar și cei mai izolați pacienți. Aceștia erau, de fapt, unii dintre preferații lui, dar și ai lui David. Nu era întotdeauna profitabil să facă drumul – răsplata o primea, de regulă, în carne de capră –, însă tatăl lui David îl făcea când putea. Și, în definitiv, unii dintre clienți le erau rude.

Străbunicul lui David se mutase de la țară la oraș pe când era un băietan, pentru a munci la *wazungu* ca să supraviețuiască. Se întâmpla în jurul anului 1890, perioadă de secete continue. Pesta bovină răpusese aproape toate vacile și piața mondială de cafea se prăbușise. Apoi epidemia de variolă din 1899. El însă ținuse casa pentru un *mzungu* deosebit de generos și, până la urmă, folosise banii economisiți pentru a cumpăra o *shamba* mare, o bucată de pământ. În 1925, când Rezervele Nativilor Africani fuseseră oficializate, se dovedise isteț și își transformase bucata de pământ, înțelegând că proprietățile imobiliare erau mai profitabile decât terenurile agricole în rezervele ce nu peste mult timp aveau să devină suprapopulate. Continuase să cumpere, să transforme și să vândă mai departe, până când fiul lui, bunicul lui David, putuse merge în capitală ca să învețe medicina veterinară. Asta cimentase locul familiei în restrânsa clasă mijlocie băștinașă.

Totuși, străbunicul lui David rămăsese la țară. Neamurile lui încă se găseau acolo, trăind într-un sat, și aceștia erau clienții izolați. Tatăl lui David era mai mult decât bucuros să scoată cei mai perfizi paraziți din vacile și caprele verilor lui, să ia parte la sfatul lor în calitate de oaspete de onoare, să bea *pombe*. Și, desigur, verii știau de luptele care se purtau în jur și uneori adăposteau luptători. Tatăl lui David nu voia să știe prea multe, în caz că va avea vreodată probleme cu FNS, în oraș. Ajunsese însă o dată în același timp cu câțiva dintre oamenii lui Hatashil și scosese un glonț din piciorul unuia.

— Gândește-te la profeția lui Syokimau, spusese tatăl lui David, pe când se îndreptau spre nord spre satul verilor. „Văd oameni venind pe apă... ei vor începe să întindă un șarpe lung peste țară..." Nu-i așa că e ceva?

Era greu să obții cărți, dar tatălui său îi plăcea să povestească ceea ce citise ultima oară. David fusese mereu un fiu ascultător, și chiar în postura sa privilegiată de student la Harvard întors acasă era extrem de politicos și respectuos. Tatăl lui era bătrân.

— Ai putea crede că-i o prostie să mergi în vizită la verii tăi, dar, de fapt, este foarte important. Restul profeției spune: „Aceștia sunt oameni ciudați, atât de albi, încât aproape că le vezi intestinele. Când se vor așeza în țara noastră, o vor jefui, întâi forțându-ne să o împărțim între noi înșine."

David se gândi la Biblioteca Widener de la Harvard, întrebându-se în același timp unde găsise taică-său un citat așa aiuritor. La un curs intensiv, citatul acela ar fi fost făcut de râs. De unde o fi fost extras? Care era scopul lui, ce propagandă slujea? Unde erau banii? David simțea că nu-i putea explica nimic din toate astea tatălui său. Știuse când plecase spre Boston că va vedea lucruri pe care tatăl lui nu le va vedea niciodată, însă nu știuse cât de mare fusese schimbarea, până în acel moment. Îl luase prin surprindere.

Opriseră pe malul pârâului, lângă curmal. David își dăduse jos rucsacul Eastpak în timp ce copiii alergau să-l întâmpine, iubitul vizitator, vărul David. Împărțise din rucsac o jumătate de duzină de căni Harvard. Jucării folositoare. Tatăl lui David păstrase una pentru sine și, punând mâna pe umărul fiului spusese:

— E bine să vii în vizită la verii tăi, nu-i așa?

— Mi-aș dori să poți veni cu mine, spuse Jane. Ar fi nemaipomenit să-mi fii ghid. Atunci aș înțelege într-adevăr locul.

— Da, făcu David și își imagină cum ar fi să i-o prezinte pe Jane tatălui său.

21

Prima vizită a lui Teak în Africa.

Venise în safari cu familia sa și cu o altă familie, Green. Își petreceau deseori vacanțele împreună. Alan Green, prietenul tatălui său, avea trei fiice. Teak avea doi frați. Teak și frații lui studiau la Buckley și Exeter, fetele Green, la Brearley. Erau toți cam de aceeași vârstă. Teak era de părere că toate fetele Green erau frumușele și se simțea stângaci în preajma lor, deși în momente diferite toate îl adoraseră în secret.

Safariul era cât se poate de scump și tatăl lui Teak achitase totul. Era chirurg și patentase o piesă dintr-un stimulator cardiac. În fiecare cort erau doi *băieți*. Fiecare *băiat* era răspunzător de un oaspete, să pună o sticlă cu apă caldă în patul acestuia seară de seară și să îl trezească, dimineața, cu biscuiți tari și dulci și cafea sau ceai pe o tavă. Și cu alte trebușoare. Pe Teak îl deranja foarte tare nedreptatea serviciului – organizarea unei lumi care oferea, în mod arbitrar, un om care să-l *servească* pe un altul. *Băieții* îl stânjeneau. A fi *băiat* era considerat un lucru bun. Ca toți oamenii, *băieții* aveau înfipt în inimă ghimpele iubirii și al răzbunării, nu cine știe ce stimulator cardiac, și așa avea să fie mereu. Se așteptau să primească lucruri de făcut, le spuse ghidul lui Teak și familiei sale, n-ar înțelege dacă nu li s-ar spune ce să facă.

Înaintea zorilor, într-o dimineață, oaspeții au fost duși cu mașina pe drumeagurile desfundate și sinuoase din Masai Mara, până la un balon cu aer cald. Era iulie și animalele sălbatice migrau. Era cea mai mare migrație de biomasă din lume, îi spusese lui Teak unul dintre ghizii în kaki. Când trecură peste culmea unui deal în întuneric, farurile Land Cruiser-ului luminară brusc ochii a o mie de sălbăticiuni. Lui Teak i se păru că arată ca ferestrele luminate ale peisajului newyorkez, dar își ținu gândul

pentru sine. Încercase, la șaisprezece ani, să spună întotdeauna mai puțin decât gândea.

La locul de lansare al balonului cu aer cald, familia lui Teak și familia Green urcaseră în aceeași nacelă, care putea duce o duzină de pasageri. În jurul lor, o echipă de africani în combinezoane roșii aranjau degrabă frânghii și îndreptau elice grele spre interiorul balonului. Teak nu avea idee de unde erau oamenii în salopete sau cine erau, dar voia să afle. Nimeni din familia ori dintre prietenii săi nu părea să le acorde multă atenție. Chit că africanii erau pe cale să-i lanseze către ceruri.

Când balonul era plin pe trei sferturi, aeronautul belgian cu șosete până la genunchi și pantaloni scurți aprinse torța mare de argint și trase de o manetă. Niște flăcări galbene vuiră deasupra nacelei, și Teak simți căldura, ușor, pe față.

Vântul se înteți pe dată și auziră toți un pocnet clar. Apoi balonul începu să alunece cu iuțeală peste savană, către cele șase Land Cruiser-uri parcate. Odgonul de ancorare plesnise. Tatăl lui Teak strigă ca toată lumea să țină brațele înăuntrul nacelei. Îl zări pentru o clipă pe unul dintre copii încercând să scape și fracturându-și o tibie sau un umăr între nacelă și sol. Belgianul înjură și țipă la membrii echipajului care fugeau după nacelă, agățați de frânghii desprinse. Unii dintre ei stăteau doar tâmpi, cu ochii căscați. Una dintre fetele Green țipa. Belgianul se luptă cu clemele care țineau nacela legată de balon. În câteva momente aveau să se strivească de mașini.

Și atunci Alan Green, care nu mai era în formă ca odinioară, înjură în grecește, sări sprinten pe marginea nacelei și rezolvă ceea ce belgianul nu reușise să desfacă. Și la fel de iute cum începuse, mișcarea încetă și nacela se opri în praful învolburat, iar balonul desprins și-n curs de dezumflare se culcă peste Land Cruiser-uri. Belgianul se scuză cu smerenie și se uită la Green cu mirare.

În noaptea aceea, Teak purtă prima discuție cu Alan Green despre limbile pământului. Stăteau în jurul focului de tabără, pe scaune pliante de pânză, înaintea unei fripturi aduse cu avionul din Nairobi. Teak studia araba la Exeter. Învățase latină încă din clasa a patra și franceză dintr-a cincea.

— Cum merge cu araba? întrebă Green în lumina pâlpâitoare a focului.

Un *băiat* îi aduse un Bombay Sapphire și Krest tonic pe o tavă.

— E greu, dar îmi place, răspunse Teak.

Acesta era răspunsul la orice, pe când avea șaisprezece ani. Dincolo de foc, unul dintre ghizi, fost angajat al companiei Shell în Africa de Vest, le distra pe fetele Green și pe cei doi frați ai lui Teak cu o poveste.

— Și atunci m-am uitat într-acolo, auzi el accentul de Sussex al ghidului, și am văzut un chinez tăind capul unui cățel cu fierăstrăul...

Teak ascultă râsul fraților săi.

— Te-ai gândit vreodată să studiezi limbile *astea*? întrebă Green.

— Adică swahili? Nu sunt cursuri de-astea la Exeter.

— La facultate, zic. Swahili, somali, lingala pentru Congo. Sunt multe similarități între arabă și limbile Africii de Est.

— O să mă gândesc, spuse Teak.

— Eu asta aș studia, dac-ar fi să merg la școală acum. Tocmai mă gândeam la asta, în timp ce mă uitam azi la băieții în combinezon de lângă balon. Mă întrebam de unde or fi fost, zise Green.

De fiecare dată când Teak vorbea cu Alan Green, își dorea să fie mai aproape de el, să aibă un fel de legătură dincolo de tatăl său. Păstră tăcerea, neștiind ce să spună. După care:

— Domnule Alan, domnule Mike! îl surprinse unul dintre *băieți*. Acum e timpul să mâncați!

PARTEA A II-A

Garrisa, Kenya, 200X

— Te sperie albii ăștia? îl întreabă tatăl lui pe David când îl înscrie la școala colonială.

David clatină din cap.

— Cei de-aici sunt oameni de ispravă, spune tatăl lui.

22

Aeroportul era o fâșie lungă de o sută de metri de pământ bătătorit în mijlocul câmpiei. Stând la capătul lui, dorindu-și niște umbră, Teak își aruncă privirea cale de un kilometru și jumătate către o bucată de pământ ars, negru, lovit cândva de fulger și, de atunci, stins de timp și spațiu. Când zări o hienă furișându-se în depărtare, auriu mat pe fundal negru, telefonul lui sună din nou.

— Ai ordine noi. Ți-am modificat misiunea, spuse Lunt. Întâi vei fi chestionat. Ținem legătura.

Tuși aspru în receptor și, încheind, îi spuse lui Teak să se bucure de plajă.

— De unde și până unde și-a lovit Hatashil propriii oameni? întrebă Teak. Nu asta s-a-ntâmplat!

Lunt îi închise iarăși telefonul în nas. Teak nu voia să se urce în avion și să plece spre cine știe ce casă conspirativă. Voia să meargă la biroul lui Lunt de la ambasadă. Dacă-i explica ce se întâmplase, puteau pune lucrurile în ordine. Nu puteau minți despre asta, când el fusese chiar acolo, la sol. Trebuia să fie o încurcătură. *Incompetență, nu răutate*, încercă el să-și reamintească. Însă nu putea să meargă pur și simplu și să îndrepte situația. Lunt îi zisese să urce în avion și Teak nu nesocotea ordinele.

Avionul Cessna zbura zgomotos pe deasupra Oceanului Indian. Teak aruncă o privire spre pilot și apoi se uită în jos la reflecția pâlpâitoare a avionului peste apă. În afara destinației, pilotul nu știa nimic.

Pe Teak îl surprinsese asprimea lui Lunt. În cadrul Agenției se cultiva afectarea birocratică, însă Lunt era de regulă direct. Niciodată nu întrerupea o convorbire telefonică în felul acela. Niciodată nu dădea *ordine*.

Din perioada de antrenament, Teak nu mai simțise forța zdrobitoare impusă de ierarhie. Și chiar și atunci, era destul de nepăsător, el, finul lui Alan Green, trăgător de elită, tânăr, în fruntea clasei, trimis la post imediat. Știa că era valoros. Opera ca unul dintre doar șase agenți sub acoperire neoficiali – sau AAN – în regiune. Era singurul ofițer care vorbea fluent toate limbile locale, *nu că ar fi durut pe cineva în cot de limbile acelea.* Lucrând în slujba Fondului de Conservare a Faunei din Africa de Est, Teak acționa ca om de legătură pentru clienții aflați în vizită, consemna declinul cocorilor cu coroană cenușie pentru cercetători, simpatiza cu braconierii. Era prieten cu un grup de absolvenți de Biologie – echilibrați, tineri, unii musulmani, ei înșiși certați cu FNS, care știau că agenți din Khartoum dirijau acțiunile agenților din Mogadishu, însă habar nu aveau care era adevărata slujbă a lui Teak. Toată lumea spera că într-o bună zi vor fi mai mulți ornitologi, dar Teak știa că FNS devenea tot mai agresiv și mai puternic și că, în loc să fie mai mulți, ornitologii vor fi tot mai puțini.

Acolo, în avion, Teak trăia sentimentul că e trimis acasă de la școală sau în sala de pedeapsă. La liceu fusese pedepsit o singură dată, când nu reușise să predea un eseu despre Aristotel. Textul i se păruse atât de învechit și încâlcit, încât lăsase eseul pe ultimul moment și apoi uitase de el. În cele din urmă, studiase universul lui Aristotel de-a fir a păr, întrucât ura să fie pedepsit. Acum, zburând, își închipui că e undeva în mijlocul acelui univers. Foarte sus, luna, stelele, soarele, Dumnezeu. Sub el, în cercuri descrescătoare de abjecție, creaturile lui Dumnezeu, omul, iar sub picioarele acestuia, Pământul, și apoi Hades. *Și puștiul ăla afurisit cu cutia de Fanta.* Înaintea lui, marginea joasă a norilor învolburați plana deasupra unui arhipelag mic și plin de vegetație deasă. *Cine să fi știut că purgatoriul va arăta așa frumos?*

Trei oameni îl așteptau pe Teak la capătul scurtei piste năpădite de buruieni. Umezeala plutea în aer. O libelulă neagră și mare cât palma bâzâi pe lângă urechea lui în timp ce cobora. Simțea mirosul oceanului, cu toate că pista de avioane se afla în

mijlocul insulei. Unul dintre bărbați, îndesat și cu tenul măsliniu, îmbrăcat într-o cămașă de pânză albastră, fină, întinse mâna.

— Bun venit la Funzi! spuse el scoțându-și pălăria de pai. Eu sunt Francisco.

Francisco vorbea cu un accent complicat, cu *s*-urile aplatizate de-o vagă sâsâială bască. Ceilalți erau africani, care păstrau tăcerea, nu-i prezentă nimeni. Unul luă bagajul lui Teak și îl duse la camioneta care aștepta în apropiere.

— Domnul Lunt a făcut toate pregătirile, spuse Francisco. Dacă vă putem ajuta cu orice cât timp vă aflați aici, vă rog doar să întrebați de mine. Ideea de bază este că aici e un cămin.

Teak era surprins. Lunt acționa sub acoperire oficială la ambasadă, avea grijă să nu fie asociat direct cu niciunul dintre AAN. Dar, în mod evident, Francisco știa că aveau legături unul cu altul. Unul dintre africani porni mașina și o luară din loc, hurducându-se, printre liane și ananași îmbăiați de soare. Francisco zise mai departe, cu căldură:

— Simțiți-vă ca acasă! Stabiliți-vă singur ora mesei și mâncați ce vă place. Vă punem cinci bucătării la dispoziție: italiană, franceză, sichuan, avem un bucătar sushi educat la Tokyo și, cea pe care eu o cred cea mai bună, bucătăria locală swahili de coastă, care constă în principal din fructe de mare, desigur.

Teak clipi când jungla se rări cale de o sută de metri și trecură printr-o porțiune de teren defrișat. În colțul terenului zări o clădire cu trei pereți și un grup de copii care stăteau în fața unei table, la umbră. Un profesor lovi în tablă ca să le capteze atenția, căci toate căpșoarele se întorseseră la auzul motorului.

— Dacă vă pasionează pescuitul sau sporturile acvatice, spuse Francisco, avem câteva bărci cu pânze și *windsurf*-uri și altele. George, barcagiul, vă poate ajuta. De asemenea, avem un mic *spa*, zise și arătă spre o colibă *wigwam* acoperită cu țigle, când trecură pe lângă ea. Ursula e nouă, dar e o maseuză extrem de talentată.

Teak inspiră profund. Mirosul oceanului era foarte puternic acum. După ce luară o ultimă curbă, o clădire din piatră albă se înălța deasupra lor sub un acoperiș *makuti* semeț, din stuf. Dincolo de ea, Teak observă plaja cu nisip alb și valurile regulate ale Oceanului Indian. Mașina se opri. Teak auzi râsete de copii

pe undeva. De după colțul clădirii, o fată albă aruncă o ocheadă spre el. Avea părut tuns ca al unui școlar și ținea capul aparent înclinat. Făcu ochii mari o clipă, privind atent, după care dispăru.

Francisco se întoarse spre Teak și îl privi direct în ochi.

— Sau, sigur că da, spuse el, puteți să nu faceți nimic și noi nu vă vom deranja cu absolut nimic. Mulți vin aici strict pentru intimitate.

Francisco îl instală în *banda* lui și își exprimă speranța că Teak îi va onora, pe el și pe soția lui, cu prezența la cină, dacă era dispus. După care Teak rămase singur din nou. Se dezbrăcă și, în pantaloni scurți, ieși să inspecteze împrejurimile. *Banda* lui se afla într-un golfuleț, mai jos de clădirea principală unde parcaseră mașina. Fata era pe plajă. Se uită țintă la el un moment, dar apoi, când el ieși, plecă, ignorându-i salutul. De-a lungul plajei se găseau doar zece *bandas* și, în acel moment, numai una dintre celelalte părea ocupată. Teak recunoscu o actriță americană de film și pe soțul ei, vedetă rock britanică, tolăniți pe verandă. Plaja era tăcută. Francisco nu se vedea nicăieri.

Lângă un șir de ambarcațiuni Laser și mici catamarane, un uriaș ars de soare se prezentă drept George, barcagiul, și îl întrebă pe Teak dacă nu dorește să navigheze. Teak refuză. Mergând mai departe prin tabără, văzu o blondă despre care presupuse că e Ursula – stătea la plajă pe un prosop, topless și citind o carte fără coperte. În scurt timp, nu-i mai rămase nimic de inspectat. Nimic de făcut. *De aceea sunt aici,* își spuse. *Ca să-mi golesc capul de gânduri. Nu-i așa ușor.* Se îndreptă spre apă.

Oceanul era cald, numai bun de baie. Teak făcu pluta și, uitându-se spre cer, i se încețoșară ochii. Gândurile încetiniră și o luară hai-hui. Întâi se îndreptară spre fata care se uitase la el de două ori atât de intens. Apoi mintea i se întoarse la puștiul cu acea cutie de Fanta, deși încercă să se gândească la alte lucruri.

În seara aceea, Francisco, soția lui, Claudia, celebrul cuplu și Teak se așezară la o masă rotundă sub acoperișul înalt al clădirii din piatră albă și simțiră briza mării în timp ce mâncau.

Claudia părea să fie cu aproape treizeci de ani mai tânără ca Francisco, cu părul negru și pielea bronzată, de culoarea nisipului ud. Tocmai începea să i se vadă sarcina. Când se așeză, Teak simți un neobișnuit junghi de singurătate.

La recomandarea lui Francisco, hotărâseră să mănânce cu toții homar swahili, care veni crăpat pe garnitură de orez cu sos salsa alb de mango. După ce discutară despre mâncare, trecură la educație. Actrița se interesă de școala pe care o văzuse când venise. Francisco o construise pentru copiii de pe insulă, însă acela era doar începutul. Planul includea mai multe construcții, toate dotate cu aer condiționat.

— Copiii mei cei mari au crescut și au plecat, explică el. La o școală din Scoția. Dar până va veni acesta, zise mângâind pântecele mic al Claudiei, poate reușesc să agăț un profesor de la Eton pentru un an.

Erau în jur de cinci sute de suflete pe insulă. Înainte ca Francisco să achiziționeze terenul și clădirea din mijlocul lui – de la fiul unui ministru al marinei, care voia să strângă bani pentru o propunere parlamentară –, locuitorii erau aproape toți pescari analfabeți. Acum, vreo sută dintre ei lucrau pentru el. Hotelul fusese la început locuința sa de pe plajă, însă adora locul și își dăduse seama că modalitatea prin care putea să aibă oaspeți interesanți era să o transforme într-un hotel. Faima i se dusese de la om la om. Francisco nu-și făcuse reclamă. Teak se întreba cât de des servea drept casă conspirativă și pentru cine.

Mâini negre se strângeau pe gâturile sticlelor de vin și acestea dispăreau și reapăreau. Teak rezista la băutură, la fel și Francisco. Faimosul cuplu bea cu înghițituri mici, însă după un timp soțul se îmbătă. Soarele apuse roșu și degrabă.

— E un secret, dar vi-l spun tuturor! zise actrița. Și noi suntem însărcinați!

Șampanie!

Actrița, care deja părea să o socotească pe Claudia bună prietenă, spuse că de-aia se gândea la școli. Ea, una, urmase o școală privată din New York, la fel ca Teak – era doar puțin mai în vârstă; aveau cunoștințe comune. Și se gândea că ar trebui, poate, să-și ferească pruncul de toată nebunia aceea. Francisco era de acord. Le spuse că nu mai fusese la New York de douăzeci de

ani și că nu-i simțea lipsa. Totuși, școlile de acolo erau printre cele mai bune din lume, desigur.

Conversația fu întreruptă de sosirea fetei misterioase și Teak văzu că nu era nicidecum o fată, ci o femeie, apropiată ca vârstă de el. Era masivă, își purta șoldurile largi în jeanși banali și sânii mari, greoi, sub un tricou gri, prea mare pentru ea. Se apropie de masă surâzând timid, după care încercă să se ascundă în spatele lui Francisco.

— Maria, spuse el, avem musafiri.

Teak observă că ea trăgea cu ochiul de după umărul bărbatului.

— Ea este fiica mea, Maria, explică Francisco.

Maria scoase capul de după umărul lui și le oferi un zâmbet strâmb, avea dinții mari. Actrița și rockerul surâseră și îi făcură cu mâna, însă femeia nu-și dezlipi ochii de la Teak.

— Bună, Maria, spuse Teak, ridicându-se și înclinându-se puțin în timp ce o saluta.

Maria se îmbujoră și se îndreptă spre balustrada de la marginea sufrageriei. Își plimbă degetele pe ea și se uită spre mare, aruncând la răstimpuri ocheade înapoi la masă.

— Vrea cineva desert sau cafea? se interesă Claudia.

— Mai bine încă un vin, zise Francisco.

În anii de după nașterea Mariei, pivnița se umpluse de sticle cu vin. Fuseseră nopți în care se uita la norii pântecoși de deasupra Oceanului Indian și bea animat de convingerea că o sticlă de vin era prima și singura unitate de măsură adevărată într-un univers malefic. Își făcea socoteala că, dacă bea suficient, poate reușea să-și îmbibe creierul până la capricioasa indiferență animalică pe care Maria o manifesta încă de la naștere. Își iertase acele gânduri de tată tânăr, dar numai după mai mulți ani.

— Fiica ta e dulce, aprecie Teak.

23

Razi făcuse un pact cu sine să nu se îmbete la petrecerea Susanei de sărbătorire a Premiului Pulitzer. Decise totuşi să bea un păhărel înainte de plecare. Îşi luă berea pe terasa din faţă a apartamentului, ca să se bucure de acea după-amiază de toamnă. Intenţionase să-şi sune un prieten de la Reuters în legătură cu afacerea Hatashil, dar n-o făcuse. Trăsese un pui de somn. Norii veneau dinspre est şi Razi bănuia că-n scurt timp avea să plouă. Privi frunzele pe care vântul le mătura pe stradă.

Când îşi termină berea şi se întoarse înăuntru, fu surprins să vadă ceva în căsuţa poştală. De când se mutase acolo, nu primise altă corespondenţă în afara hârtiilor trimise de Universitate. Acum era un plic capitonat, fără timbru. Înăuntru găsi un CD şi nimic altceva. Ajuns la biroul său, Razi deschise computerul pentru prima dată în ziua aceea şi introduse CD-ul, reuşind cumva să doboare şi o scrumieră plină. Scrumul se împrăştie pe toată tastatura. *Futu-i!* Îl va curăţa mai târziu.

Discul nu aducea veşti bune. Ecranul se întunecă. Întâi apăru logoul Harvard-ului, apoi chipul Susanei, şi vocea ei se auzi, firavă, din difuzoare. În timp ce vorbea, imaginea se schimbă, transformându-se într-un copil mort, un sat incendiat, cadavre sfârtecate.

„Nimeni în tot Horn-ul nu aude şi nu vede nimic. Ce înseamnă treizeci de vieţi într-un război? Să-ţi pese dacă treizeci de africani sunt ucişi? Aş ucide atâţia şi cu mâinile goale."

Chipul şi numele ei, iar sub ele „Universitatea Harvard", apărură din nou după ce se rosti prima propoziţie.

— Ce dracu'! zise Razi.

Era vocea ei, nu avea cum să nu o recunoască. *Întotdeauna a fost mai temperamentală*, îşi spuse el. Dar asta era cu totul altceva.

Emily Lowell, în vârstă de șapte ani, auzi soneria și coborî scările în fugă.

— Cine este? întrebă ea prin ușă.

— Razi.

— Cum pot fi sigură?

— Dacă știu ziua ta de naștere?

— Ba n-o știi!

— Doi mai?

— Asta-i ziua de naștere a fratelui meu!

Afară, în ploaie, Razi își spuse că totuși, nu era un naș prea denaturat.

— Dacă-ți știu numele întreg... Emily Isabelle Lowell?

Fata deschise ușa. Razi o luă pe sus, chiuind, și o duse în bucătărie. Ellie, menajera, era la aragaz și amesteca într-o oală cu paste, vorbind în același timp la telefon.

— Bine, pa, zise Ellie și puse receptorul în furcă.

Prietenele și rudele și diverșii Jamali erau obișnuiți să li se închidă telefonul în nas. La picioarele ei, Jamal Jr. juca un joc pe un aparat electronic. La masa din bucătărie, Ford Lowell, în vârstă de patru ani, se uita la Jamal cu vădită suspiciune și ostilitate.

— Bună, Ellie! o salută Razi.

— Ăă, bună, făcu ea.

— Pot să te măsor? îl întrebă Emily pe Razi.

Scoase din buzunar un centimetru de croitor și îl întinse pe piciorul lui Razi de jos până la șold, unde se termină.

— Ești mult mai înalt decât credeam, spuse ea.

Susan Lowell, înfășurată într-un prosop și cu altul în jurul capului, intră în bucătărie și își luă telefonul BlackBerry de pe un raft, salutându-l pe Razi ca și cum ar fi fost complet îmbrăcată.

— Bună, zise Razi roșind.

Pe toți dracii, se gândi el, o văzuse dând apă la șoareci și bălăcindu-se goală; nu știa de ce se simțea așa rușinat acum. Atinse cu degetele carcasa CD-ului din buzunar. Nu-i făcea plăcere să-i arate ce conținea. Se gândise să aștepte până după petrecere, dar asta ar fi contravenit regulilor lor. Ea ar fi vrut să știe.

— Mami, se smiorcăi Ford, Jamal mi-a luat PlayStation-ul.

— Lasă-l și pe el să se joace puțin, spuse Susan, ducându-se în dormitor. Vin imediat!

Razi se așeză lângă Ford cel îmbufnat, care părea să-i simtă neliniștea. Copilul se uita țintă la el, încruntat.

— E o seară mare pentru mămica ta, zise Razi. Toată lumea vine să o felicite la școală.

Asta nu-l înveseli pe Ford.

— La noi la școală am avut brioșe de ziua mea, spuse Emily.

Razi își scoase bricheta Zippo din buzunar.

— Poftim! spuse, arătându-i-o lui Ford. Asta-i mai bună ca PlayStation-ul.

Razi îi arătă lui Ford cum să o folosească. Emily veni peste ei. Telefonul sună și Ellie răspunse și începu să vorbească rapid, păsărește.

La etaj, Susan se uita încruntată în dulap. Nu se putea decide. Numai la afurisitele astea de petreceri academice avea dilema asta. Problema era că avea prea multe haine. Ar fi trebuit să dețină un singur taior negru, *ha-ha*, însă avea mai mult de o duzină, în diferite nuanțe de bleumarin și negru. Mersul la cumpărături era unul dintre lucrurile pe care ea și Harry le făceau împreună. Era extravagant și distractiv pentru amândoi. Negru mat, decise ea, și peste un minut stătea pe marginea patului, încălțând pantofii cu toc. El avea să vină la petrecere mai târziu. Razi bătu la ușă și intră în cameră.

— Arăți bine, o complimentă.

— Unii dintre oamenii ăia mai degrabă m-ar călca pe cap decât să mă salute.

Se priviră peste lucrurile din dormitorul bogat și dezordonat, Razi încercând să citească expresia surprinsă de pe chipul Susanei. *Ce cauți în dormitorul meu?*

— Unde ți-e laptopul? întrebă el. Trebuie să-ți arăt ceva.

Era în geanta cea mare de pe podea. Îl băgă în priză și se așezară amândoi pe pat privind ecranul.

— Ce mama mă-sii! făcu Susan când se termină. N-a venit cu nicio cerere?

— Ai spus tu toate astea?

Încercă să-și aducă minte, se uită la chipul ei care o privea de pe ecran. Era același ecran la care își scrisese cartea, în fața căruia își trăise viața în ultimii cinci ani. *Ce importanță avea?* Știa că trebuia să fie furioasă, că trebuia să ia la refec persoanele de contact. Tot ce simțea însă era absența acelei mânii.

— Lunt! își aminti ea cu glas tare. De la el vine! Am spus lucrurile astea, dar nu așa.

— E o amenințare, zise Razi.

— Să mergem la petrecere, oftă ea și apoi, bravând în fața lui Razi: O să-i dăm noi de cap.

Urmând-o pe scări în jos, lui Razi îi venea să râdă. Așa ciudată cum era situația asta de rahat, era plăcut să fie iarăși cu ea; îi dădea sentimentul că lucrează din nou împreună. Se trase deoparte în timp ce ea își luă rămas-bun de la Ford și Emily ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Bine, copii, zise Susan, sărutându-i pe fiecare în parte. Să fiți cuminți. Ne vedem dimineață.

— Unde pleci? întrebă Emily.

— O, Em, ți-am spus de o mie de ori că se ține o petrecere fiindcă am câștigat premiul acela!

— Nu te duce, făcu Ford cu fața ca un cub de gheață gata-gata să crape sub un jet de apă caldă.

— Trebuie să mă duc, dragule, îi spuse Susan în vreme ce ea și Razi se îndreptau spre ușă. O să trec pe la voi când mă întorc acasă.

Ford așteptă. Jamal Jr. ridică scurt privirea de la joc și apoi o coborî înapoi. Ellie aruncă peste umăr o privire care spunea „mă crezi proastă", fără să vizeze pe cineva în mod special. Ford strigă din toți rărunchii și se duse după Susan și Razi la ușa din față. Susan se lăsă într-un genunchi și își alină fiul, însă acesta nu voia să se oprească din urlat. Cerea ferm ca ea să nu plece. Emily veni și ea și se alătură solicitării.

— Ellie, spuse Susan, vii aici să mă ajuți, te rog?

Ford o apucă pe Susan de picior, împiedicând-o să iasă pe ușă. Emily făcu la fel cu Razi, mai mult în joacă, dar strigând și ea acum. Jamal își urmă mama în holul din față și rămase

locului, asistând nedumerit la scenă, ținând PlayStation-ul cu ambele mâini. Susan se lăsă și-n celălalt genunchi și, cu ajutorul lui Ellie, îl desprinse de Ford de piciorul său.

— Jamal! răcni Ellie. Dă-ncoa' chestia aia! și întinse mâna după PlayStation.

Jamal îi dădu jucăria și acesta fu ultimul lucru pe care îl văzu Razi înainte ca Susan să închidă ușa după ei și să pornească împreună pe Acorn Street în seara ploioasă care se lăsase peste Beacon Hill.

În taxi, Razi îi oferi o dușcă din sticla lui.

— Sunt o mamă rea, spuse Susan lovind cu degetul în geam.

— Maică-ta și taică-tău te-au marcat pe viață, aprecie Razi luând o dușcă în plus, în locul ei, dat fiind că ea refuzase.

— Larkin n-a trebuit să alăpteze în perioada de titularizare.

— CD-ul ne spune că ei sunt aici. A fost livrat personal, nu prin poștă.

— Nu-i prima amenințare, spuse ea.

— Suntem totuși în Cambridge, nu-n Khartoum!

— Păi, fie ei cine-or fi, mă cam doare-n cot, Razi!

Mereu a fost dârză, se gândi Razi. O privi în lumina care intra pe geamul taxiului, filtrată de ploaie. Îi făcea pielea să pară netedă, ca o scoică sub apă. Mai netedă, sau poate doar mai tânără. Pentru un timp, urmându-l aproape orbește pe Toma peste tot, făcuseră totul împreună, mai puțin sex. Nu se dăduse la ea nici în nopțile în care se văzuseră nevoiți să împartă o cameră, în cine știe ce oraș mizer, infestat de purici, unde el bea mult din orice îi cădea în mână. Se întreba dacă ea se gândise vreodată la asta. Probabil că da. Se considera un om curajos, doar că niciodată nu se dăduse la ea. Sau poate o făcuse. Razi bănuia că încercase să o sărute când era beat și ea ținea minte episodul și i-l imputa într-un fel. Totuși, se gândea el, știa care erau de fapt problemele. Era mai scund ca ea, și poate era bețiv, și niciodată nu va avea cu adevărat bani. Lucru ciudat pentru un persan din clasa lui, ieșind în evidență de fiecare dată când verii lui își etalau bijuteriile la evenimente sociale în New York sau Los

Angeles. Unele familii, ca a lui, nu făcuseră investiții cu cap, nu retrăseseră suficienți bani atunci când trebuia. Tot ce avea el de fapt era educația, ceea ce ar fi trebuit să-i fie de ajutor în calitate de bancher sau doctor. Numai că nu era bancher sau doctor, era jurnalist. Asta și povestea cu Al-Emudi – fundamentul succesului său, faima sa ca jurnalist iranian, *cu surse solide în Golful Horn*. Știa că e arătos, însă nu era potrivit pentru ea. Niciodată nu înțelesese asta foarte bine. Doar că, ea înțelesese. *Rasism oriunde te uiți.*

Când se ivise ocazia de a-i lua un interviu lui Hatashil, Razi era deja îndrăgostit de ea. De ani de zile se ocupau împreună, când și când, de acel subiect. Numai că pe ea nu o interesa neapărat subiectul, ea se documenta pentru disertație. Și atunci doar unul dintre ei putuse pleca. Era doar un loc în avion și toate alea, istericale pe pista de decolare neasfaltată. Toma își dădea întruna ochii peste cap. Razi bănuia că cedase locul în favoarea ei din dragoste; totodată, știa că el nu va scrie nicio carte, că nu va face vreo ispravă. Interviul i-ar fi crescut reputația, dar ce ar fi presupus asta? Cinci mii de cuvinte de politică *live* în *Atlantic*. Razi sperase că ea va exploata mai bine oportunitatea. Și uite-i acum, șase ani mai târziu, în drum spre petrecerea de sărbătorire a Pulitzer-ului.

Când ea îi mulțumise, nu o făcuse sărind în pat cu el.

Și apoi se întorsese la Londra și îl cunoscuse pe Harry.

Când îi sugerase lui Razi să se înscrie la Bursa Nieman pentru un an, el intenționase să refuze, dar până la urmă se înscrisese.

Susan Lowell continua să se privească în gol pe geam.

— Scuză-mă, i se adresă Razi șoferului, pot să fumez aici?

24

Teak stătea la marginea apei bleumarin. *Nu am venit aici în concediu*, își spunea. *Probabil se așteaptă de la mine să gândesc. Sau să fac altceva.* Nu știa și nici nu-i plăcea să știe. *Dacă sunt aici ca să gândesc, atunci am să mă gândesc la proiectul Hatashil.* În fiecare dimineață stătea pe nisipul încins, uitându-se la ocean, și își amintea alte dimineți. De la început.

În urmă cu unsprezece luni, o încăpere de piatră, unde Teak așteptase deja două zile sosirea omului de legătură, unde bâzâitul unui radio îi ajunse la urechi și-l aduse cu picioarele pe pământ. Se ridică gol-pușcă și se aplecă pe fereastră, uitându-se la șantierul naval, care fremăta de activitate, și la containerele de transport și gunoaiele infecte, către mare. Piatra aspră a pervazului îi lăsă urme pe antebrațe. Pe țărm erau doi copii care jucau fotbal și niște capre care scormoneau în gunoaie.

— Bună dimineața, rosti o voce în spatele lui.

Arma lui se afla în cealaltă parte a încăperii.

— Bună dimineața, răspunse Teak, întorcându-se precaut.

Dădu cu ochii de un om cu ten cafeniu, care purta ochelari cu rame aurii pe nasu-i acvilin și un tricou polo alb.

Mobilul individului cântă „(I Can't Get No) Satisfaction".

— Iartă-mă, spuse el și răspunse.

Teak se îmbrăcă grăbit în costumul kaki, fără a-l slăbi o clipă din ochi pe vizitatorul care asculta cu telefonul lipit de ureche.

— *Shukran*, zise vizitatorul într-un final și închise.

Ce firesc se comporta omul acela, se gândi Teak, când tocmai intrase nepoftit în camera cuiva. De parcă ar fi fost superiorul lui.

— Eu sunt Toma, zise omul și întinse mâna.

Se salutară, însă Teak nu se prezentă.

— Scuze că dau buzna, zise Toma, înmânându-i lui Teak o fotografie. Asta-i veche de câțiva ani?

Teak se uită la imaginea alb-negru în care apărea el însuși privind sec în obiectiv; fusese făcută în primul an de facultate.

— Fotografia pentru legitimația de student, spuse Teak. Te superi dacă mă-mbrac?

— Din fericire, pari a fi cine ești, zise Toma. Așa că, scuze de întârziere, știi cum merg lucrurile. Am rămas blocat afară din Mobile, dorindu-mi să fiu iar în Memphis[1]. Mașina e jos.

Teak și Toma nu aveau încredere unul în celălalt, dar asta li se cerea prin fișa postului.

Ieșind din oraș, încetiniră și chiar se opriră, așteptând ca o cireadă de vaci să treacă drumul, și lui Teak i se păru că tălăngile îngânau murmurul motorului la ralanti.

— Ai studiat limbi străine la universitate, zise Toma.

— Așa-i.

— Nu ești prea vorbăreț pentru cineva care a studiat limbi străine.

— Despre ce vrei să vorbim? întrebă Teak, uitându-se la un copil care lovea cu biciul o junincă.

— Despre proverbe, zise Toma.

— *Furahi ya nyanyi huisha jangwani*, rosti Teak.

— Foarte frumos. Fericirea maimuței într-adevăr se sfârșește în deșert. Mie-mi place: „Nu sunt eu, nu eu sunt fiul cel norocos“, completă Toma, studiindu-l totodată pe Teak.

— Ăsta nu-i proverb, spuse Teak.

Juninca se opri în mijlocul drumului. Copilul lovi de câteva ori animalul peste crupă.

— Nu procedează bine, spuse Toma arătând cu degetul spre băiatul de pe drum.

[1] Parafrază după titlul unei piese de Bob Dylan, „Stuck Inside the Mobile with the Memphis Blues Again“, de pe albumul *Blonde on Blonde* (1966).

Toma coborî din mașină și luă biciul de la băiat. Teak nu reuși să audă dialogul, însă Toma lovi juninca îndărătnică în alt fel decât băiatul și cireada trecu drumul. Apoi Toma se aplecă și puse biciul înapoi în mâna băiatului, arătându-i cum se face. Teak îl plăcu mai mult pentru asta.

Valea fusese o ascunzătoare populară încă dinainte ca sulițele să fie înlocuite de arme de foc, iar în ziua aceea era acoperită de ceață și vizibilitatea era scăzută. Ajunseră pe coamă după-masa. La poalele costișei, o clădire decolorată în stil colonial italian se înălța în disonanță cu hățișul de ierburi sălbatice. De o sută șaizeci de kilometri mergeau doar pe drumuri proaste.

— Aici locuia un om pe nume Kennedy, spuse Toma în timp ce dădeau ocol clădirii spre un țarc încropit. Pe jos, în țarc, erau aruncate pneuri.

Țicneală, gândi Teak în timp ce caii pășeau în jurul lor. *Țicneală generală.*

— Kennedy e-un nume ciudat pentru locurile astea, observă Teak.

— Numele celui mai mare rege american, pufni Toma ironic. Părinții puneau preț pe educație, citeau în italiană. În orice caz, a plecat. O poveste cu o voluntară din Italia.

— Încotro s-a dus? întrebă Teak.

— În Nairobi. Cine știe. Hei, strigă Toma spre băiatul care-l ajuta să înșeueze calul, știi cumva unde s-a dus Kennedy?

— Nu, răspunse băiatul zglobiu.

Nu văzuse niciodată o persoană albă de aproape, iar prezența lui Teak îl emoționa. Era mândru că Toma, pe care îl mai ajutase să-și înșeueze calul de câteva ori, îi punea întrebări în fața străinului. Își bombă pieptul spre Teak. Teak își aminti de băieții din safariul în care fusese pe când era licean. Toma, la rândul lui, era ușurat că Teak știe să călărească. Nu toți americanii știau. În pofida a ce se vedea la televizor. Nu că ar fi fost vreo mare scofală.

Teak învățase să călărească fiindcă Alan Green, nașul lui, provenea dintr-o familie de fermieri. Green fusese astfel o ciudățenie la Harvard, dar tot reușise să urce rapid și aproape vertical în cultura de colegiu și, în cele din urmă, în Agenție. Rareori își lua timp liber, dar odată, când o făcuse, invitase familia lui Teak la Union Ranch. Un sfert de milion de acri în New Mexico.

Teak și Green se apropiaseră în perioada aceea petrecută în New Mexico. Iar tatăl lui Teak încurajase prietenia dintre ei, deși niciodată nu-și imaginase unde avea să ducă. Era un doctor isteț și deosebit de priceput în blocul operator, însă habar nu avea să se țină în șa. Cel mai bun prieten al său, Alan Green, călărea bine, îl atrăgea lumea dură a efortului fizic din afara sălilor curate și a încăperilor inimii. Teak fusese întotdeauna aplecat spre asta și tatăl lui observase.

Cu acea ocazie, Green îl învățase pe băiat cum se călărește. Teak avea instinct pentru asta, însă nu avea răbdare. Într-o după-amiază o rupsese la galop. Lui și celorlalți copii le era permis să meargă la pas, la trap, în galop mic, nu și să galopeze de-a dreptul. Întâmplarea devenise o poveste deseori istorisită în ambele familii: Teak, cu pălărie Stetson pentru copii pe cap, ignorându-și părinții, o luase la galop, nu se putuse ține și fusese aruncat din șa.

Green alergase la el, speriat, mustrându-se că nu-l oprise pe băiat când țâșnise ca din pușcă. Primele temeri ale unui părinte se risipiseră demult, dar, îngenuncheat lângă Teak, se întorseseră, cu sentimentul că pruncul era firav ca lutul, gol pe dinăuntru, umplut cu gem. Green își imagina o frunte strivită sub o copită.

Unul dintre cowboy se apropiase călare, cu micuța pălărie a lui Teak. Băiatul nu era decât zdruncinat. Alan Green îi spuse că data viitoare vor galopa împreună. Teak își amintea bine incidentul, expresia de pe chipul lui Alan Green. Era un soi de mândrie.

Călare, urcând încet spre coamă, Teak și Toma mergeau alături, parcă simțindu-se deodată bine împreună. Teak își limita discuția la misiune, adică, în esență, chestionarea unui nou

lord al războiului în vederea plătirii lui în bani americani, pentru destabilizarea FNS. Majoritatea clienților lui Toma întrebau de unde era și dacă avea familie, atâta tot. Doar pentru a stabili o relație. Le citea asta în ochi, faptul că era de preferat să-ți faci prieteni printre localnici. Teak însă fie era prea concentrat asupra misiunii ca să conștientizeze asta, fie nu-i păsa. Toma se surprinse oferind informații neîntrebat.

— Sunt din Zanzibar. Părinții au părăsit Ruanda în șaizeci și nouă. El era somalez, din clanul Hawiya, dar ea era din clanul Tutsi, și însărcinată pe deasupra.

— Eu sunt din New York City, spuse Teak, conștient că Toma știa deja asta.

— Căminul celor de la Velvet Underground.

Toma se hlizi la el.

Pe coamă era puțină umbră și se opriră să mănânce de prânz. Ceața se ridica. Băură apă. Teak scoase o pereche de căști din geantă, le conectă la telefon și îi puse lui Toma să asculte Harlem Shakes și Ghengis Tron[1]. Toma nu păru impresionat, dar ascultară două melodii, fiecare folosind câte o cască și uitându-se peste valea năpăstuită. Împărțiră avocadoul și pâinea pe care le adusese Toma și la sfârșit batonul energetic al lui Teak.

La câțiva kilometri de locul în care mâncaseră, coborâră pe cealaltă parte a colinei. Când cărarea se îngustă, Toma îi spuse lui Teak că mai aveau puțin de mers. Între două stânci văzură gura unei peșteri.

— Niciun paznic, zise Toma pe un ton prevenitor.

Își legară caii și se uitară în bezna peșterii. Nici sateliții nu puteau să vadă prin stâncă.

Intrară, aplecându-se. Prima încăpere mirosea a sudoare umană și a carne putrezită. În mijloc era un cerc de pietre și un ceaun pus pe tăciuni. Mai erau niște lăzi pe margine și rogojini lângă zidul din spate, pentru dormit. Teak încercă să-și imagineze cât de crispat și înfricat trebuia să fie ca să se refugieze într-un asemenea loc și deveni deodată conștient de un păcănit ce venea din ceea ce bănuia a fi o altă încăpere, mai adâncă.

[1] Formații de rock experimental din New York.

Teak și Toma se uitară unul la altul. Teak îi făcu semn să-l urmeze și păși încet pe după colțul de stâncă netedă, în întuneric. Era beznă ca-n nucă. Aerul se răci și Teak își dădu seama că încăperea aceea era mai mare decât prima. Ascultă atent și auzi în întuneric respirația cuiva și noi păcănituri.

— Hei! zise el, nedorind să ia prin surprindere pe cineva.

Păcănitul încetă. Îl simțea pe Toma lângă el.

Lanterna-creion din buzunar. Teak o aprinse. Încăperea avea formă de triunghi dreptunghiular. Un ins tuciuriu în pantaloni de pânză zdrențuiți și o cămașă largă, ruptă, stătea cu spatele la ipotenuză. Avea capul ras, ciupit, plin de cicatrice. În dreapta lui era o grămadă de pistoale negre de nouă milimetri, aproximativ cincizeci la număr. În stânga erau lăzi cu piese pentru alte arme. Individul nu-și feri chipul de lumină, deși Teak îndreptă raza direct spre ochii lui. Era orb și ținea în mâini un pistol pe jumătate asamblat.

25

Susanei nu-i plăcuseră niciodată petrecerile. Îi dădeau o stare de agitație, consuma prea mult alcool și bărbații se îngrămădeau mereu să stea de vorbă cu ea, deoarece era o femeie frumoasă, lucru care uneori înrăutățea situația. Petrecerea aceea era altfel, desigur, întrucât fusese invitată explicit fiindcă era așa deșteaptă. Dar acum nu se simțea chiar așa de deșteaptă.

O ușoară senzație de încordare îi cuprinse tâmplele, o amețeală încordată. Nu încăpea vorbă că fusese amenințată în după-amiaza aceea, cu acel CD care o făcea să pară un monstru. Putea fi compilat într-o sumă de feluri, știa asta. O făcea să se gândească la părți din ea care erau josnice și criminale. Uneori, când se afla în anturajul lui Hatashil, *voise* să-i ucidă pe toți dușmanii lui, să ceară guvernului să arunce bombe uriașe peste ei din cer. Desigur, reușise mereu să țină sub control acest impuls. Dar asta nu-nsemna că avea să-nceapă să se simtă bine la petreceri.

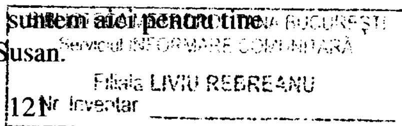
Celălalt câștigător al Pulitzer-ului, Tudo Denman, stătea lângă ușă când intră ea, cu față udată de ploaie. Razi îl ocoli pe Tudo și pe cei aflați acolo să-i întâmpine și se îndreptă ață spre bar. Susan încercă să-l urmeze, dar Tudo o prinse de braț și o felicită pentru reușită. Razi se întoarse și îi dădu un pahar cu vin, apoi o șterse la geamurile înalte pe care șiroia ploaia.

Doi studenți în frac, pe care nu-i recunoscu, veniră lângă ea și o rugară să facă o fotografie cu ei. Își strânseră mâinile în fața ei. Când se declanșă blițul, se înființă Henry Rose. Aruncă un braț pe după Tudo Denman și pozã. Execută aceeași mișcare cu Susan și ea îl surprinse, conducându-l într-un colț al încăperii. Amândoi erau destul de înalți ca să poată vedea peste mulțime.

— Încerc să mai fac ceva pe subiectul Hatashil, pe marginea așa-numitului masacru.

— Nu te-ngrijora, Susan, suntem aici pentru tine.

Jigodie cretină, se gândi Susan.



— Mă bucur, zise ea. Voiam totuși să știu dacă mă poți ajuta să obțin o întrevedere cu noul director al siguranței naționale.

Putea obține și ea o întrevedere, dar voia să accelereze procesul și poate că Harrison ar fi fost mai degajat dacă ea ar fi venit pe filiera lui Rose. Îl perie bine.

— Tu și Harrison sunteți prieteni vechi, nu? N-am auzit oare o poveste despre voi doi, care vă luați la întrecere spre St. Bernand, înghiontindu-vă șoferii?

— Mda, așa-i, râse Rose prefăcându-se binedispus, deranjat însă de tonul șiret al Susanei. Să văd ce pot să fac.

Susan se simți mai bine după ce vorbi cu Rose. Măcar făcuse ceva. Se uită la soțul ei, atunci când acesta intră. Avea pasul lejer pe care Emily începea deja să-l arate și chipul frumos și senin care, în cazul lui Ford, încă purta aura copilăriei. Îl contempla deseori în comparație cu copiii lor, iar asta îi stăvilea, în chip plăcut, dorința ocazională de a și-o pune cu alți bărbați. Știa că și el se gândea la alte femei, că la al treilea martini discuta despre fermitate și probabilitatea de umezire în compania colegilor de-o teapă cu el – dar mai știa și că e un bărbat mai bun ca ei. Și dacă s-ar fi întâmplat să pipăie vreo coapsă în vreo mașină în drum spre un futai de după-amiază, la hotel, s-ar fi întors la ea spășit până la cer și înapoi. Însă niciunul dintre ei nu o făcea, sau așa spera ea, și acesta era motivul pentru care rămâneau căsătoriți, considera ea. Susan îl zări împăunându-se cu ea în fața cuiva lângă ușă, chit că petrecerea era organizată în onoarea ei. El iubea munca ei, iar ea îl iubea pentru asta.

Din pricina acestei munci, nu se vedeau decât cel mult în pat sau în cursul periodicelor escapade pentru cumpărături. După prima văpaie a iubirii lor, niciunul dintre ei nu mai discuta prea mult despre ce simțea, de parcă păstrând tăcerea ar fi putut oferi căsniciei și lor înșile un soi de echilibru moale, demn. *Dacă nu ne călcăm unul pe celălalt pe bătături*, își spusese Susan cu puțin timp înaintea ceremoniei lor de nuntă restrânse, la fermă, *atunci vom da dovadă de înțelepciune*. Când trecu pe lângă fereastră, îndreptându-se spre Harry, aruncă o privire afară și văzu umerii familiari ai lui Razi, înveșmântați în tweed, aplecați. Razi fuma sub una dintre consolele de beton. Se întoarse și ieși pe ușa laterală ca să i se alăture.

Razi tocmai se gândea cum ar fi dacă Susan ar ieși la aer. Mai avusese el astfel de fantezii. În hoteluri, și-o imaginase bătându-i la ușă, în miez de noapte, sau și mai bine, intrând pe geam și strecurându-se în patul lui. Când campau, și-o imaginase târându-se în sacul lui subțire de dormit. Se gândise la ei doi în toalete de avion. Uneori încerca să se convingă să înceteze. Dar nu foarte convins. *Să nu poftești nevasta aproapelui tău* nu însemna nimic pentru el. Îi plăcea de Harry, însă era încredințat că atâta timp cât nu călca efectiv strâmb, nimeni nu avea de suferit. Totuși, niciodată până atunci Susan nu apăruse de-a dreptul lângă el chiar când își imagina asta. Se adăpostiră de ploaie în tăcere.

— Pot... începu Susan.

El scutură un Marlboro din pachet pentru ea, având grijă să se ferească de picăturile grele de ploaie. Când îi aprinse țigara, ea îl prinse cu degetele-i lungi de mâna care ținea bricheta Zippo, protejând flacăra. Razi adora gestul acesta, aproape indiferent cine îl făcea. Ceva legat de posibilitatea iubirii și a iubirii sale pentru țigări. Dar mai ales când îl făcea Susan. Și ea făcea aproape mereu asta atunci când Razi îi aprindea țigara, mai cu seamă când era abțiguită. Pe de altă parte, era sigur că o făcea inconștient.

— Să știi, spuse ea, că premiul l-ai fi putut câștiga tu.

— Sunt sigur că medalia îți va sta mai bine ție. Măcar e o medalie sau ce?

— De fapt, e doar un cupon de cadou pentru Barneys.

— Tocmai am încercat să-l sun pe Toma, zise Razi, făcând semne spre celularul lui. Numărul a fost deconectat. Toate numerele.

— Futu-i!

Razi se bucura întotdeauna să aibă vești pentru ea, chiar și din cele rele. Simțea uneori că acelea erau singurele dăți când ea se uita drept la el. Deși el, unul, se uita mereu la ea. Susan nu terminase nici jumătate din țigară când o azvârli în ploaie.

— Trebuie să merg la toaletă.

Se duse la subsol, acolo unde se găsea un banc de computere. Citi articolul de pe BBC și rămase cu ochii țintă la monitor, până ce o găsi Harry. O cuprinse cu brațele și citi peste umărul ei.

— Rahat pe băț, făcu el.

Ea decise să nu-i spună încă despre amenințare, iar decizia aceasta o istovi. Insistă să plece amândoi, cu toate că Harry voia să rămână și spunea că o veste proastă nu are voie să distrugă o seară frumoasă.

— N-ai de gând să-ți iei rămas-bun nici măcar de la Razi? întrebă Harry.

— Va înțelege el.

Sus, Razi înțelese preț de mai multe pahare de vin, după care se înțelese singur până la Daedalus. Regretă alegerea, dar nu se simțea în stare să meargă pe jos cele câteva străzi în plus până la Cramă. La ultima comandă rămase fără țigări și cerși una de la un student în smoching. Studentul avea un prieten, în smoching și el, și Razi fu aproape sigur că-l aude pe unul spunându-i celuilalt ceva despre „fratele cu piele brună“ și „lucrează pe o plantație de tutun“.

Făcu ochii mari la ei.

— Iertați-mă?

— Scuze, am fost niște neciopliți și nu ne-am prezentat. Te-am văzut mereu pe-aici. Presupun că suntem toți niște stâlpi de cafenea. Eu sunt Lucas.

Nemaipomenit, gândi Razi, *suntem toți niște stâlpi de cafenea.*

— Iar eu sunt Willy.

Razi dădu mâna cu fiecare, iar Lucas și Willy își dădură și ei mâna. Razi refuză invitația de a merge cu ei „la un alt zaiafet“ și se duse acasă. Și-ar fi dorit să fie mai treaz și luă hotărârea de a nu bea cu studenții.

Henry Rose își așeză costumul pe umeraș, cu tandrețe, puse butonii în caseta lor, împături batista peste suratele ei și se schimbă în pijamale dungate. Apoi îl sună pe vechiul său prieten Mitchell Harrison, care se afla în New York pentru a ține un discurs la Consiliul cu probleme de relații externe despre riscul calculat și statele rebele.

— A solicitat o întâlnire.

Harrison oftă în receptor, din apartamentul său de la Mark.

— Bine.

Se uita la ușa de la baie, în spatele căreia o damă de companie pe nume Alexis, în vârstă de douăzeci și șapte de ani, cu o mie șase sute de dolari pe oră, se spăla pe dinți.

— Asta-mi pică bine. Mersi, Henry.

— Sigur.

— Serios, faci o muncă importantă.

Se pricepea să-l perieze mereu bine, se gândi Harrison. Fetei îi lua cam mult la baie.

— Ei, o nimica toată, zise Rose, îngăduindu-și să zâmbească la gândul proprie-i importanțe.

Nu-s doar un universitar ramolit și ursuz.

După ce Harrison încheie convorbirea cu Rose, îl sună pe Alan Green și îi spuse că Susan Lowell dorește o întrevedere. Green îi zise că era bine, pachetul fusese livrat, și încheie amintind ceva despre o nouă cărămidă la temelie.

— Mi-ar plăcea să-i dau la buci, rosti Harrison cu răsuflarea întretăiată.

Prin ușă, auzi telefonul prostituatei sunând. Asta îl descumpăni, răpindu-i semierecția pe care se străduia să și-o mențină.

26

Teak îl salută pe individul orb în mai multe limbi, începând cu somaleza. Omul nu spuse nimic. Când Teak încercă în arabă, acesta deschise gura, rămânând așa spre ei, iar Teak văzu la lumina lanternei că individul nu are limbă. După un moment, omul reîncepu să asambleze pistoale.

Teak și Toma ieșiră și hotărâră să aștepte. Încă mai auzeau declicul părților componente ale armelor care erau asamblate răsunând din peșteră. Stând pe jos, lângă cai, Teak urmări două păsări, prea departe pentru a le identifica, zburând roată prin lumina după-amiezii târzii. Toma credea că oamenii pe care veniseră să îi întâlnească aveau să ajungă până la lăsarea întunericului și până atunci mai era cel puțin o oră. Teak spuse că se va plimba de-a lungul coastei, să arunce o privire în jur.

— N-ai ce să vezi, zise Toma, dar Teak nu-l luă în seamă și se îndepărtă.

Ceva mai încolo pe coastă reuși să vadă păsările mai bine. Erau ulii care se încăierau unul în înaltul cerului. Era ceva aproape magnetic, respingere și atac. Păsările părură nesigure pentru o clipă, ca și cum ar fi urmat să cadă din cer. Teak nu-și dădea seama dacă se luptau sau se jucau. *Se luptă sau se joacă.* Când plonjară dincolo de orizont, uliii se contopiră cu verdele și maroul peisajului.

Gândindu-se la Toma, Teak decise să mai întârzie douăzeci de minute întoarcerea la peșteră. *Modul în care așteaptă e un test bun.* Soarele apunea când Teak auzi împușcătura. Se întoarse cu precauție, în cele din urmă lăsându-se pe vine în tufișul de deasupra peșterii, pentru a nu fi văzut. Toma fusese împușcat deasupra genunchelui și zăcea într-o baltă de sânge. Trăgătorul stătea peste el. Avea ochi mici și o față înăsprită de vreme și umflată de prea multă bere. Nu era omul la care se aștepta el.

Adusese cu el o ceată de tineri în salopete vechi. Erau toți înarmați și mai mulți dintre ei râdeau de felul în care Toma se strâmba, culcat la pământ.

După cum era antrenat, Teak știa că trebuie să observe tot ce putea observa și să *o șteargă* de acolo. Se uită la Toma, tăcut în țărână, cu chipul slab ud de transpirație și schimonosit de durere, cu ochelarii mânjiți. Avea să moară. Dar înainte avea să vorbească.

Teak scoase pistolul SIG, sări de deasupra peșterii și ateriză în picioare în spatele omului cu ochii mici, lipind pistolul de țeasta lui și strângându-l cu brațul de gât. Omul mirosea a bere stătută și a mizerie grea, sărată. Teak îi seceră picioarele de sub el și îl forță să cadă în genunchi. Realiză toate astea cu atâta rapiditate, încât cei din ceată rămaseră cu gura căscată.

Îi spuse lui Toma să ia un cal și să i-l aducă lui pe celălalt. În timp ce Toma se opintea în picioare, Teak le strigă tinerilor pe limba lor să nu se miște și să arunce armele. Unul dintre ei refuză, dar înainte să poată îndrepta arma spre Toma, omul cu ochi mici îngenuncheat strigă la el, un sunet ascuțit, precipitat. Le spuse să facă ce le zice omul alb.

Toma se săltă chinuit pe cal și sângele de la piciorul rănit mânji șaua. Teak își smuci ostaticul, forțându-l să se ridice, și, cu arma lipită de gât, îl urcă în șaua celuilalt cal și sări în spatele lui. Tinerii în salopetă strigară după ei în timp ce ei se îndepărtau în galop, pe caii care înaintau agitați pe poteca îngustă.

— Ești cu Hatashil? mârâi Teak în urechea omului, în timp ce călăreau, împungându-l acum cu pistolul între coaste.

— Nu mai sunt, răspunse omul. Te rog!

După trei kilometri, Teak îl împinse pe om de pe cal. Cu toată durerea amețitoare de la picior, Toma privi cu satisfacție cum individul se rostogolește pe pantă în jos.

— Mulțumesc că nu ai plecat, spuse Toma mai târziu în noaptea aceea.

Erau înapoi în camera unde Toma îl trezise pe Teak dimineața. Toma se îmbătase cu whisky. Nu puteau ajunge la un spital

în acea zi și el zăcea în patul lui Teak, cu piciorul strâns într-un garou. Teak, treaz, se aplecă pe geam și se uită la containerele întunecate și la Oceanul Indian din spatele lor, gândindu-se la uliii pe care îi văzuse. *Se luptau sau se jucau.*

— Hei! strigă Toma din pat.

Teak se întoarse de la geam.

— Timpurile sunt în schimbare.

De fiecare dată când Toma recita un vers rock, sprâncenele sale, care erau lungi și subțiri, cum era de altfel și el, săltau în sus și în jos. Deodată, lui Teak îi trecu prin gând că Toma îl lua peste picior, într-un fel, cu versul acela. Se întoarse înapoi la fereastră.

27

CD-ul ajunsese la *Crimson* în după-amiaza aceea, adresat doar „Editorului". Krazmeyer, cuprins de o frenezie aproape sexuală la ideea că ar putea pune mâna pe un subiect de importanță națională, îi chemase pe cei cinci editori în care avea ce mai mare încredere. Acum stăteau pe balcon, discutând despre ce era de făcut. Jane insistase ca toți să iasă pe balcon, așa încât cei care voiau să fumeze s-o poată face. Știau toți că era probabil cel mai mare subiect pe care îl puteau întâlni în facultate. Unii dintre ei erau invidioși că avea să ajungă pe mâinile ei.

— Când a spus că ea crede în uciderea oamenilor, Lowell n-a încălcat legea. Aici e vorba despre discreditarea ei.

— I s-ar putea retrage Pulitzer-ul, zise Krazmeyer. E simplu, luptătorul pentru dreptate este un tiran și Lowell a înțeles greșit. Ne-a făcut pe toți să credem, a pus pe roate chiar și mișcarea de retragere. A apărut în toată mass-media, e de-a dreptul chipul alb al Africii!

— Nu știm de unde provine CD-ul! interveni unul dintre ceilalți editori.

— Știm că e în posesia noastră și ea va trebui să răspundă în fața noastră, spuse Krazmeyer. Și media naționale vor prelua categoric informațiile. Se întoarse spre Jane: Trebuie doar să pui lucruri cap la cap în mod corect.

— Asta am să fac.

Suntem toți al naibii de importanți, se gândi Jane.

În seara aceea, Jane și David stăteau pe patul ei. Fereastra care dădea spre Mount Auburn Street era închisă, ca să nu intre frigul de toamnă, și ei stăteau sprijiniți unul de celălalt și ascultau CD-ul cu vocea Susanei Lowell.

— Nu cred că ea ar spune asta, zise David.

— O spune chiar acum! zise Jane arătând spre laptop.

— Mi-aş dori să nu fii tu cea care scrie articolul, zise David.

— Păi, eu sunt. Aşa că tu va trebui să-mi dai o declaraţie. Eşti la fel de apropiat de ea ca oricare dintre studenţii ei.

— Nu!

— Nimic nu este negru şi alb, încercă Jane să-l facă să înţeleagă. E posibil să fi inventat unele lucruri din cartea ei. Dacă nu-i pasă de victime, nu crezi c-ar fi dispusă să scoată lucruri din burtă?

David îşi amintea un vecin de acasă care îşi atingea întruna gaura din locul unde avusese urechea. Era înalt şi toată copilăria îi zâmbise ştirb lui David, tachinându-l că dorea să devină doctor. Omul acela purta mereu haine cu două numere mai mari, care curgeau de la gâtu-i ca o prăjină în jos. David îşi amintea că-l trăgea de turul pantalonilor largi şi apoi o zbughea din loc.

Tatăl lui îi explicase lui David ce se întâmplase, nu însă şi de ce. Agenţii FNS îl ţinuseră la pământ, cu mâinile pe cap, cu capul pe roată, el strigând, implorând, şi îi tăiaseră urechea stângă, numai că aceasta nu se desprinsese, aşa că nişte degete o apucaseră de vârf, degete legate la o mână legată la un om, şi omul rupsese urechea. Un altul spusese: *Ureche de sclav!*

Aşa că nu face prostii, încheiase povestea tatăl lui David.

— Fără declaraţii, spuse David.

Jane era ostenită. Avea să încerce din nou mai târziu. Închise laptopul şi se întinse cu capul în poala lui David.

Stăteau întinşi în pat împreună, împletiţi, vorbind despre stagiile de vară. Jane avea acces la multe stagii, la Sotheby's dacă voia, cel mai probabil la *Vanity Fair* din nou, deşi se gândea să facă mai multă muncă de caritate, poate ceva în cadrul unei organizaţii nonprofit. Pentru ea, era ceva la fel de natural şi de simplu ca intrarea la facultate. Nu şi pentru David. El nu avea relaţii, iar ea nu le oferise pe-ale sale. El se gândea că, dacă ar intra în club, cineva dinăuntru i-ar oferi un stagiu, undeva.

Și am nevoie de unul, își spuse. Pentru că, dacă nu găsea o slujbă din aceea după facultate – și trebuia să urmezi un stagiu pentru a obține una, toți erau de acord cu asta –, atunci unde avea să se ducă? Educat – și ce dacă? Vorbește trei limbi – și ce dacă? A fost la Harvard – și ce dacă? Trebuia să obțină ceea ce obțineau cei de la Harvard. Nu doar să fie acolo, în străinătate, departe de casă, străin și fără să obțină vreo recompensă pentru asta.

Pe Jane o furase somnul. Era bucuros că nu adusese iarăși în discuție articolul despre Susan Lowell. Avea el probleme mai mari. Simți oscioarele de la gleznele ei alunecându-i pe gambă când coborî din pat. Fata sforăia încet acum, pe când el stătea aplecat peste masă în lumina monitorului, verificându-și din nou înscrierile la stagiile de practică de vară.

28

Valurile se spărgeau parcă fără zgomot. Zilele treceau şi Teak era din ce în ce mai neliniştit, urmărind norii purpurii şi aurii care pluteau pe deasupra *bandei* sale din Yemen. Seara bea cu Francisco, care nu destăinuia nimic din trecutul său. Pe Teak îl nedumerea relaţia lui Francisco cu Lunt, însă nu l-ar fi surprins traiectoria lui Francisco din Madrid, prin intermediul unei plantaţii de cafea numite Haddada Ranch, în Valea Fericirii din Kenya. Francisco îl simţea pe Teak foarte prudent şi, recent, ocolit de noroc.

În dimineaţa aceea, Teak luă o ambarcaţiune şi ieşi din golfuleţ, dând ocol părţii de sub vânt a insulei – şi trecând pe lângă corpul principal de clădire unde ei luau masa. Urmări traseul unui calcan pe sub el, prin apa limpede, şi se gândi ce bine semăna nisipul alb de pe fund cu dunele din Sahara, pe care le văzuse doar prin fereastra zgâriată a unui avion. Navigă în jur de cinci kilometri în jurul insulei şi duse ambarcaţiunea la mal. După ce o trase deasupra liniei de flux, o luă la pas prin vegetaţie, fără ţintă. Se simţi mulţumit când văzu o familie de maimuţe cenuşii şi albastre, dintr-o specie necunoscută lui, despăduchindu-se reciproc pe un arbore căzut la pământ.

Teak îşi dorise să fie biolog. În Central Park, bucuriile fuseseră deosebite şi variate pentru el când, băiat fiind, se târâse în patru labe prin iarba Marii Peluze, fascinat de viaţa insectelor. La şcoală îi plăcuse studiul molecular, însă pasiunea sa cea mai mare era zoologia. Nu personifica animalele pe care le admira, dar le învestea cu o anumită inteligenţă cosmică, pe care el o credea mai mult decât darwiniană. De când văzuse în safari trei lei tineri ucigând şi luptându-se pentru o antilopă schilodită, visase la asta. Ceilalţi din maşină, în ziua aceea, fuseseră şi ei fascinaţi,

dar Teak credea că ar fi putut petrece ani întregi pe urmele acelor lei, studiindu-le viața, deși astfel de studii fuseseră deja întreprinse de oameni mai bine calificați. După el, cruzimea oamenilor era grotescă, pe când a animalelor era un fel de ușurare și voia să o studieze. Numai că munca aceasta nu e suficient de importantă, concluzionase el.

Maimuțele se împrăștiară și Teak auzi un avion trecând pe deasupra lui, aterizând în mod clar pe insulă. Faimosul cuplu nu avea să plece decât peste câteva zile, așa încât avionul aducea fie provizii de pe continent, fie noi oaspeți. Asaltat de zgomot, Teak avu premoniția că Francisco l-ar putea spiona în *banda* sa, poate că instala microfoane în ea, dacă nu cumva o făcuse deja. Când larma avionului se stinse, Teak deveni conștient de alt sunet, un foșnet omenesc.

Merse după el și, printr-o cortină de liane, văzu clădirea cu trei pereți a școlii și terenul defrișat. Nu-și dăduse seama că parcursese deja atâta drum departe de țărm. Zgomotul era încă slab, dar îl urmări până la școală, unde o văzu pe Maria întinsă goală de la brâu în jos, cu picioarele depărtate la umbra clădirii. Unul dintre bucătarii lui Francisco ținea o mână pe ea și cealaltă pe mădularul său. Chipul ei schimonosit și îmbujorat. Probabil că și ea dădea să prindă mădularul bucătarului, Teak nu reușea să vadă bine. Alergă spre locul acela și strigă la bucătar să plece de lângă ea.

Maria începu să plângă și bucătarul o șterse în vegetație, trăgându-și pantalonii pe el. Teak se întoarse spre Maria și îngenunche pentru a o întreba dacă era rănită, dar Maria plângea doar, uneori suspinând ușor și alteori în hohote. În timp ce Teak o ajuta să-și tragă blugii pe ea, femeia deschise ochii uriași și roșii și răcni la el. Teak se dădu înapoi puțin un moment și ferocitatea Mariei se stinse la fel de iute cum izbucnise. Femeia se luă cu mâinile de cap. Teak o luă de cot și o scoase la drum, iar apoi spre casa principală.

Mergând, Maria continuă să plângă. Când auziră apropierea unei mașini în spatele lor, Teak o luă pe marginea drumului și, când camioneta descoperită apăru, văzură șoferul care îl condusese pe Teak. Pe locul din spate se aflau Francisco și, alături de el, Lunt. Maria îi făcu tatălui ei cu mâna, ca de fiecare dată când îl vedea.

29

Lucas și Willy stăteau în crepusculul oportun în fața Clubului Spee, unde se afla în desfășurare celebra petrecere în pijamale. Purtau brâu, papion, butoni, frac și boxeri, nu și pantaloni. O fată din mulțimea care aștepta să intre se întoarse spre ei.

— Tipii în frac! spuse ea.

Purta chiloței argintii și sutien argintiu, un șal diafan, pantofi cu toc cui și urechi roz de iepure.

Băieții făcură simultan o plecăciune.

Basul bubuia dinăuntrul clubului. Le urmară pe fete din aerul rece al toamnei în subsolul umed și lipicios. Pe pereții lambrisați atârnau fotografii sepia. În colț, un urs împăiat uriaș răcnea spre tavan, amenințând candelabrul. Pretutindeni erau femei în lenjerie intimă, bărbați în boxeri și maiou.

— Uite, Lucas, spuse Willy, cred că trebuie să-i dăm foc ursului ăluia.

— Asta s-ar putea să nu mă ajute să m-aleg c-o bucățică, răspunse Lucas prevenitor.

Lucas o găsi pe boboaca dotată cu urechi de iepure și o conduse spre ușa din spate.

— Deci, ce cursuri urmezi? întrebă el.

— Merg la cursul principal al Susanei Lowell despre Africa, dar încep să cred că e o fățarnică. Știi c-a fost acuzată de plagiat sau ceva...

Un aruncător stângaci din Florida se lovi de ea și fata vărsă berea pe covor.

— Vino cu mine, spuse el. Vreau să-ți arăt ceva demențial.

Lucas nu voia s-o piardă pe boboacă în favoarea aruncătorului. Pe deasupra, iarba din seara aceea – *dracu' știe unde-a găsit Willy lotul ăsta* – părea amestecată cu ceva. Totul pulsa. El îi dădu mai departe.

— Rasa și etnia sunt cruciale, îi spuse el fetei, luând o bere de la bar în drum spre ieșirea în grădină.

Willy era deja acolo, stătea în cercul membrilor de club, care treceau un bol de la unul la altul. Lucas și Willy se salutară cu o strângere de mână și boboaca butonă un mesaj pe telefon.

— Care-i șmecheria pe care m-ai adus aici s-o văd? întrebă ea, aprinzându-și o țigară.

Și stângaciul era afară, scotea un măr dintr-o pungă de plastic pe masa din grădină. Se postă în cealaltă parte a grădinii și se întoarse cu fața spre peretele clădirii.

— O să facă pulbere căcatul ăla, zise cineva.

Aruncătorul se pregăti, dar Willy strigă:

— Stai! O șmecherie ca asta are nevoie de o introducere. Vreau să vă uitați cu toții la lună.

Intuind divertismentul, lumea începea să se adune în jurul lor. Willy mai ținuse discursuri de-astea.

— Deci, am citit din clasici... cele mai luminate minți ale generației mele distruse de nebunie și lăcomie... agitând bâte cu ținte pentru a ne transforma cu forța în personalități de televiziune... Încearcă să ne mâne în biserică... să ne despartă de băutură... să ne despartă de tot ce este decent și sfânt în al nostru 'nalt purpuriu maiestuos slinos[1] și *semper* caca-maca *fidelis*. Și Casa Internațională a Clătitelor, vedeți voi, asta nu mi-o pot lua... colinele roșii ale Georgiei și poeții mei homo din New York City și evreii mei sosind cu marele zepelin al curului meu... avioane miniaturale căzând în jurul nostru și explodând pe ape... ne trimit după fantome cu turban... și unde-s frații mei negri? Hai să-ntoarcem odată pentru totdeauna puștile Maxim din fața lor, gestul vine târziu, dar nu e prea târziu... doar un țâr pe creșterea noastră demografică, când totul e chibzuință, și-apoi mai mult. Și Allah ce spune? Nimic, neghiobule, Dre este mort, l-am încuiat în subsolul meu.

Râsete îndelungi. Naiba să știe ce zicea Willy, dar se făcea de râs, ceea ce era amuzant. Apoi stângaciul, cu o mișcare amețită

---

[1] Trimitere la versurile cântecului patriotic *America the Beautiful*.

dar atletică, azvârli mărul în perete. Mărul explodă într-o ceață și mulțimea din grădină scandă.

Lucas o întrebă pe boboacă dacă nu vrea să facă o plimbare. Urcară în bucătărie. Lucas bănuise că va fi goală și avusese dreptate. Bucătăria strălucea, curată și mare și argintie, cu ustensile profesionale și cuțite și boluri. Lucas se întoarse în fața chiuvetei și o sărută pe fată. Ea îi răspunse cu un sărut.

— E cel mai bun prieten al meu, să știi, vorbi el în părul ei, dar e nebun de legat.

— Știu și eu, zise fata, mi s-a cam părut că are logică.

Se răsuciră și se mozoliră în cămară. Simțiră mirosul plăcut și uscat de supă la plic și cutii cu fulgi de porumb și conserve și teancuri de pungi cu paste. Încăperea le amintea amândurora de copilărie și se giugiuliră cu și mai multă pasiune.

— Mda, zise ea, trăgându-și sufletul, ca treaba aia cu foametea. Merg la un curs și despre asta.

— La ce te gândești? întrebă Lucas.

— La același lucru iar și iar, zise fata.

— Vrei să facem o plimbare?

30

Primul tril al zilei concura cu camioanele de aprovizionare. David se chinuise toată noaptea cu lucrarea sa despre John Stuart Mill și îl fura somnul la masa de lucru, când auzi foșnetul unui plic strecurat pe sub ușa. Tresări și traversă în grabă încăperea pentru a-l ridica. Sigiliu de ceară, numele lui scris de mână. Reușise. În secunda aceea vru să deschidă ușa și să vadă cine livrase mesajul, să afle ceva din mecanismul secret din spatele acelui procedeu, al acelei instituții. Își dorea foarte tare să facă asta, dar se înfrână. Nu voia să riște cine știe ce *faux pas*, să încalce cine știe ce cutumă, arătându-se prea curios. *Nu-i decât un tip care a livrat un mesaj.* Se așeză la masă și deschise plicul cu grijă maximă. *Adu un schimb de haine*, scria, *la locul stabilit, la timpul stabilit.*

Evenimentul începu în fața Kirkland House, în dimineața duminicii următoare. David sosi cu cincisprezece minute înainte de ora specificată, având de gând să facă o plimbare pe malul râului și să facă drum întors, pentru a nu fi văzut prea devreme. Acolo erau însă deja mai mulți tineri la sacou și cravată, care se foiau zgribuliți. Alții continuau să sosească.

Robert își făcu apariția purtând ochelari de soare. David se duse în grabă la el și se scuză, spunând că nu intenționase să scape de el la ultimul eveniment, doar că era în mijlocul unei băute, înțelegi? Mulțumit că David se gândise la asta, Robert zise doar că e mahmur ca dracu'.

Îl zăriră pe Spencer, care se holba la ei. Apoi grupul de tineri se împărți în două, surprins, când un autobuz cu geamuri fumurii se apropie de ei din spate. Robert făcu cu mâna, zâmbi și spuse „Salut, mare labagiu", dar nu-l auzi nimeni în afară de David.

Urcară toți în autobuz și drumul fu parcurs în tăcere. Mulți dintre băieți erau obosiți și mulți erau mahmuri. Orașul lăsă loc suburbiilor și apoi copacilor de toamnă târzie. Frunzele rămase erau multicolore și distincte. Unii dintre băieți adormiră.

David își sprijini capul de geam și simți răcoarea. Oamenii spuneau că africanilor nu le place frigul. El însuși cunoștea africani care se plângeau de frigul din America, zicând că nu e pentru ei. Însă astea erau simple fandoseli, credea el. Lui îi plăcea frigul. Îi plăceau casele care arătau așa călduroase și ademenitoare, presărate prin pădure și pe dealuri, pe lângă care treceau în vreme ce străbăteau vestul statului Massachusetts. Îi plăcea că nimeni nu mergea pe lângă drum, neavând unde să se ducă și ce să facă. Era prea frig pentru asta acolo, nu puteai să te fâțâi toată ziua de colo-colo. Poate așa se explica de ce Emisfera Nordică era așa cum era. Profesoara Lowell numise teoria asta „povestea aia veche cu rasismul", în prima zi de curs.

În cele din urmă, autobuzul încetini și ieși de pe șosea în dreptul unei porți. Unul dintre membrii clubului care îi însoțea – stătuse singur în față, dormind tot drumul – coborî și apăsă pe un buton de pe un stâlp al porții, care apoi se și deschise. De-a lungul aleii pietruite, David se uită la tufișurile dese cu spini. Nimic nu era îngrijit, tufăriș de New England până la marginea drumului de acces.

Parcară într-un loc presărat cu pietriș, lângă un hambar cu trei uși închise. Scuturându-și amorțeala din picioare, Robert și David se luară după ceilalți băieți care îl urmau pe somnorosul membru al clubului. Merseră pe o alee din lespezi de piatră spre un gard din lemn, năpădit de iederă. Intrând pe poartă, ajunseră la casa pe trei caturi care se înălță deodată, deasupra lor și care se întindea până dincolo de câmpul lor vizual. Acolo, împrejurimile erau îngrijite. În fața verandei se afla o terasă de piatră cu mobilier de fier care dădea spre o peluză mare, perfect întreținută, ce se întindea ușor la vale până la un iaz cu o salcie plângătoare. Dincolo de iaz, ceața de dimineață tocmai se ridica de pe colinele pline cu pini negri. În mijlocul peluzei David văzu un cvartet jucând crochet.

— Să-mi trag una, ăia chiar joacă crochet? bolborosi Robert, nevenindu-i să creadă.

Un negru de vârstă mijlocie se apropie de ei cu o tavă de argint pe care se aflau cocteiluri Bloody Mary.

— Salut, făcu Robert luând unul dintre paharele înalte și sorbind încet din el.

David refuză și se gândi să ceară un suc de portocale la bar. Toți ceilalți păreau să bea alcool.

Era aceeași adunare de la evenimentul trecut, numai că înjumătățită. Iar bătrânii erau alții, dintre care unul, un individ cărunt adus de spate, în jachetă de vânătoare, părea a fi stăpânul proprietății. Ochii lui albaștri bătrâni se aprinseră în timp ce strângea mâna fiecărui tânăr, întrebându-i ce anume studiau și de unde erau și „cum se comportă anul ăsta baștanii".

Mulțimea intră alene și, când Robert se duse la bar pentru a treia oară, David o șterse. Scrută încăperea în căutarea lui Alan Green sau Jackson Oliver și nu-l văzu pe niciunul. Dar apoi fu salvat. Cineva cu care ei îi făcuseră cunoștință se prezentă din nou și îl luă pe David la un tur. Mulți îl întrebară de țara sa de baștină și, orice ar fi spus el, păreau interesați. David simțea că face o impresie bună.

Chelnerii serviră un *brunch* elaborat, constând din diverse feluri cu carne, legume, ouă, fructe și o serie de sosuri. Unii umpleau ceștile de cafea și întrebau cine vrea frișcă. David observă, începând să mănânce firișoare de sparanghel în mijlocul noilor lui cunoștințe, că Robert stătea singur la capătul altei mese. Nu părea deranjat de asta, totuși, mâncând și bând cu poftă. David își dorea ca Robert să stea pe lângă ceilalți și să facă un pic de conversație.

Când se termină masa, membrul clubului care stătuse pe locul din față în autobuz bătu cu furculița în pahar și anunță un meci lejer de fotbal american pentru cei interesați. David decise imediat că va juca. Aruncă o privire spre Robert și se simți surprins să-l vadă angajat într-o discuție cu stăpânul cărunt al proprietății. Nu erau atenți la anunțarea meciului de fotbal.

Băieții își schimbară hainele în sala de mese și ieșiră tropăind pe peluză. Lui David nu-i plăcea fotbalul. Deși prin constituția atletică era un prinzător ideal, se emoționa ușor și nu cunoștea

bine regulile. Știa însă că nu jocul în sine era scopul. Scopul era intrarea în club. Era un cod, un dans specific.

Robert se alătură jocului și-i lăsă pe toți lați.

— Americani de tot rahatu', strigă el, ăsta trebuia să fie jocul vostru!

Când băieții se aliniau la autobuz pentru a se întoarce în Cambridge, un Mercedes negru intră pe aleea lungă cu pietriș. David era în capătul rândului și îl văzu pe Alan Green coborând de la volan. Își dorea ca Green să fi fost acolo mai devreme, astfel încât să poată discuta chiar în timpul evenimentului. Și atunci Green îl salută cu un semn din mână. David răspunse cu același gest, bucuros că tovarășii săi de competiție asistau la acest schimb. David încă mai dădea din mână când înțelese că, de fapt, Green îi face semn să se apropie de mașină. Se apropie în grabă, simțindu-se ca un idiot.

— Vrei să te duc eu înapoi la școală? se oferi Green.

Alan Green văzuse destule lucruri rele la viața lui. Văzuse crime, despărțirea grabnică a sufletului unui om de trupul său (asudând, legat de un scaun rupt și bătut) înaintea ochilor distruși ai surorii acelui om. Nu simțise niciodată plăcere luând parte la astfel de despărțiri sau la suferințele care deseori le precedau, dar credea în necesitatea lor. Exista, își spunea el, o diferență între el și belarusul din Atena, de pildă, despre care umbla vorba că ține un borcan plin cu degete mari cufundate în formaldehidă, lângă un borcan cu ouă murate din care mânca în vreme ce își scria rapoartele. Green se considera profesionist și puținele îndoieli pe care le avea legat de munca sa nu erau fundamentale, ci mai degrabă, cum se exprima el, „pluteau ca spuma pe laptele american rece al convingerilor mele". Era de-un cinism funciar și se temea de pensionare la gândul c-ar putea să se transforme, cum îi spunea el soției cu un rânjet, într-o persoană care *își pierde toată ziua uitându-se la tot felul de lucruri.*

Green conducea repede prin peisajul din Massachusetts, vorbind tot timpul: Harvard, Africa, Washington, New York, Hollywood.

David trăia impresia că primește o imagine asupra lumii, la care nu se gândise. Ideea era: oamenii raționali pot controla o lume irațională. Nu era ceva la care David să se fi gândit vreodată, însă, ascultându-l pe Green, totul începea să capete o logică.

— Fac pariu că știi să conduci mașini cu schimbător manual, îi spuse Green lui David. Nimeni nu mai conduce astfel de mașini. Mare păcat. Înțelegi automobilul mai bine și, ce naiba, e mult mai distractiv.

David știa să conducă mașini cu schimbător manual deoarece în locul de unde venea el nu existau mașini cu schimbător automat. Toată lumea conducea cu schimbător manual, conducea pe drumuri stricate, care se sfârșeau brusc, ca niște degete retezate. Atunci schimbai viteza. Alese să nu-i spună asta lui Green. Poate că a conduce cu schimbător manual era într-adevăr mai distractiv.

— Ai condus vreodată un Mercedes? întrebă Green.

Trăgea deja pe margine, sub un ulm golaș, cele mai mici ramuri ale lui apărând ca o broderie pe cer.

— Vrei?

Nu.

— Da, mersi.

În timp ce David urca stânjenit în a treia treaptă de viteză, Green se uita pe geam. Apoi se întoarse și David simți ochii bătrânului asupra sa și se bucură că trebuie să fie atent la drum și nu poate să se uite la Green.

— Ești unul dintre studenții pe care-i îndrumă Susan Lowell, nu-i așa? îl întrebă el.

— Da, răspunse David, întrebându-se de unde știa Green asta. E o îndrumătoare foarte bună.

— Crezi că a făcut-o? continuă Green.

— Ce?

— Loialitatea are și ea o limită, David.

— Îmi cer scuze, dar chiar nu știu despre ce vorbiți.

— Din câte se pare, Hatashil a insistat ca ea să ucidă un prizonier dacă voia să rămână și să aibă intrare la el.

David voia să spună că asta e o prostie, dar n-o făcu. Se gândi la profesoara Lowell în biroul ei, notându-i unul dintre eseuri.

— N-am auzit niciodată una ca asta, spuse David. Hatashil n-a făcut niciodată așa ceva.

— O carte foarte bună, totuși, remarcă Green. Pentru o vreme.

David încuviință din cap, ținându-și privirea la drum.

Abia aștepta să o vadă pe Jane în după-amiaza aceea. Avea să fie o ușurare după stresul acelei zile. Dar după straniul drum în tovărășia lui Green se simțea dezorientat, cu capul gol. Intră în camera ei și o găsi aranjându-și hainele.

— Nu vreau să port costumație de safari, zise ea după ce îl sărută pe obraz.

— Probabil că am uitat, se scuză David.

Nu uitase, dar nici nu-i stătuse mintea la asta. Sperase că, ignorând excursia ei, îi va da de înțeles că nu era mai importantă decât evenimentul de la club, sau cererile de înscriere la stagiile de vară, sau cursurile. Urmărise să o facă invidioasă pe el, pe viața lui aglomerată, însă acum știa că n-o poate face și se simțea paralizat.

— Am auzit astăzi ceva de-a dreptul aiuritor despre profesoara Lowell, începu David și relată ce îi spusese Alan Green.

— Stai așa! zise Jane când el încheie. Își deschise laptopul. Mai spune o dată totul.

— Nu...

— Te rog, David! Nu-ți va apărea numele nicăieri.

David își aminti expresia de pe chipul profesoarei Lowell săptămâna trecută, în biroul ei, când îi spusese cât de tare ura ea FNS-ul. Șovăi.

— Sunt doar informații de decor, David, îl asigură Jane încrucișând picioarele sub ea și pregătindu-se să tasteze. N-am să fac nimic rău.

31

Teak naviga încet pe apa ca de sticlă. Soarele abia apusese și vântul agoniza. Sprijinit la babord, Lunt își aprinse o țigară și fumă. Lui Teak nu-i plăcu să-l vadă pe Lunt aruncând chiștocul în apa limpede.

— Vreau să știi că noi nu aveam nicio idee că urmează să se întâmple asta.

Lunt era serios, avea un ton ferm.

— Gata pentru voltă-n vânt! anunță Teak.

Minciuna lui Lunt îl inspiră, cine știe cum, să schimbe direcția. În ciuda strădaniei sale, se gândi la copilul cu cutia de Fanta.

Lunt își aprinse altă țigară. Vântul se înteți ușor și Teak porni încet spre larg, plutind peste valuri, departe de țărm. Nimic nu se mai afla în calea lor în afară de Oceanul Indian. Teak povesti întâlnirea sa cu Hatashil.

— Deci cine crezi că erau? întrebă Lunt, gândindu-se că e bine că puștiul acesta nu fusese ucis. *Să te ia dracu', Alan Green.* Pe de altă parte, socotea Lunt, deși moartea lui Teak i-ar fi influențat cariera într-un fel negativ, supraviețuirea lui dădea anumite dureri de cap. *Pe deasupra, la dracu', eu nu voiam ca puștiul să moară.*

— Singurul nume pe care l-am obținut a fost Blackford. Era american. Ceilalți nu erau, dar aveau echipament ca al nostru.

— Noi suntem ticăloșii de americani! zise Lunt.

Pe Teak îl surprinse furia din vocea lui Lunt în timp ce continuă să vorbească despre situația anapoda, despre faptul că lui nu-i plăcea, iar Teak pleca acasă. Avea o lună pentru o ieșire discretă din Nairobi și pregătirea agenților de control pentru preluarea ștafetei. Misiunea Hatashil se încheiase. Prea complicată. Lunt își înmuie tonul spre capătul discursului.

— Și, orice s-ar fi întâmplat acolo, Teak, nu tu ești de vină. Și nici noi. S-a terminat acum.

Teak, gândindu-se la puștiul cu cutia de Fanta, se simți mai bine să-l audă pe Lunt că spune asta. Fiindcă știa că avea să se supună ordinelor. Mereu o făcea. Și totuși simțea, în același timp, un zvâcnet în piept, o rușine pentru ușurarea lui.

— Întoarce chestia asta! spuse Lunt, aruncând a doua țigară în mare. Să ne-ntoarcem dracului pe uscat!

32

Era o zi luminoasă și bătea vântul, iar frunzele se adunau grămadă în rigole ca niște fâșii din vrafurile de eseuri pe care le predau studenții. Alți studenți, nu Lucas și Willy. Ei se îndreptau spre Daedalus pentru ouă aburinde, îngropate sub mormane de somon. Lucas, în ceea ce-l privea, era extrem de fericit cu viața lui. Mahmureala lui era pozitivă, a lui Willy – negativă. *Așa e viața*, medită el, felicitându-se pentru perspicacitatea de care dădea dovadă. *Viața e frumoasă*. Și aștepta cu nerăbdare să ajungă-n Europa, în vacanță, la fel cum aștepta momentele de după partidele de schi. Noaptea trecută fusese prea beat ca să-și amintească stângăcia partidei de sex. *Boboacele alea din Darien*, își spuse el. Norocul lui că tipa era de acolo, nu se străduise să fie blând sau altceva, se călăriseră și atât. O altă descoperire a...

— Hristoase, o țigară, înainte să mă omoare aerul proaspăt! strigă Willy întrerupând gândurile lui Lucas.

— N-ai văzut anunțurile alea noi? întrebă Lucas dându-i o tabacheră argintie. Cu inima care pompează și plămânul care se dezintegrează și grăsanul bolnav de cancer?

— Hahahaha, râse Willy.

Era invidios pe Lucas că i-o trăsese boboacei ăleia de la petrecerea în pijamale. Râdea ca un descreierat.

— Hahahaha! începu și Lucas să râdă, imitându-l.

Willy putea fi uneori nebun de legat.

— *Hahaha!* urlă Willy.

Stăteau acolo, imitându-și unul altuia râsul. Apoi imitația se transformă în râs adevărat și, luați de val, îndoiți de mijloc, nu se mai puteau opri din râs. Din ochii lui Willy se scurgeau lacrimi și, râzând, tușea, deoarece fuma, iar în cele din urmă ajunse să râdă atât de tare, încât trebui să arunce țigara.

33

Razi stătea în fața unui afișier, în Harvard Yard. Zăbovea adesea în fața afișierelor, studiind fluturașii grupurilor studențești. Mai devreme în seara aceea o veche sursă din povestea cu Al-Emudi îi lăsase un mesaj în căsuța vocală. Doar un nume și instrucțiuni de a suna înapoi. Razi căutase numele și descoperise că individul în chestiune fusese implicat în complotul lui Al-Emudi de a jefui DMI Trust și mai multe bănci islamice, și tocmai fusese ucis în Somalia, lucru care nu avea nicio logică. De ce să se afle el în Horn și nu în sudul Franței? Era prea greu să se gândească la asta. În loc să-și sune sursa, Razi ieșise să bea ceva. O femeie de la bar îi spusese că e infirmieră. Razi se gândise la Susan Lowell. Femeia continuase să vorbească despre părinții ei. Razi trăsese concluzia că nu e o infirmieră pricepută și plecase de la bar. Iar acum se legăna în fața afișierului, gândindu-se dacă să se ducă sau nu înapoi și să vadă ce se putea întâmpla cu infirmiera.

— Ducă-se dracului! spuse uitându-se la afișe.

Atenția îi era ațintită asupra unuia pentru conferința Grupului de Acțiune pentru Africa din Boston. *Brunch* și sesiune de *brainstorming*, ateliere de dezbatere.

— S-o ia dracu'!

A doua zi de dimineață Razi se trezi încă obosit și merse pe jos la conferința Grupului de Acțiune pentru Africa din Boston, care se ținea la Sever Hall, în Harvard Yard. Conversația cu infirmiera căzuse în uitare.

Înăuntru, aproape toată lumea era la vârsta adolescenței. Razi ignoră foaia de înscriere, trecu pe lângă blonda în tricou verde care își încuraja colegii să relaționeze și se duse ață la mâncare.

Brioșele erau ca de cauciuc și mâncă două. Sucul de portocale era rece și dulce și el îl bău repede.

În aulă, se așeză aproape de scenă, trăgând cu urechea la conversațiile celorlalți, și decise că dacă mai auzea vorbindu-se despre lipsa de somn cât se mai găsea în campusul acela avea să... ei bine, avea să se ducă să mai bea dracului o dușcă. Cei adunați acolo erau toți albi, mai puțin el, un tip afro și studentul la Drept de la Universitatea din Khartoum care avea să vorbească mai târziu, cu accent puternic. Razi o urmări pe regina locală a femeilor subțirele cu înclinați umanitare – licență în drept politic, sâni, experiență pe teren, accent anglo neidentificabil – cum îi vrăjea pe studenți. Divertisment. Frustrare. Speranță. Nicio vorbă însă despre știrile de ultimă oră, nicio vorbă despre masacrul lui Hatashil.

Instinctele de reporter ale lui Razi se dovediră mai puternice ca începutul de mahmureală. Ridică mâna. Regina umanitară arătă spre el.

— Da, avem o întrebare?

— Mulțumesc, spuse Razi. Voiam să știu dacă noi, în calitate de Grup de Acțiune pentru Africa, avem vreo reacție la știrile recente privitoare la Hatashil și noul sprijin american acordat lui Al-Kateb?

După ce făcu trimitere la CV-ul analistului lor șef, femeia îi spuse că era un eveniment atât de recent, încât comitetul nu ajunsese încă la o concluzie, dar că ar înclina spre strategiile de sprijin. Adăugă că e o întrebare excelentă, mai ales în cadrul atelierelor de lucru.

Ei, se gândi Razi, *la ce mama mă-sii mă așteptam?*

Șefa studenților – anodină, bondoacă – o îmbrățișă prelung pe regină când aceasta încheie. Era vrăjită, spera să aibă parte de o carieră similară. Credea că regina e *cool*; șefa studenților chiar fusese în Africa, mersese acolo fiindcă credea. Lui Razi i se părea că șefa studenților urmărește chiar s-o înghită pe regină, așa, ca o amibă.

După îmbrățișare, aceasta luă cuvântul:

— Urmează o pauză de treizeci de minute, am luat-o puțin înaintea programului. Vă invit să profitați de ocazie ca să vă cu-

noașteți mai bine, întrucât unii dintre voi vin de foarte departe, iar asta e minunat, așa că ar trebui să vă apropiați și să vă prezentați singuri tipului de la Northeastern – arătă la întâmplare spre un individ în pelerină de ploaie –, fiindcă și el e un om ca voi, și de aceea ne aflăm aici, pentru că oamenii din Africa, fie că sunt cu noi sau nu, s-ar putea afla în cealaltă parte a sălii, și noi asta încercăm să facem aici.

În după-amiaza aceea Razi făcu o plimbare pe malul râului înainte să meargă la bar. Se gândi la ce ar putea ști vreodată cu adevărat – nimic – și dacă n-ar fi trebuit cumva să nu se facă jurnalist. La bar, decise că există doar trei surse solide de informare. Barmanul – șmecheros, cu părul pieptănat pe spate, purtând ochelari cu lentile negre –, care era prins într-o discuție despre eficiența brutală și excelența recunoscută a echipei Patriots din New England; televizorul, la care se transmitea un meci de fotbal între echipe de colegiu; și chipul lui Razi însuși, reflectat în oglindă. *Obosit, bătrân, mahmur.*

Își amintea că se afla în clădirea de birouri a Senatului, în timpul anilor săi de facultate, în D.C., și că-i pusese unui îndrumător una dintre acele întrebări stupide care se dovedesc a fi profunde: „Când se iau decizii de strategie politică, de unde provin informațiile?" Îndrumătorul îi spusese că există un număr finit de surse pentru orice decizie politică. Organizații de strângere de informații, grupuri de experți, presiunea publicului. Dar, desigur, spusese îndrumătorul, informația are tendința să cadă mănușă pe tipul de măsură politică necesară. Astfel, într-un fel, e mai bine să ai mai puține surse de informare de care să ții cont. *Astăzi*, se gândi Razi, *îmi voi concentra atenția asupra televizorului și voi purta discuții de explorare cu barmanul, ca reprezentant al alegătorilor mei.*

Când Razi devenise un băutor adevărat, deși nu era decât în primul an la Georgetown, își făcea griji că din cauza alcoolului îi va cădea părul. Îl mânca scalpul. Obișnuia să se uite după șuvițe în chiuvetă. La al treilea pahar, privind broboanele de pe pereții exteriori ai paharului său de Maker's cu gheață, își aminti

cum într-o zi pur și simplu încetase să-și mai facă griji că-i va cădea părul. Râse cu voce tare la această amintire.

— Ce mai faci? întrebă barmanul.

— Dețin informații limitate, zise Razi.

Binecuvântează-mă cu darul bunătății, se gândi el și mai ceru un pahar.

34

Deși Susan Lowell solicitase întrevederea, directorul Harrison insistase ca ea să aibă loc în biroul ei, pentru a „vedea pupitrul faimoasei autoare". Ei i se păruse un gest agresiv și înfiorător. Îi propusese să se vadă la Kennedy School, într-una dintre micile săli de conferință. Numai că Harrison spusese că, după întâlnire, vrea să-l salute și pe vechiul și bunul său prieten Henry Rose, care-și avea biroul mai încolo pe coridor. Așa că acesta era un motiv suplimentar. Era ca și cum un bărbat cu care ieșise la o întâlnire de tot rahatul ar fi insistat să plătească el consumația și apoi ar fi urmărit-o până acasă. Doar că, desigur, întâlnirea o solicitase ea.

Harrison ședea cu picioarele strâns încrucișate și îi zâmbea. Vorbiră un timp despre frații Susanei, care urmaseră aceeași școală pregătitoare cu copiii lui Harrison și aveau aceeași vârstă cu ei. Niciuna dintre progeniturile lui Harrison nu-și urmase tatăl în Serviciul Extern și asta îl întrista. Se gândise iarăși la lucrul acesta la club, cu o noapte înainte, bând un scotch lângă foc.

Își dorea ca el și Susan Lowell să fi purtat discuția lor – pe cine păcălea, era un interviu – la club. Deseori își dorise să poată duce femei acolo. Moșia lui. Dar contravenea regulilor. Femeile nu aveau voie în club decât după ce împlineau douăzeci și cinci de ani de căsnicie cu un membru, și nici atunci nu era ceva obișnuit. El, unul, n-o dusese niciodată acolo pe soția lui.

Pe Susan nu o legau prea multe lucruri de Harrison. Îl întâlnise doar o dată, la o recepție dată de un grup consultativ. Omul nu avusese vreo importanță pentru activitatea ei, până acum. Știa că nu e bine să-i dea înainte fără a-l cultiva întâi, fără a-l descifra. Aceasta era abilitatea ei ciudată, simțul reportericesc al ritmului: când putea pune o întrebare și când nu. Avea însă

nevoie să afle lucruri. Și-n cele din urmă nu se punea deloc problema prieteniei.

Când o felicită pentru Pulitzer, cum ea știa că va face, Susan îi mulțumi și îl întrebă direct dacă nu auzise ceva de dată recentă despre Hatashil.

În timp ce el îi spunea că e conștient că ei doi nu au întotdeauna aceleași păreri politice, dar că știe că sunt de aceeași părere în privința unui lucru, în vocea lui se făcu simțită o nerăbdare sufocantă. Ea o mai auzise până atunci la senatori, revoluționari organizați în gherile, hoți din Nairobi, preoți, rabini, *roshi* din Tokyo, astrologi, arhitecți, teroriști, producători de cinema la Chateau Marmont, polițiști și pompieri, rudele sale, romancieri de succes, cerșetori, taximetriști, o dată la un astronaut.

Susan râse.

— Care ar fi acela?

— Amândoi ne iubim țara.

— Categoric, spuse ea. Și am face orice s-o apărăm. Și nimic din ce ar submina ceea ce încercăm să apărăm.

— Ai o minte ageră.

Ea aproape îl întrerupse, dar bărbatul continuă să vorbească despre cum există ceva mai important decât viețile americanilor și despre faptul că oamenii aceia căutau de fapt să distrugă libertatea. Voiau să stingă fiecare licăr de lumină din lume. Voiau tăcere și teamă. Voiau să subjuge femeile. Era vorba despre protejarea posibilității unui mod de viață ca al ei. Altminteri n-ar fi putut exista nimeni ca ea.

— Nimeni ca tine, zise bărbatul aplecându-se spre ea.

Susan strânse din dinți și ezită cât să-și reprime dezgustul, astfel încât să nu i se poată citi pe chip. Întrebă ce legătură avusese, mai exact, discursul lui de la Kennedy School, de săptămâna trecută, cu Hatashil.

— Avem motive să credem că Hatashil are legături cu al-Qaeda. Harrison aproape scuipă cuvintele.

— Serios? Credeam că el poartă un război civil.

— Nu e cel care pretinde că este.

— Ei, și ce este, atunci? Confidențial.

— Tot ce discutăm aici este confidențial, zise tăios Harrison. Știu că vă doriți cu toții să fie un luptător pentru dreptate, dar nu este. Iar noi știm că n-a fost niciodată ceea ce a pretins că este. Încă de la început. Altfel spus, FNS și Al-Kateb nu sunt buni, dar, având în vedere ce știm noi, sunt mai buni decât Hatashil.

— El nu ucide civili.

Chiar spunând-o, Susan se simți ca o proastă. Era însă furioasă și trebuia să afle ce știa Harrison.

— Te asigur, spuse ea revenindu-și, că e un fel de bandit.

— Susan, urmă Harrison, *eu* nu sunt bandit.

Privirea lui o săgetă și se aplecă și mai aproape de ea, concentrându-și energia.

— Și îngăduie-mi să-ți spun ceva, *confidențial*. Îmi place de tine, Susan. Cred că ești o femeie deșteaptă și decentă. Așa că, dacă a rămas cineva de-al tău cu el, dacă au rămas acolo *fire de păr blond*, prieteni, colegi, orice lucru suspect, orice l-a atins vreodată pe acest *terorist*...

Harrison se opri și se lăsă pe spătar, privind-o. Apoi se ridică.

— Felicitări pentru Pulitzer, doamnă profesoară, spuse el, apoi se întoarse și plecă.

Cinci minute mai târziu, Susan era tot la birou, uitându-se pe geam, când se auzi o bătaie în ușă.

— Intră, spuse ea.

Harrison murmură că-și uitase servieta. Aceasta era sprijinită de scaunul pe care stătuse. Se aplecă după ea și apoi ieși. Susan voia să râdă, dar râsul nu veni, așa că se întoarse la privitul pe fereastră.

35

Teak era acordat pentru moarte încă dinainte să o vadă de aproape, iar apoi, văzând-o, a fost acordat și mai bine. Nu înțelegea moartea. Nimeni nu o înțelege, poate, până nu o pățește chiar el. Însă unii oameni sunt pe frecvență și Teak a știut devreme că vrea să o vadă de aproape, să-și șteargă sângele de pe frunte.

Să o cucerească, să o înfrângă. Asta încerca mereu să facă, asta voia să facă. *Ce coșmar*, gândea o parte din el, *să fii un soldat bun*, să-ți placă atunci când totul se precipită și nu mai rămâne loc de gândire. Să te intereseze moartea. Să te pricepi la ea. Cel mai mare coșmar, totuși: să nu te pricepi la ea. Să te cuprindă panica și să devii isteric. *Să fi murit din prima.*

Chiar și fără a-i pune la socoteală pe părinții săi – deoarece toată lumea are părinți, cancere și mâini tremurânde, ritualurile morții de plastilină ale sistemului modern de îngrijire a sănătății –, oasele lui recepționau vibrațiile morții. Întotdeauna vedea tendoanele sub piele. Aprecia posibilitățile infinite, flora și fauna capacității fără fund de a înghiți un om, de a-l consuma. Bănuia că va trebui să se afle în apropierea morții mult timp pentru a o înțelege și bănuia că e o treabă periculoasă, care-l putea duce la nebunie. Imaginea câtorva cadavre nu avea acest efect, era ca și cum te-ai fi uitat la filme, atât numai că erai prezent în carne și oase. Așa era pentru Teak tot timpul.

În dimineața externării lui Toma, ieșeau din Nairobi cu mașina, când un puști zdrențăros sări în fața Land Cruiser-ului. Tot numai muci și lacrimi. Era drogat. Sticla cu aurolac de sub cămașă, mai jos de bărbie, se mișca puțin cu fiecare bătaie a inimii. Astfel, inspira aburii încontinuu, cu fiecare gură de aer. Și striga

la Toma să-i „dea dracului niște bani de la *mzungu* pen' că vezi că n-am nimic și el are totul și de ce-l conduci pe *mzungu* ăsta și dă-mi. DĂ-MI!" Ținea mâna întinsă, cu palma în sus, iar cu cealaltă gesticula spre ei. Teak conduse încet mai departe. Dar puștiul refuza să se dea din drum și li se jelea mai departe.

Frecvența lui Teak. Îl vedea pe puști în același spectru în care îl văzuse pe copilul cu bucata de cutie Fanta explodată, în satul lui Hatashil. Avea ce să-i spună aurolacului despre *mzungu* și economie și toate alea, dar nimic nu părea la fel de important ca amenințarea aurolacului pentru măduva puștiului, ca glonțul sfârtecând pieptul puștiului cu Fanta. Și avea ce să spună despre cum, de fiecare dată când vedea pe cineva aprinzând o țigară, era tot mai pregătit să riposteze, și de fiecare dată când vedea pe cineva conducând o mașină rămânea fără aer. Și el ce ar fi putut spune despre asta? Nimic. Așa că îl ocoli pe aurolac și se uită drept la el. Doar un cerșetor peste care dăduse în timpul serviciului.

— Știi ce spune guvernul din Nairobi despre accidentarea cuiva în plină stradă? întrebă Toma după ce scăpară de aurolac.

Teak știa, cum să nu știe. Toată lumea știa. În broșurile oficiale de la ambasadă, destinate turiștilor, avertismentul spunea: „Nu vă opriți dacă loviți pe cineva în stradă, deoarece prietenii victimei vă vor jefui. Mergeți mai departe. Nu veți fi pus sub acuzare."

Numai că veți fi puși, se gândi Teak deodată, când Toma încheie. *Cu toții suntem*. Gândul îl îngrozi, așa că-l alungă.

După ce-l lăsară pe micul cerșetor în urmă, Toma îi aruncă o ocheadă lui Teak și zâmbi pentru sine. Teak se uita în gol prin parbriz. Povestea asta, își spuse Toma, îi afectează întotdeauna.

36

Susan era iarăși pe acoperiș, cu un pahar de vin. Fusese furioasă după întâlnirea cu Harrison. Sună telefonul, era o reporteriță pe nume Jane Baker, de la *Crimson*, care-i cerea o declarație pe marginea masacrului lui Hatashil și a noilor zvonuri cum că ea însăși executase un prizonier pentru a fi primită acolo. Era ireal.

— Ce am făcut!? întrebă ea.

Jane Baker era hotărâtă să nu se lase intimidată și îi explică că un grup de studenți înscriși chiar la cursul ei le solicitaseră jurnaliștilor de la *Crimson* să investigheze zvonul, întrucât, deși nu voiau ca notele lor la cursul dumneaei să aibă de suferit, simțeau totuși că au o responsabilitate și că...

— Vă voi oferi un comentariu când vă veți maturiza dracului cu toții! o întrerupse Susan și închise.

După aceasta, închise telefonul și BlackBerry-ul, ca să se poată gândi în voie la Hatashil, să pună piesele laolaltă. Harrison mințea, era evident... Toma era *incommunicado*... Raportul BBC... Comunicatul acela ciudat din State. Și acum zvonul că ea ar fi executat un prizonier. *Poate e mai bine să nu mă gândesc.*

După ce termină vinul, redeschise telefonul, regretându-și ieșirea de mai devreme, cu reportera. Nu-i venea să creadă că făcuse asta. Se gândi să telefoneze la *Crimson* și să ceară să discute cu ea. Observă însă că avea un mesaj neascultat. Era din partea președintelui Henry Rose, în legătură cu ceea ce el numea „situația". Balonul avea să se dezumfle, era convins; nu avea absolut nicio îndoială cu privire la integritatea ei, însă dată fiind recenta atenție mediatică și continua supraveghere a departamentelor de studii africane și afroamericane de la Harvard, chiar nu

aveau cum să se sustragă. Nu puteau accepta ca departamentul să susțină masacrul lui Hatashil. Totul era mult prea sensibil. *O politică de gen Holocaust, de-a dreptul.*

Comitetul urma să dea dovadă de maximă discreție, însă aveau nevoie de toate însemnările ei. Dacă urma să joace de partea sa, dacă urma să-i apere cartea, trebuia să aibă toate bazele acoperite.

PARTEA A III-A

Nairobi, Kenia, 200X

Deși nu bea aproape niciodată, Teak cumpără un litru de gin și acum, în noaptea smolită de la patru dimineața, stă cu picioarele încrucișate pe podeaua micului său dormitor, cu spatele la pat, uitându-se la cutiile goale de Fanta pe care și le-a aranjat înainte. Sticla de gin e aproape goală. Toarnă ce a mai rămas în paharul de plastic în care mai e puțină Fanta și se ridică, nesigur, pentru a se uita pe geam în noaptea călduroasă și poluată. Își dă seama că țigara îi arde buricul degetului mare. Indiferent, nu face nimic, în timp ce pielea arde și țigara se stinge, înainte de a o azvârli afară, în stradă. Deschide sertarul biroului de lângă geam și scoate pistolul.

— Asta, zice el, înclinând din cap, e o judecată strâmbă.

Se întoarce și se trântește înapoi pe podea.

— A naibii de... gesticulează el cu arma, vorbind singur, lovindu-se ușor cu spatele de muchia patului. Două cadavre și nu mai ești bun de nimic.

Ridică din sprâncene și privește pistolul din mână, surprins parcă să-l găsească acolo.

— Trebuie să descarc arma.

Eliberează magazia pistolului și scoate cu degetul mare un glonț.

— Unu.

Așază glonțul peste una dintre cutiile de Fanta.

— Mi s-au dat multe.

Mai împinge un glonț din încărcător și îl pune pe următoarea cutie.

— Doi. Îmi fac meseria cu pricepere. Trei... Ezită la al treilea glonț, dar apoi îl așază. Nu-mi fac meseria cu pricepere în noaptea asta.

Râde și apoi se încruntă.

— Patru. Nu doar două cadavre, ci un sat întreg. Nuanță.

Se leagănă, continuând, vorbind repede.

— Așa-i. Și uită-te aici, beat, și nu poți ajunge nici măcar la cinci. Vorbești de unul singur, cretinule!

I se împleticește limba. Trage adânc aer în piept și aprinde altă țigară.

— Mâine, muncă. Și în noaptea asta, zice, lipind țeava pistolului de degetul mare, un deget ars.

Se forțează să se ridice din nou. Verifică încuietoarea de la ușă, pune pistolul înapoi în sertar și, chiar dacă îi ia mult timp, reglează alarma la ceas. După care își pierde cunoștința, cu fața în sus, pe patul făcut de el.

37

După acea primă noapte de la întoarcerea din Funzi, când se îmbătase și vorbise singur, Teak se trezi dimineața devreme. Era rușinat de acea beție, de faptul că vorbise gura fără el, și se hotărî să fie puternic și sănătos tot restul șederii sale în Nairobi. *Sus garda!*

Cum se trezi înaintea revărsatului zorilor, ieși la o alegare. Nu mai alergase așa din colegiu, când abandonase banda de alergare și războaiele televizate pentru aleea de pe malul râului. Prietenii spuneau că e un ticălos rezistent fiindcă aleargă în frig, iar dacă l-ar fi văzut alergând acum, unii ar fi spus că e nebun sau nesăbuit, o țintă mobilă lentă în bezna de dinaintea zorilor din Nairobi. Numai că el alerga pentru sine, iar alergarea îi ștergea mahmureala. Când se opri, soarele roz apăruse unsuros și auriu deasupra peisajului urban al orașului, și chiar mai unsuros jos, deasupra mahalalelor ca o mare de tinichea din Kibera, Mathare, Korogocho. Avea să repete alergarea în diminețile următoare, ca un fel de talisman împotriva zilelor grele. Pentru că trebuia să le comunice agenților săi că pleacă. Teak ura asta. Niciunul dintre ei nu era prost. Mai plecaseră spioni până atunci și invocaseră aceleași motive. Nimic nu se schimba. Zi de zi, ștrengari și telali încercau să-l jecmănească, până când îi luă prin surprindere vorbindu-le în swahili. Diferența era că acum asta îl deranja. Avusese mai multe vise urâte pe care nu și le putea aminti. Citise toate știrile despre Hatashil și toate erau rele. Chiar și așa, dimineață de dimineață el alerga.

Cu zece zile înaintea zborului spre casă, Teak participă la o cină în Karen. Ajuns la poarta puternic ranforsată, trebui să-și mijească ochii, dând de atâtea culori vii: iarba verde și jacaranda albastră și bougainvillea violetă. Înăuntru, pietrișul alb scrâșni sub pantofi. Nu ar fi vrut să ia parte la cina aceea, dar își făcuse

socoteala că e de datoria lui să fie prezent. Petrecerile nu însemnau niciodată mai mult decât niște vânători de informații. „De două ori la un deceniu, un agent", spusese Lunt. Luxul oferea întotdeauna o acoperire bună. Și poate că avea să-l facă să uite pentru o vreme de sat, de Blackford și de toate cele întâmplate acolo. Simțea nevoia să-și abată gândurile. Cu cât arăta mai bine – Teak știa –, cu atât trebuia să vorbească mai puțin. Cu o zi în urmă își dusese la curățat unul dintre cele trei costume identice.

În dimineața aceea citise articolul de la rubrica „Talk of the Town" din *New Yorker*. Vorbea despre comitetul întrunit pentru analizarea cărții despre Hatashil a Susanei Lowell și despre posibilitatea ca, pentru a doua oară în istorie, un Pulitzer să fie retras. Pe Teak îl surprinsese și informația că întreaga poveste Lowell-Hatashil fusese prezentată mediei americane de o studentă la Harvard, o reporteriță de la *Crimson* pe nume Jane Baker. Era descrisă în articol ca „semănând cu o Cybill Shepherd în tinerețe". De atunci făcuse și un interviu televizat. Susan Lowell, între timp, fusese copleșită de solicitări de drept la replică, însă păstrase tăcerea.

Cum a început toată tărășenia asta? se întrebă Teak. Acum și Lowell o feștelise. Ghinion. Măcar ea nu-i moartă. Totuși, nu-i noroc pe lume.

Rușinea de-a te supune ordinelor.

La capătul aleii presărate cu pietriș alb, un băiat deschise a doua poartă și îl conduse pe Teak până la veranda din față, unde gazda vorbea la telefonul mobil. Când îl văzu pe Teak, femeia închise aparatul și spuse:

— Michael, trebuie s-o cunoști pe Jane.

O *grande dame* în stil colonial, vânjoasă, intrată bine în vârsta mijlocie, gazda se fălea cu faptul că spune totul verde-n față.

— E o fată de la Harvard și e mai mândră ca tine.

Îl luă de braț și îl conduse prin casă spre glasvand. Se uitară prin el, peste o peluză de un verde crud, la o vatră pentru foc unde Milton Lambert bea voinicește dintr-o sticlă de bere

Tusker și se holba în decolteul bluzei fără mâneci purtate de Jane Baker.

Din punct de vedere estetic, Teak și Jane se apropiau de idealurile fiecăruia de educație primită în școli private. Amândoi se îndreptară de spate, își strânseră mâinile și Teak se surprinse admirând pielea fină a brațelor subțiri ale fetei.

— Nu-i așa că e deosebit? întrebă Jane, gesticulând spre muzicienii așezați pe scaune albe într-un colț al grădinii. N-am mai auzit până acum un cvartet de coarde.

Teak auzise. Când era în clasa a cincea, în New York, începuse cursurile Școlii de Bune Maniere Knickerbockers, care se țineau într-o clădire cu terasă situată între bulevardele Park și Madison. Cursurile începuseră în prima zi cu un gentleman bătrân, nițel supraponderal, îmbrăcat în sacou, care dăduse mâna cu fiecare elev în parte, spunând „Încântat de cunoștință, domnule!“ sau „Încântat de cunoștință, domniță!“. Băieții și fetele, ocupând scaune de-o parte și de alta a unei uriașe săli de bal, fuseseră rugați să se ridice, să formeze perechi și să-nvețe să danseze foxtrot, vals și cha-cha-cha.

Lui Teak nu-i plăcuse la Knickerbockers. Când revenise după primul curs, le spusese ferm părinților că nu are nevoie să fie învățat cum să dea din mâini și că nu se va duce înapoi. Cine are nevoie să fie învățat cum să dea din mâini? Știu deja cum să dau din mâini! Însă părinții lui insistaseră. Teak nu era adeptul istericalelor, dar își susținuse argumentul și chiar țipase când venise vorba de Knickerbockers. Părinții îi oferiseră explicații. Deși exasperați de încăpățânarea lui Teak, îl luaseră cu vorba bună până când el renunțase la ideea sa. Nicio clipă nu spuseseră „am încheiat discuția“, dar nici nu se dăduseră bătuți. Și, în cele din urmă, Teak obosise și acceptase că, poate, nu era totuși un lucru atât de rău, ducându-se înapoi. Pe urmă, îi plăcuse. Învățase să danseze foxtrot și vals și cha-cha-cha și, cum se întâmplase cu tot ceea ce exersase în copilărie, dansul devenise a doua sa natură.

Până în ultimul lui an de facultate Teak participase la atâtea baluri ale bobocilor, la atâtea evenimente formale, încât uitase complet că la început nu-i plăcea să danseze. Dansul era ceva ce pur și simplu practica. Evenimentele de gală erau la fel de caraghioase ca dormitoarele cu un singur pat și afișele prostești de pe perete și comentariile absolut idioate pe care oamenii le făceau pe profilurile de Facebook. Teak însă continuase să danseze, în ciuda tuturor, cu plăcere. Era absurd, dar, într-un fel, privind în urmă, și asta făcea parte din meseria sa.

— Dansezi cu un bătrân? o întrebă Lambert pe Jane, punându-și berea pe marginea vetrei.

— Dar nu dansează nimeni!

— O să ne dăm noi în spectacol, insistă Lambert.

Jane râse și acceptă mâna lui întinsă. Se uită peste umăr la Teak, o alarmă falsă pe buzele ușor depărtate și în sprâncenele ridicate. Teak interveni după câteva minute. Atunci, Jane îl sărută pe Lambert pe obraz. Teak o conduse roată prin grădină spre foișor, trezind zâmbete de încântare și pahare ridicate în fiecare grup de oaspeți pe lângă care treceau.

— Suntem priviți ca Edith Wharton în Africa, comentă Jane.

— Sper să fie așa, replică Teak.

Îl bucura delicatețea firească a mâinii ei pe umărul lui. Înțelese brusc că uitase ce bine era să-ți dorești doar o fată frumoasă și fu ușurat pe moment de luna care trecuse și de lenta erodare pe care o exercitase asupra sa.

— Sigur, mai sunt și lucruri serioase.

Jane voia să-i dea de știre lui Teak că nu e doar o turistă flușturatică.

— Ai auzit despre Hatashil?

— Tu ai scris primul articol despre Susan Lowell, zise Teak.

— O, Doamne, l-ai văzut? *El* mi se pare, de fapt, personajul cel mai interesant. Comitetul încă analizează cercetările ei.

— Ai avut parte de ceva atenție.

— Pentru cam o săptămână, mda, zvonul ăla cu execuția. Știi cum degenerează lucrurile astea, râse Jane. Bravo mie, totuși! Și, sincer, poate că adevărul va ieși la suprafață.

— Adevărul? întrebă Teak.

Coardele instrumentelor parcă expirau când muzica se opri. Se întoarseră, fiindcă îi strigase Milton Lambert. Le ceru să vină și să stea cu el.

Discutară toți trei și își aruncară ocheade peste cristalurile și argintăria de la cină. Teak încă se mai gândea la Susan Lowell și la Hatashil, dar nu-i aduse în discuție. *Poate mai târziu.* Discutară tot timpul cât băură cafea și brandy, după care Lambert trecu pe vin Barolo și continuă să bea. Teak și Jane nu ținură pasul cu el, dar băură și ei destul de mult.

Era o conversație perfectă. Jane spuse ceva scandalos, la care Teak răspunse cumpătat și Lambert într-o notă comică. Apoi Lambert zise ceva scandalos, iar Jane spuse ceva comic, și așa mai departe. Fata flirta cu amândoi. Era distractiv și abordară subiecte ce țineau de politică, natură, artă, gazda lor și prietenii ei înțepați (aici, Teak păstră tăcerea). Alți musafiri, atrași de frumusețea și fervoarea lor, li se alăturară la masă. Lambert primi cu brațele deschise sângele proaspăt și Jane observă ușurința cu care Teak sporovăia cu fiecare dintre ei. Era mereu cu o ureche la el, chiar și când stătea de vorbă cu altcineva.

Teak se ridică să meargă la toaletă și să-și limpezească mintea. Prima baie pe care o încercă era ocupată, așa că străbătu casa spre alta, lângă grădina din spate. Deși muzicienii își strânseseră instrumentele după servirea aperitivelor, când Teak închise robinetul, auzi o vioară tristă, care scotea note prelungi.

Muzica venea de dincolo de ușa din spate și Teak se apropie. Îl văzu pe unul dintre muzicieni, șezând singur în grădina goală din spate, cântând încet, aparent beat. În timp ce asculta și privea pe geamul ușii, Teak fu surprins de o mână care i se așeză pe umăr.

Jane stătea în spatele lui, ținând capul înclinat într-o parte.

— Iarăși muzică, spuse ea, după care, amețită și emoționată, luă mâna lui Teak pentru a dansa în hol pe muzica acelei viori solitare.

— Astea toate sunt pe cheltuiala africanilor, rosti ea. Noi suntem corupți.

Umărul lui Teak sub mâna sa îi aminti de umărul lui David și își spuse: *Uite așa începe.* Acesta ar putea fi sfârșitul relației cu

David, fiindcă, oricât de exotic ar fi fost Teak, făcându-și veacul în Karen și în locuri necunoscute pentru Jane, el niciodată nu avea să fie foarte diferit de ea. Era un om fermecător, dar nu străin. El niciodată nu avea să fie negru. Jane investise suficient timp în relația cu David. Acum se putea relaxa. *Simplu*, se gândi ea, *ar trebui să fac pur și simplu ceea ce vreau.*

— Am urmat școala de dans, explică Teak, lovit de o erecție și, în același timp, de o idee.

Poate că asta era. Poate că executase ordine de rahat, de la Knickerbockers încoace. Datoria lui. Se supunea tuturor agenților, dar dacă Jane pornise toată tevatura cu Lowell și Hatashil, poate că tot ea o putea opri, cumva. Poate că ar fi putut-o coopta ca agent. Agentul lui particular. Un Serviciu de Informații Independent format din doi oameni. Oricum, era puțin probabil ca orice făcea ea să aibă greutate. Numai că el voia să aibă o preocupare, un proiect. *E mai bine decât să vorbesc de unul singur.*

Dansul din hol fu mai lent și mai scurt decât cel din grădină și se tachinară mai mult, deoarece erau singuri. Teak puse întrebări. Când muzica se opri, Jane merse la toaletă și Teak se întoarse la petrecerea din grădina din față, unde descoperi că ceilalți musafiri plecaseră sau erau pe cale să plece. Gazda stătea lângă vatră, șoptindu-i ceva unuia dintre chelnerii de culoare. Lumina focului pâlpâia pe pielea ei albă, pe pielea lui neagră. Alături de ea stătea Lambert, care îi făcu semn lui Teak să se apropie. Îl invită la un ultim păhărel.

— Avem de discutat despre niște prieteni comuni.

Înainte ca Teak să poată răspunde, Jane veni lângă ei și Lambert o invită și pe ea.

— Am căști la iPod, zise ea, uitându-se de la Lambert la Teak și înapoi. Mai putem dansa un pic.

Teak încuviință din cap și își mângâie arsura de la degetul mare cu arătătorul, așa cum făcuse toată ziua.

38

Susan Lowell stătea în biroul ei după încă o zi lungă cu prea puține apeluri telefonice. Trecu la următoarea fotografie de pe laptop, un cadru candid cu ea și Hatashil. Niciunul dintre ei nu se uita în obiectiv. Ea surâdea, dar nu-și mai amintea din ce motiv. El era gânditor și privea în pământ, arătând spre un desen pe care îl făcuse în țărână cu bastonul său cu craniu în chip de mâner. Susan încercă să-și aducă aminte zilele acelea, să-și amintească vreun indiciu. Despre el, despre ea însăși. Cum obișnuia să lucreze ea așa ușor. Se întrebă dacă e posibil să se fi înșelat atât de tare în privința acelui bărbat. În următoarea fotografie își strângeau mâinile și își zâmbeau. Se uită la pântecele lui rotund, la postura lui deschisă. Nu. Dreptatea era de partea ei. Toți ceilalți greșeau amarnic. Deodată, se enervă. Simți o clipă de furie, ca niște spini crescându-i în piept. Ridică receptorul.

Se abținuse să-l sune pe Roger Knustle. Își propusese, de fapt, să nu-l caute la Cramă și să-i tragă un pumn în față. Acum îl sună și trecu direct la subiect.

— Tu i-ai spus lui Razi că oamenii lui Hatashil au fost uciși, îl acuză ea, și-atunci de unde ai scos chestia asta cu „masacrul lui Hatashil“ ?

— O sursă de-a mea din Delta mi-a spus că Hatashil însuși a făcut-o, se explică Knustle. A descoperit un trădător în sat.

— Nu-i stă-n fire.

— E o sursă pentru cartea mea.

— Care ar spune orice i-ar ordona șefii să spună.

— Dacă a mințit în privința asta, atunci a mințit despre tot ce scriu în cartea mea. Pentru care am luat deja un avans și am un termen de respectat. Sunt sigur de individul ăsta.

Susan aproape că scuipă în receptor.

— Spui, deci, că ai dreptate doar fiindcă e prea complicat să revii asupra lucrării.

— Să nu pui la îndoială integritatea *mea*!

Knustle era enervant de calm.

— Ești orbită, încă. Hatashil nu e cu nimic mai bun ca toți ceilalți.

Susan închise. Nu se simțea deloc mai bine. Poate ar fi trebuit să o convoace pe Jane Baker aia la o întrevedere. *Orbită. Măcar de-aș fi.*

39

David o primise: *ultima* invitaţie, la *ultima* cină, pentru admiterea în clubul acela *exclusivist.* Se preciza că destinatarul trebuia să sosească la timp şi să fie pregătit să ţină un discurs din memorie. Şi Robert primise invitaţia, iar asta îl descuraja pe David. Ei erau singurii străini rămaşi în cursă. David spera ca în ochii membrilor de club să nu se fi făcut vreo legătură între ei doi, dar se temea că se făcuse.

— Ce stradă bună! spuse Robert când ajunseseră pe caldarâm în seara umedă.

Ultima cină avea să se ţină la un club al gentlemenilor numit River Club, pe Beacon Hill.

— Sunt curios cine va fi acolo, zise David.

— Jumate din cretinii de data trecută.

David voia să-l întrebe pe Robert ce părere are despre club, dacă într-adevăr vrea să intre în el sau o face doar ca pe o joacă, după cum se spunea pe acolo. Se abţinu, însă, fiindcă nu voia să arate cât de mult îşi dorea *el* să intre. Singura dată când întrebase, Robert îi răspunsese, superior, ceva despre nu ştiu ce peşte scoţian. Sau aşa crezuse David. Nu era sigur la ce se referise Robert.

Îi sună telefonul. Un număr pe care nu-l recunoscu.

— Alo?

— David, aici Alan Green.

David mai că nu scăpă telefonul, mutându-l la cealaltă ureche.

— Vreau să te rog să te gândeşti la ceva, David. Grupul de Acţiune pentru Africa va organiza în curând o conferinţă de presă şi o sesiune de discuţii, şi mă gândeam că ai vrea să participi şi tu.

La masa lui, în timp ce vorbea, Alan Green se uita la poza în care Teak şi fiica lui fuseseră fotografiaţi pe cai.

— Nu prea știu mare lucru despre acest Grup, mărturisi David.

Green îndreptă puțin fotografia.

— Păi, gândește-te și sună-mă înapoi. Dacă vrei să știi părerea mea, cred c-ar trebui să te duci.

Nu pot face asta, își spuse David. *De ce trebuia să mă sune și să mă dea peste cap chiar acum?* Încercă să se concentreze asupra cinei.

Cina se desfășură într-o zarvă de clinchet de pahare, scrâșnet de cuțite pentru friptură și în râuri de vin roșu. Tradiția cerea ca discursul să ia forma unui toast și petrecăreții își evaluară opțiunile. Calculându-și ritmul, sincronizându-se, făcând pauze. Iar discursurile care le ieșiră pe gură veniră din timpuri atât de îndepărtate, încât cuțitele moderne pentru friptură așezate pe masă s-ar fi putut ridica la luptă dacă, fiind făurite din oțel, s-ar fi simțit datoare să ducă mai departe stindardul tuturor armelor dinaintea lor.

Spencer era prezent. Și el ajunsese în finală. Robert îi prinse privirea și îi făcu un gest obscen. Spencer decise că, la naiba, el va ține primul discurs.

— Cine nu are stomac pentru lupta asta, n-are decât să plece, începu el.

Robert își dădu ochii peste cap spre David, așezat de cealaltă parte a mesei.

— Henric al V-lea, zise el, al dracu' de previzibil.

David îl ignoră și rămase cu privirea la Spencer.

Acesta continuă:

— Dați-i bani ca să plece mai repede, întrucât nu ne dorim să murim în compania lui. Cine supraviețuiește acestei zile și se întoarce acasă în siguranță, se va deștepta în fiecare an în ziua aceasta, își va arăta cicatricele vecinilor și va relata istoriile înflorite ale măreţelor sale fapte de vitejie. Fiii noștri vor învăța poveștile astea și, astfel, de azi și până la sfârșitul lumii, noi vom rămâne în amintire. Puținii dintre noi, puținii fericiți dintre noi, noi, frați în cuget și simțire; căci oricine și-a vărsat sângele

alături de mine îmi va fi frate. Iar cei care se tem să plece se vor considera inferiori, auzind cum noi am luptat și am murit laolaltă.

Când Spencer se așeză, se ridică Robert. După ce sugeră că discursul anterior suferea de „căcăneala" generală a englezoilor, recită *Mo Ghile Mear*, chit că era un cântec irlandez, deoarece era singurul lucru care-i veni în minte, cu atâta vin la bord. Nu-l traduse, dar toate fețele de la masă rânjiră și oamenii aplaudară când el, încheind, se așeză din nou în scaun.

— Eu cred că doar a inventat ceva pe păsărească, îi zise Spencer tipului de lângă el.

Asta e, se gândi David. *Robert s-a fript*. Și atunci simți că trebuie să-și țină și el toastul. Se gândise îndelung la asta. Hotărâse că cel mai bine era să recite, în engleză, o poveste de acasă. Era singurul lucru pe care îl știa pe de rost și era o poveste lungă, iar cei de acasă râdeau mereu când o auzeau. Era o pildă despre o broască țestoasă care ajunge în rai, și era oarecum versificată. O știa atât de bine, credea David, încât chiar nu avea cum s-o feștelească. O știa de la tatăl lui.

O spuse la perfecție, stârnind hohote puternice de râs. Începu să-l furnice tot corpul, ușurat și bucuros că înregistrase un succes, și nu-și mai putu șterge un zâmbet larg de pe chip. Tot restul serii se distră foarte bine, bău vin și se trase de șireturi cu membrii clubului și candidații. Își petrecuse mult timp cu ei toamna aceea. Erau cu adevărat prietenii lui, credea.

După cină, când se pregăteau toți să plece, se auzi un strigăt și izbucni o încăierare la intrare. Printre umeri, David îl văzu pe Spencer ridicându-se împleticit de la podea, cu un fir de sânge curgându-i de la buză. Robert stătea deasupra lui, țipând la el să mai spună odată ce a spus, „pizda mă-tii de idiot".

40

Teak se ținea după camioneta lui Lambert, care șerpuia greoi de-a lungul drumului întunecat, întorcându-se spre centrul orașului. Felinarele luminau puternic și erau mai dese în partea aceea a orașului, dar întunericul dintre ele putea părea ascunzișul perfect pentru spărgătorii de mașini. Teak, puțin beat și el, nu-și făcea griji, totuși. Înrolarea lui Jane avea să fie un proiect mărunt, dar măcar era ceva, și nu însemna neapărat că nesocotește ordinele. O putea convinge pe Jane să accepte versiunea sa asupra masacrului lui Hatashil. Derula scenariile în gând. Avea să o convingă, după care ea avea să se ducă înapoi și... Și ce? Să scrie un editorial? Să-și renege articolele dinainte? Ce valoare avea părerea unui singur jurnalist? se întrebă el, amețit. Sau a unui singur ziar, și studențesc? Sau a unei universități. Fusese ușor să se mânjească imaginea lui Lowell; curățarea ei, știa bine, avea să fie mult mai dificilă și, ca întotdeauna, avea să implice costuri mai mari. Un mic neadevăr în relația sa cu Jane, și el înțelese lucrurile mai bine. Lui Teak nu-i plăcea să tărăgăneze, să lase lucrurile în aer. El ajungea numaidecât la o concluzie. La o adică, o trimitea înapoi acasă să descrie masacrul așa cum se petrecuse. Și era o scuză pentru a mai sta în preajma ei o vreme.

Farurile sale luminară femeile și bărbații care mergeau pe marginea drumului. Era o noapte răcoroasă și Teak se gândi că femeii în tricou pe care o vedea împingând un cărucior probabil că-i era frig. Era greu de spus pe întuneric, dar părea că aduce un cărucior plin de fructe. Fructele de mango arătau la fel de galbene, verzi și moi în bătaia farurilor ca și la lumina zilei.

Când Lambert opri în fața Hotelului Stanley, Teak scoase capul pe geam și o privi pe Jane cum cobora, amețită, dar cu eleganță, din cabina camionetei. Un ușier în livrea roșie îi ținu ușa. Ea își aruncă eșarfa peste umăr și intră în foaier. Probabil se

hotărâse să meargă la culcare. Teak își făcuse socoteala că cel puțin fata o să-și ia rămas-bun. O să mai dea de ea, cumva.

Lambert se sprijinea de portiera lui Teak, aplecat înăuntru.

— Mă lași singur cu ea în cameră, pentru un ultim păhărel? Lambert îi făcu cu ochiul.

Minibarul ei conținea doar două beri Tusker. Room-service-ul nu mai putea fi apelat, iar barul de la parter era închis. Lambert spuse că va mai aduce niște beri cât ai clipi și-i lăsă pe Teak și Jane singuri.

— De ce-ți place de mine? îl întrebă ea de îndată pe Lambert ieși pe ușă.

— Cine spune că-mi place de tine?

O sărută. Se sărutară.

Și, deodată, Lambert se întoarse cu douăsprezece beri Tusker. Din câte se părea, cunoștea pe cineva la bucătărie.

— O vrei rece, i se adresă Lambert lui Teak, în glumă.

Jane nu avea să prindă poanta, se gândi Teak, și anume că, în Africa, singura bere care se servea rece era în safari. Dar ea îl surprinse.

— Nu mă aflu încă în safari, spuse ea și continuă, povestindu-le de safariul de weekend în care ea și părinții ei urmau să plece. Aveau să ia avionul până la Masai Mara.

— Mai bine decât Ngorongoro, zise Lambert. Toate-s niște grădini zoologice afurisite acum.

— Ce întâlnire nemaipomenită! aprecie Jane.

— Totul e pe moarte, zise Lambert, sictirit de viață, lovind în geam și-n întunericul relativ al Nairobi-ului de afară. Ca omul tău, aici de față. O specie pe cale de dispariție.

— Mie-mi pare sănătos, remarcă Jane cu sarcasm.

— O, ba e pe moarte, răspunse Lambert, pe-aici nu mai e nimic distractiv.

Jane se întinse pe pat. Camera se învârtea. *Îl înșel pe David, se* gândi ea. Iar sfârșitul distracției în Africa e un clișeu. Aprinse

o ţigară şi suflă fumul spre ventilatorul care se rotea încet. Lambert se uită de la ea la Teak şi râse.

— Teak, spuse ea fără a se ridica de pe pat, ai vrea să vii cu mine şi părinţii mei la Masai Mara? Vorbesc serios! Ar trebui să vii. Sunt beată, dar vorbesc serios! repetă ea, simţindu-se transportată, ca şi cum dacă tot ajunsese până acolo... Ştii tu, cai albi pe fundaluri negre.

Totuşi, nu avea să-i îngăduie lui Teak să rămână acolo peste noapte, decise ea.

Teak o studie îndeaproape.

— O să mă gândesc la asta, promise el.

Dacă nordul era sus şi sudul jos, se gândi el, atunci fata îl invita să meargă în jos cu ea. Dar, cine ştie de ce, el găsea dezorientarea ei adorabilă. Inocentă. Janei i se închideau ochii. Foarte beată, se gândi Teak, prea beată. Se simţi deodată obosit.

— Mersi, Jane, spuse, uitându-se de la Jane la Lambert, e târziu.

— Mersi că aţi venit, băieţi, spuse Jane închizând ochii.

Jane nu se sinchisi să se dezbrace. Îşi dădu seama, pe când se închidea uşa, că trebuie să vomite. Se lăsă în genunchi în faţa vasului de toaletă. Vinul roşu se dizolvă în apa din recipientul de porţelan alb. Uneori, îşi spuse ea, împleticindu-se către pat şi ştergându-se la gură, trebuia să bei. Merită, ca să petreci timpul cu Teak, şi chiar şi cu Lambert. Ăsta era singurul mod de a te apropia de oameni. Căzu în nesimţire, cu faţa în jos, încălţată, peste cuvertură, înainte ca gândul să-i mai poată zbura o dată la Teak.

41

A doua zi după-amiaza, după ultima cină, David era furios și încă mahmur și căuta o altă carte de John Stuart Mill în lumina ca de purgatoriu a tuburilor cu neon, care cădea peste rafturile bibliotecii. Poate ar fi trebuit să-l sune pe Green și să accepte participarea la conferința de presă. Poate că l-ar ajuta să intre în club. Robert dăduse rău de tot cu bâta-n baltă, iar David se gândea că efectul se răsfrânsese și asupra sa.

Însă Hatashil nu era un om rău. Și ar fi fost o trădare a profesoarei Lowell și a tuturor eseurilor la care ea îl ajutase. Îi era atât de recunoscător, fiindcă fusese atât de greu la început, când abia sosise. Ea fusese o prietenă, într-un fel. Și aveai nevoie de prieteni aici.

Când află că fusese acceptat, David se simți în al nouălea cer. Euforia se amestecă însă degrabă cu un soi de spaimă. Tatăl lui, care fusese la Londra o dată, îi vorbise despre cum va fi să se afle la Boston. Îi spusese că mulți oameni, când ajungeau prima dată „dincolo“, erau atât de copleșiți, încât încetau să mai gândească. Unii dintre ei, spunea el, erau așa de confuzi și stânjeniți, încât se prefăceau că totul e dezamăgitor. El, unul, nu voia ca David să fie așa. David trebuia să-și găsească propriul drum. Trebuia să aprecieze totul și trebuia să fie politicos cu toată lumea, indiferent cât de ciudat i s-ar fi părut totul. Mai presus de orice, trebuia să fie atent, deoarece putea învăța multe lucruri cu care să se întoarcă acasă. Și nu-ți face griji, spusese tatăl lui în încheierea discuției, tu întotdeauna te vei întoarce acasă.

David încetase să creadă că se va întoarce acasă la sfârșitul primului an, cam pe când începuse să se vadă cu Jane. Tatăl lui avea dreptate în privința începutului, totuși. Drumul său cu

avionul fusese primul test. Fusese atent tot timpul, astfel încât atunci când aterizase la Heathrow era obosit, dar mulțumit de el. Era ușor. Toți ceilalți adormiseră, numai el rămăsese treaz, uitându-se pe geam și meditând la cât de sus și de repede se desfășoară totul, chit că lăsa impresia de imensă lentoare. Dar nimeni nu coborî la Heathrow. David nu prea pricepuse rostul opririi și nici nu se gândise să întrebe pe careva. Când înțelesese că nu va coborî din avion, se simțise dezamăgit de el însuși și nerăbdător.

Când aterizaseră în sfârșit la Logan, fusese hotărât să nu pară un neghiob. Își luase bagajul de pe bandă și se dusese să găsească metroul spre Harvard. În fața aeroportului, îl șocase imensitatea parcării văzute în vreme ce căuta intrarea la metrou. Îi plăcea și ar fi vrut să stea în ea, între toate acele mașini. Era ca o secvență decupată din filmele pe care le văzuse, în care călătorii stăteau în parcarea goală și perfectă și discutau ce să facă mai departe. El nu stătuse acolo, desigur, important era să ajungă cât mai repede la Harvard.

Se dovedise că transportul public era partea mai ușoară; era nemaipomenit să te uiți pe geamul trenului, care gonea peste râu, pe lângă zgârie-nori uriași, având o destinație precisă. Era greu de imaginat că acele clădiri nu se aflau acolo dintotdeauna. Casele mici de beton pe care el le cunoștea atât de bine, chiar și cele mai frumoase, vopsite, cu două caturi, precum cea a tatălui său, toate lăsau impresia, prin comparație, de construcții fixate și mărginite în timp. Până și uriașa școală colonială. Până și Nairobi.

Prima zi la Harvard și-o petrecuse într-un grup format din alți studenți străini. Un tur scurt, cazarea la cămin, emiterea cartelelor de intrare. Dar apoi, în acea primă seară, toți se împrăștiaseră în grupulețe. David, spre marea sa consternare, nu izbuti să se alăture niciunui grup.

Se întorsese în camera lui goală. Studenții de rând, printre care și colegul său de cameră, nu aveau să sosească decât peste o săptămână. Temerile sale se întorseseră. Îl speria îndeosebi faptul că nu știa unde se găsește. Ce va face în imensitatea Americii, când el nu știa nici măcar unde se află? Se culcase îngrijorat că

făcuse o mare greșeală. Venise atât de repede, nu putea pur și simplu să urce înapoi în avion și să se întoarcă acasă? Nu i-ar fi luat nici măcar două zile. Aștepta să treacă noaptea, ca să poată avea din nou ceva de făcut. Micul dejun. Acea primă noapte se scursese foarte încet.

A doua zi fusese mai bine. Cu cât se plimba mai mult, cu atât îi era mai ușor să suporte situația, și-n scurt timp își făcu prieteni. Universitatea îl răsăfăță cu adunările la înghețată și întâlnirile de prezentare, târgurile de activități și un tur al Bostonului. David își ascunse uluiala provocată de vederea clădirii John Hancock. Dar era atent. Același lucru i se întâmplă la Boston Common. I se păru hazliu că acolo puteai să vezi păsări reale, când de jur-împrejur totul era atât de fals. Îl amuzară în mod deosebit gâștele de alamă dispuse în șir, pe care turiștii le fotografiau. Mici statui în mijlocul pustiului – statui de gâște.

Erau unii oamenii cu care putea glumi despre toate acestea. Avea trei conaționali la Harvard. Îi recunoscu după ce-i spusese tatăl său. Se comportau ca și cum locul acela n-ar fi fost cine știe ce. Erau obsedați de tehnologie și se făleau cu telefoanele lor. Niciunul nu era dintr-un loc atât de izolat și sărac precum el, totuși, iar acesta era un lucru care îi despărțea.

Nu-i mare scofală, asta spunea, iar și iar, unul dintre ei. Biblioteca nu-i mare scofală. Ce mare scofală e proiectul de a transfera totul pe suport digital? Dar biblioteca, în acele prime zile, părea să-l privească pe David pe oriunde se plimba prin Yard. Era extrem de mare. Nu îndrăznea să intre, deși își dorea foarte tare, și să împrumute toate cărțile de care avea nevoie în acel semestru. Dar nimeni nu-i spusese cum funcționa treaba încă, iar el nu voia să dea buzna. Unul dintre conaționalii săi îi spuse că va face rost de cărți dintr-un loc numit Coop, așa că se duse acolo în acele prime zile, deși toți spuneau că numai peste o lună aveau să înceapă cursurile, de fapt doar spre sfârșitul lui octombrie. La Coop, văzu câțiva studenți ieșind din clădire cu plase mari de plastic doldora de cărți. Apoi îi auzi pe câțiva dintre ei vorbind și plecă imediat – spuneau că numai pe cărțile din acel

semestru spărseseră șapte sute de dolari. Când ajunse în sfârșit la bibliotecă, se rușină de ezitările de la început. Așa i se întâmplase cu atâtea lucruri, încât nici nu și le mai amintea pe toate.

Își amintea însă foarte bine anumite incidente. Cum ar fi prima sesiune de dezbateri. Avea o geantă mică pe care mama lui i-o cumpărase dintr-o piață, într-o zi, dintr-un morman uriaș de obiecte aruncate sau la mâna a doua sau donate, care ajung în Africa. Pe ea era imprimat logoul pastei de dinți Crest, iar el își ținuse în ea, tot liceul, creioanele și pixurile. Și, la încheierea sesiunii, o fată îi spusese prietenei ei că gentuța aceea e *foarte vintage*. Îl duruse mai târziu, când înțelesese. După ce o cunoscuse pe Jane.

Atunci prinseseră lucrurile să se schimbe. Începuse anul înscriindu-se în toate cluburile africane. Era unul de percuție. Pe el niciodată nu-l interesase percuția, dar atât de mulți o practicau, încât se apucă și el să o practice. La fel cu politica și limbile africane. Îl surprindea cât de rar mânca alături de puștii albi. Mânca mereu la aceeași masă, cu puștii de culoare. Nu întotdeauna africani, ci și americani. Iar la începutul acelui prim an compania îi făcea plăcere. Dar pe măsură ce trecea timpul, asta începu să-l deranjeze. Nu știa exact de ce. Dar știu repede că îi place să ia masa de prânz alături de Jane mai mult decât alături de cei de la masa celor care studiau limbile africane.

Telefonul sună, agravându-i mahmureala. Era tatăl lui. Discuțiile telefonice cu el erau rare. O convorbire transoceanică era scumpă. David fu surprins când văzu lungul șir de cifre – era târziu acolo – și uită pentru moment de tristețea cauzată de ceea ce se întâmplase la cină. Conexiunea, ca întotdeauna, era slabă, bruiată și avea decalaj. Trebuia să facă o pauză înainte de a vorbi. Dacă răspundea prea repede după ce termina tatăl lui, cuvintele se pierdeau. De data aceasta, el rămase fără cuvinte.

Tatăl lui îi spuse că toți verii din sat fuseseră uciși. La fel și mătușa lui, „sora mea“, spuse tatăl său încet. David dădu să zică ceva, dar descoperi că nu putea să vorbească. Teancurile din

jurul lui, milioanele de volume păreau la fel de străine și amenințătoare cum păruseră în acea primă săptămână.

Într-un final, David întrebă cine îi ucisese verii. Auzi furia și tristețea nețărmurite din vocea tatălui său, în pofida conexiunii nesigure care îi unea la mare distanță.

— N-a supraviețuit nimeni ca să poată povesti.

David așteptă.

— Toate ziarele – inclusiv cele albe – spun că a fost masacrul lui Hatashil.

42

— Dacă ești străin, motivul șederii tale aici expiră și atunci... Lambert nu duse vorba la capăt și aprinse un trabuc în aeronava sa Chinook 414.

El și Teak stăteau pe niște lăzi, în bezna de metal ruginit. După ce plecaseră de la Jane, fuseseră conduși la aeroport. Lambert spunea că-i place uneori să bea într-unul dintre elicopterele sale, înainte să se ducă la culcare. Avea vreo trei. Salutase un paznic la poarta laterală, cu un zâmbet călduros și o strângere de mână, dându-i o țigară, iar individul le permisese să treacă prin hangarele particulare. *Elicopter mare*, se gândi Teak, *bogat Lambert. Fie e un pilot foarte prost, fie unul foarte bun.* Își treceau acum o sticlă de whisky de la unul la celălalt.

— Cum i-am spus fetei tale, înainte era mai distractiv, zise Lambert. Oamenii voștri sunt incompetenți și dă-mi voie să-ți spun că localnicii n-au fost niciodată buni la ceva.

În mintea lui Teak sunară niște clopoței de alarmă. *Oamenii voștri?* Era iarăși beat și, după beția din dormitorul lui, făcuse o învoială cu el însuși. Despre ce vorbea Lambert? *Căcat.* Lui Teak nu-i plăcea că rostește astea fără ocoliș, chit că regula pe care el unul o avea mereu în vedere era aceea că toți știau care e, de fapt, adevărata lui meserie. *Blindaj psihologic invers. Toți știu cine ești, chiar și atunci când tu nu știi*, se gândi, clipind greu. Se cutremură. Trebuia să țină pasul cu Lambert. Și să nu vorbească prea mult.

— Acum ăsta-i cel mai rău loc, continuă Lambert. Crezi că Hatashil, sau Aziz Al-Emudi sau cum mama mă-sii l-o mai fi chemând, ar mai face purici pe aici dacă s-ar putea întoarce în Arabia Saudită sau în Dubai să stea pe marginea piscinei? De aia are o bază de exil în Brava, pe coastă. Mi-a spus Lunt. Înțelegi? A furat milioane, ar fi putut fi șeful DMI, iar ei îl vor mort. Nu

a venit aici cu jihad-ul, ci ca să se ascundă. Motivul pentru care voi toți îl plăceți este că nu crede în nimic, am dreptate?

Teak încuviință. Tăcere, tăcere... era oricum prea băut ca să o dea întoarsă. Mai auzise însă ceva asemănător înainte și îl trezi puțin din beție. Nimic nu funcționa dacă Hatashil nu era un revoluționar orfan autodidact. Nimic nu funcționa dacă Hatashil nu se ridica la înălțimea mitului care, deodată, părea să fi fost creat cu atâta atenție. *Mitul la crearea căruia*, gândi Teak, *am ajutat și eu.*

— Dar mie-mi place aici... continuă Lambert, azvârlindu-și trabucul pe ușa magaziei în întuneric. Și-mi place să-i plimb pe oameni.

— Peste graniță? întrebă Teak.

Ajungând acasă cu puțin înaintea zorilor, Teak fu surprins să găsească un plic pe pat. Ușa fusese încuiată. Îi luă un moment, din pricina aburilor de alcool, ca să înțeleagă. Era evident că cineva intrase și îl lăsase acolo. Probabil că obținuseră o cheie. Rămase înlemnit la marginea patului, preț de o clipă, uitându-se la plicul de pe perna sa, alb și sigilat.

Se îndepărtă cu spatele de pat și verifică baia, bucătăria. Numai după aceea se întoarse în dormitor și deschise plicul, folosind briceagul. Înăuntru era jumătate dintr-o pagină de ziar: „Țarul Siguranței americane aplaudă..."

Restul fusese rupt. Sub titlu, cu majuscule, erau scrise de mână niște coordonate de latitudine și longitudine, o dată din săptămâna care urma și cuvintele VINO SINGUR.

43

Telefonul, ceasul și televizorul lui Razi se porniră toate deodată, sunând, bipăind și urlând împreună într-un sincron chinuitor. Cu o noapte înainte, reglase toate alarmele, pentru a fi sigur că se va trezi, ceea ce se și întâmplă; simțea deja familiara uscăciune din fundul gâtului. Și familiara durere de cap. Suferea de o răceală care părea să nu-i elibereze nicio clipă sinusurile. Măcar era treaz. Aprinse o țigară și o fumă în timp ce se rase, privindu-se în oglindă. Urma să meargă la micul dejun cu Susan. Sugerase să se întâlnească la un pahar de ceva, însă ea voise la micul dejun. Și, ca de obicei, voia ei se făcuse.

Pe când se rădea, telefonul sună din nou. Razi se tăie, sudui și își scuipă țigara în chiuvetă, unde scrumul se amestecă cu perii de la perciunii lui. Ducând telefonul la fața-i clăbucită, își imagină că aparatul l-ar putea curenta și că s-ar putea să-și trăiască tot restul vieții cu o arsură în formă de telefon mobil pe față.

— Razi? Sunt Bill.

Bill Bester fusese coleg de clasă cu el la Georgetown. Lucra pentru *Washington Post*. Lui Razi îi plăcuse întotdeauna de el, deși din când în când îl mai enerva fandoseala lui Bill. Cărțile lui de vizită, de pildă, erau imprimate pe o hârtie surprinzător de groasă, comandată special. Își făceau reciproc favoruri încă din vremea când împărțeau notițele de curs la Democrație Americană. Razi avea în portofel o carte de vizită a lui Bester.

— Te-am trezit, spuse el.

Lui Razi nu-i plăcea când oamenii presupuneau că-l trezeau din somn, ca și cum el ar fi dormit mereu. Și niciodată nu era mai iritat ca atunci când se rostogolea pe o parte, semiadormit, și ridica receptorul n-avea cum să pretindă că era treaz și că nu dormea buștean. Se uită spre colțul încăperii, unde pantofii și

șosetele lui zăceau alandala, aruncate cu puțin înainte să cadă în nesimțire.

— Cred că te-ar interesa să citești ediția de azi a *LA Times*!

— O avanpremieră a Oscarurilor?

— Ți-amintești de prietena ta Marina?

Sigur, însă Razi o întâlnise doar o dată, împreună cu Susan. I-o arătase Toma. Stătea la barul Hotelului Peponi, unde ei trei se cazaseră pentru o săptămână, în Lamu, ca să înoate în mare. Susan insistase ca Toma să vină și plătise partea lui de cheltuială. Marina venise și ea să se relaxeze, fiindcă tocmai încheiase o afacere grea în Congo, unde unul dintre avioanele ei binecunoscute pentru bătrânețe, ratase decolarea după ce livrase muniție defectă. Ofițerul vamal își revărsase furia asupra pilotului cu patul kalașnikovului. Marina se bucura de căldură și singurătate, și fusese surprinsă atunci când, la bar, Susan se prezentase singură.

Susan fusese plină de grație când îi povestise femeii despre cartea sa și, după un schimb de vorbe de complezență, aprobase politicos ideea Marinei că era mai bine să nu discute despre muncă. După aceea se împrieteniseră toți și petrecuseră noaptea bând cocteiluri tari și dulci „Old Pals", băutura casei la hotel. Razi își dorise întotdeauna să scrie despre Marina, dar, cu excepția acelei singure ocazii, ea rămăsese o apariție fugară. Era greu să-i dovedești numele, darămite că era traficant de arme și că Statele Unite încuviințau și chiar încurajau activitatea ei. Lui Razi i se părea un noroc incredibil chiar și faptul că Toma o recunoscuse. Spunea că o văzuse odată, cu unul dintre locotenenții lui Hatashil. Dar Toma avea mereu noroc în privința lui Hatashil. Susan lua asta ca pe un dat, uneori. *La fel am făcut și eu*, se gândi Razi.

— Ce-i cu Marina? spuse Razi în receptor.

— ATF și FBI au arestat-o în Miami și au ținut împreună o conferință de presă.

— *Miami?*

— Din câte se pare, femeia și-a găsit o piață nouă, un fel de miliție antiamericană de inspirație chavezistă.

— O ce? Ca să facă ce? Să reocupe Texasul?

— Asta a fost declarația comună.

Razi se gândi la brusca schimbare de politică a directorului Harrison.

— Am impresia că s-a aflat în locul nepotrivit la momentul nepotrivit... spuse el, lăsând propoziția neterminată, așteptând s-o termine Bill.

— Sau poate că au urmărit să o prindă la înghesuială de la bun început.

Dar asta-i o teorie de rahat, se gândi Razi după ce închise. Bester avea relații puternice, însă teoriile lui erau întotdeauna deplasate. Razi era sigur că Marina ajutase Statele Unite cu Hatashil și că acesta era motivul pentru care fusese lăsată în pace. Mai bine să-l înarmeze ea pe Hatashil decât să o facă ei înșiși. Dacă ar fi trimis un singur glonț, lumea întreagă s-ar fi inflamat ca în cazul afacerii Iran-Contra[1]. Razi abia aștepta să-i spună Susanei. Era o nouă dovadă a faptului că cineva mergea sistematic pe urmele lui Hatashil. Puteau lucra împreună la realizarea legăturilor dintre elemente. O putea ajuta el.

Razi încă se gândea la asta, când intră în restaurantul Upstairs on the Square, ajungând târziu la micul-dejun. Susan arăta chiar mai bine decât de obicei, i se părea lui Razi, ca și cum frumusețea ei s-ar fi răsfrânt asupra tuturor lucrurilor care o înconjurau. Aburul care se ridica din ceai prindea lumina soarelui. Lumina soarelui se refracta prin sucul ei de portocale. Părul îi era perfect aranjat.

De când îi fusese pusă integritatea la îndoială, Susan avea mai multă grijă ca de obicei la atitudinea pe care o adopta. Nervii și îndoielile ei se manifestaseră într-o nouă pereche de pantofi și o atenție sporită acordată machiajului. Își dorea doar să-și poată pune lucrurile în ordine cu munca, într-un fel, însă tot ce făcea era să dea telefoane. Lucru care părea lipsit de sens. Risca să cadă în delăsare dacă nu avea grijă cum se îmbrăca. Știa că,

---

[1] În noiembrie 1986, în timpul Administrației Raegan, a ieşit la iveală o încălcare din partea Americii a embargoului impus Iranului.

de fapt, ce ar fi trebuit să facă era să meargă la fața locului, să se întâlnească din nou cu Hatashil. Dar nu avea să facă asta. Părea așa, ca o bătaie de cap, și era dezgustată de sine din cauză că simțea asta. Colegii își făceau griji pentru ei, studenții erau suspicioși. Cel mai rău era când vechi prieteni sunau pentru a-și oferi sprijinul. Susan ura asta, chiar dacă știa că n-ar fi trebuit. Iar Harry era ultraprotector. Echilibrul mariajului ei se stricase. De obicei, căsnicia funcționa deoarece ea și Harry se lăsau în pace. Însă, cum era atât de evident – și de public – că Susan suferă, Harry încercase să facă mai mult pentru ea. O tot întreba dacă „se simte bine". Asta o scotea din pepeni și o întrista în același timp. Era important să arate bine, măcar. *Razi*, gândi ea la apariția lui, *nu arată.* Numai că el era măcar întotdeauna alături de ea.

Razi se pregătea să-i spună vestea, când ea i-o luă înainte.

— Prietena noastră Marina a fost arestată ieri, îi spuse Susan când el se așeză. În Miami, dacă-ți vine să crezi.

Razi se împotrivi pornirii de a comanda un Bloody Mary.

— Agenția probabil că nu va mai colabora niciodată cu ea, continuă Susan, împăturind ziarul și așezându-l lângă salata de fructe. Și, pe deasupra, și-au transformat-o într-un dușman, dacă va fi să mai fie vreodată în libertate.

— Ceea ce se va întâmpla, spuse Razi.

Când Susan plecă să-și țină cursul de drepturile omului, el își comandă prima băutură a zilei.

44

Dacă ar fi fost altă zi, un alt unsprezece fără un sfert, poate cu zece ani mai devreme, Jane ar fi auzit o explozie uriașă. Ar fi ridicat imediat privirea, cu ochii căprui căscați de mirare, ar fi auzit fără să știe sunetele tăcute ale morții în apropiere. Dacă Teak s-ar fi aflat cu ea, probabil că ar fi fugit din cafenea, ar fi luat-o drept pe Kimathi Street, la stânga pe Mama Ngina și la dreapta pe Moi, unde ar fi dat cu ochii de ruinele ambasadei americane.

În ziua aceea, însă, în Thorn Tree Café, Jane nu auzi o explozie. Se auzea doar murmurul de cafenea. Ea se străduia să compună un e-mail către Teak. Era dificil, însă era o dificultate delicioasă, cum ar fi fost dispusă oricând să recunoască. Se împotmolise la formula de salut. „Teak", „Dragă Teak", „M", „Hei", „Yo". Râse înfundat când scrise „Yo".

Nu se mai simțise așa de mult timp, sau ceea ce pentru ea era un timp lung. Categoric nu de nouă luni încoace, de când îl cunoscuse pe David. Exista totuși o diferență. Pe David știa că îl poate avea. În relația aceea ea avea o poziție de putere. Lucru pe care nu îl simțea cu Teak. Își dorea ca Teak să sune și să vină după ea și să o ducă în pat. Își dorea să se poată duce ea după el și să îl ducă în pat. Pur și simplu nu știa ce să scrie în e-mail. Poate că artificiul era să fie sinceră, să-i spună că oricând dorea o putea suna și că ea îl va aștepta. Sau poate că era prea vag, trebuia să scrie că-l dorea, cât de repede posibil. Doar că aici era toată problema. Nimic din toate astea nu era corect. *Nu trebuie oare să par degajată*, se întreba ea, *să nu scriu nimic, să nu-mi pese? Așa aș fi cât se poate de atrăgătoare pentru el. Totuși, a nu scrie e-mailul nu e același lucru cu a nu-mi păsa?*

Jane știa răspunsul. Poate că reușea să scrie e-mailul și să nu dea totul din casă. Cu ce glumă putea oare începe, despre ce dis-

cutaseră ei? Se uită la telefonul mobil, în vreme ce chelnerul de origine kikuyu îi aduse *latte*-ul. Chelnerul întârzie un moment, așezând băutura. Fata strălucea. Poate era însărcinată. Chelnerul era bucuros că citise câțiva *Psalmi* în dimineața aceea. Avea multe mese de care să se ocupe, dar își dorea să se furișeze afară ca să-și reîncarce creditul telefonului mobil la supermarketul de peste drum. Trebuia să-l sune pe fratele lui mai mic, care urma să devină tată pentru prima oară.

În vreme ce își bea al doilea *latte*, Jane se întrebă când avea Teak să se întoarcă în Statele Unite. Era de neconceput pentru ea ca el să nu se întoarcă într-o bună zi. Era simplu, de fapt. De ce să nu-ți dorești să trăiești în sânul familiei tale, unde totul funcționează, unde și *latte*-urile sunt mai bune? Teak avea să vină acasă, iar ei aveau să lege o relație. Poate chiar să se căsătorească.

Se gândise la căsnicie mai mult pe când era doar o fetiță decât o făcuse de când era la facultate. Când era mică, organiza petreceri cu ceai în sufrageria casei din Beacon Hill. Păstra amintirea unor draperii lungi pe care le deschidea doar puțin, străpungând odaia mamei cu lumina de peste râu. Ea stătea pe podea, cu propriul set de ceai, și discuta cu soțul ei imaginar. Discutau despre școlile private.

Dar apoi, în liceu, când începuse să sărute băieți, înțelesese că nu se va căsători pentru mult timp. Dar nu foarte mult. Trebuia să fie suficient de tânără pentru a fi o mamă bună. Jane știa biologie. Dacă aveai părinți sclipitori și frumoși, cel mai probabil și tu erai sclipitor și frumos. Și oamenii se mai întrebau de ce copiii adoptați, pruncii aceia de țărani din Tigray sau Hunan, transportați în chip magic pe Upper East Side, aveau tendința de-a intra în atâtea nenorociri și petreceau așa mult timp la dezintoxicare. Gândindu-se la asta, simți o pornire puternică și subită, un jind de-a legăna un copil pe brațe.

Teak ar fi destul de bun, se gândi ea. Încă nu scrisese nici măcar un cuvânt din acel e-mail, dar îi veni o idee îndrăzneață. Puse *latte*-ul deoparte, șterse adresa din rubrica „destinatar",

în caz că apăsa accidental pe trimiterea mesajului, şi începu să scrie. Scrise că e îndrăgostită de el şi că el ar putea fi alesul, că-şi poate imagina cum le-ar sta căsătoriţi, cu copii, dar – desigur – nu până când nu trăiau suficiente aventuri împreună. De ce să nu parieze totul pe cartea asta, chiar în clipa de faţă?

Dar apoi, ca şi cum s-ar fi apucat să facă confidenţe la o petrecere, Jane simţi ruşinea trădării. Se gândi la David, chiar dacă ştia că trebuie să se pună pe ea pe primul loc, fiindcă *despre asta este vorba în viaţă, corect?*

Se gândi la chipul lui. Îşi imagină cum ar reacţiona ochii şi gura lui mare atunci când îi va spune personal că are pe altcineva. Şi atunci îl observă, în colţul cafenelei, pe chelnerul ei, cu mobilul la ureche, lovind cu pumnul în aer. David avea să se descurce, decise ea. În definitiv, nu avea să ajungă înapoi în Africa.

45

Plouase toată noaptea. David mergea cu pas grăbit pe una dintre cărările ude de piatră care străbăteau Harvard Yard. Voia să-și verifice căsuța de mesaje între cursuri, pentru stagiile de practică. *Veri morți.* Stagiul ducea la o slujbă adevărată după facultate, cale deschisă. De când îi telefonase tatăl lui, era amețit și încordat. Acela *fusese* Hatashil. Și iubita lui dăduse știrea. Ea avea întotdeauna dreptate, se gândi. Și el, niciodată. Chiar în privința măreței profesoare Lowell, în care își pusese încrederea. De acum înainte avea s-o asculte pe Jane. Văzu două prietene ale ei așezate pe scările bibliotecii, fumând în frig, cu hainele lungi și moi strânse în jurul lor.

Și avea să muncească mai mult, să se concentreze exclusiv asupra studiului și să obțină, cum-necum, un stagiu de practică. După ce Robert se comportase așa de urât, era sigur că niciunul dintre ei nu va intra în club. Ioc noi legături. Asta-l făcea să scrâșnească din dinți. De atunci îl evita pe Robert. Se grăbea, oriunde mergea. *Veri morți. Fără serviciu. Va trebui să mă întorc acasă.*

În ziua aceea umedă, Robert îl găsi. Rămaseră față în față pe treptele de la Memorial Church, biserica închinată memoriei celor care își dăduseră viața în Marele Război.

— A zis că ești un negrotei, rosti Robert.

David încercă să-l ocolească, însă celălalt îl prinse de braț.

— Făcea nu știu ce glumă cum că ăla e un cântec de negrotei de pe continentul negru.

David îl lovi peste mână, eliberându-se.

— Ni s-a înfundat din cauza ta!

— Mama mă-sii, nu-mi vine să cred ce aud!

— Mie nu-mi vine să cred c-a trebuit să mă târăști și pe mine în asta.

— Să te târăsc și pe tine? Să-mi trag una, da' eu te apăram!

— N-am nevoie să fiu apărat! țipă David.

— Care-i problema ta, futu-i?

— Niciuna, răspunse David. *Niciuna.* Tu ești problema.

— Du-te-n mă-ta!

Plecară în direcții diferite. David se consolă: Robert era beat. În satul lui trăia un bețiv și acesta apăru acum în mintea sa. Bețivul era un bătrân și stătea pe marginea drumului principal de dimineața până noaptea, bând tot ce-i pica în mână. Drumul era singurul loc, în afara școlii coloniale, unde puteai vedea un *mzungu* ieșit la plimbare, iar bețivanului îi plăcea să strige după *wazungu* dacă aceștia treceau pe lângă el. Spunea întotdeauna același lucru, *„Bonsoir, mzungu!"*, indiferent de momentul zilei, indiferent că *bonsoir* era singurul lucru pe care îl știa în franceză, indiferent că *wazungu* erau toți britanici sau italieni. Probabil că lui i se părea nostim. Dacă un bețiv ar fi făcut asta aici, polițiștii l-ar fi săltat. Pe Robert nu l-ar sălta însă nimeni, se gândi David posomorât. El nu-i negrotei. *Alt motiv pentru care trebuie să intru în clubul ăla, alt motiv pentru care el mi-a tras-o. Veri morți.*

Gândurile îi roiau în cap, în vreme ce intră în camera de corespondență a căminului. Formă de trei ori combinația până să o nimerească. Nu primise nicio ofertă de stagiu, doar două pliante. Unul de la un nou cabinet de sănătate mintală, deschis toată noaptea, în subsolul unui cămin al bobocilor. Celălalt era o invitație la următoarea întâlnire publică a Grupului de Acțiune pentru Africa din Boston.

Scoase telefonul și căută numărul lui Alan Green în agendă.

46

Imediat ce se trezi, Teak își aminti de plic. Patul lui era orientat spre est și soarele care răsărea îi aduse pe frunte o transpirație acidă. Coborî din pat, sprijinindu-se în mâini. Noaptea era o ceață, cu toate că își amintea bine părți din ea. Moliciunea buzelor Janei. Alte părți erau vagi, ceva ce spusese Lambert, *important.* Nu reușea să-și aducă aminte. Dar avea să reușească. Așa se întâmpla mereu. Făcu un duș rece, dar asta nu-l ajută; i se făcu frig.

Bărbierindu-se, își studie pungile de sub ochi în oglindă. Bucata de ziar cu coordonatele era despăturită pe rezervorul vasului de toaletă, lângă chiuvetă. Aruncă o privire într-acolo, în vreme ce își clăbucea obrajii. Nu se hotărâse încă ce să facă în privința asta. În mod sigur nimic, până nu scăpa de mahmureală.

În timp ce se dădea cu loțiunea după ras pe care o adusese cu luni în urmă din New York, se gândi la Jane și dacă avea să o însoțească la Masai Mara. Nu luase încă o decizie nici în privința aceasta. Își imagina o cabană cu turiști aliniați la micul dejun, apoi aliniați din nou pentru a fi duși la plimbare, după care aliniați pentru cocteiluri la venirea din excursie. Se văzu pe sine cunoscându-i pe părinții Janei în salonul mare, lângă șemineu, unde danezii își comparau binoclurile. Și apoi se imagină intrând peste Jane, într-unul dintre dormitoare. Geamul ar da spre un crâng de eucalipți și singurele creaturi care i-ar vedea făcând amor ar fi lacomele berze marabu, cu ciocurile lor hrăpărețe. Ciocurile erau lungi și îndeajuns de ascuțite ca să poată străpunge pielea unui rinocer. Ceilalți hoitari din Mara, și din locuri asemenea, le urmau pe marabu, deoarece ele deschideau leșurile, penetrându-le primele, astfel încât celelalte viețuitoare să se poată înfrupta și ele. Ciocul marabuului intrând și ieșind, îndesându-se până la gât, și ochii lui tâmpi, urâcioși. Teak se gândi la sex. *Tâmp și urâcios.*

Și, fără-ndoială, avea să discute din nou cu Jane despre Lowell și Hatashil. Luă articolul de ziar cu coordonatele, îl împături și îl îndesă în buzunarul jachetei.

Odată ieșit pe ușă, traficul și praful orașului îl loviră în față. Își puse ochelarii de soare și păși încet, concentrându-se asupra soarelui care îi mângâia pielea și străduindu-se să respire încet, reducând traficul la tăcere. Voia să mănânce ceva. Voia să evite traficul, să mai supraviețuiască o zi drumului până la serviciu.

Oare ce anume spusese Lambert? Ceva legat de o bază, un loc special? O ieșire? Scrâșni din dinți, mânios pe sine. *Pus pe liber.*

Ar fi trebuit să-l sune pe Lunt. Ar fi trebuit să deconspire bucata de ziar din buzunar, coordonatele. În schimb, sună la hotelul Janei. Când i se făcu legătura, spuse că da, i-ar face mare plăcere să îi însoțească pe ea și părinții ei în safari.

47

— Vreau să iau cuvântul la conferință, spuse David. Aș vrea să le spun tuturor că Susan Lowell se înșală amarnic.

— Bravo ție! zise Alan Green. Cu lucrurile astea mărunte, cărămizile astea, așa te faci remarcat.

După ce terminară convorbire telefonică, David se întoarse în camera lui. Avea o întâlnire cu Lowell, dar n-avea decât să se ducă naibii. Nu voia să meargă. Nu făcuse asta niciodată. Nu voia să o vadă pe femeia care îl transformase pe Hatashil într-un erou. *Veri.* Probabil că ea nici n-avea să observe, își spuse el. În loc să se ducă la întâlnire, rămase întins pe pat, uitându-se la emblema Harvard de pe agenda sa, gândindu-se la ziua în care le dăruise căni cu Harvard tuturor verilor lui.

Abia aștepta să se întoarcă Jane. Îi era dor de mânia ei justițiară, chiar dacă înainte nu-i plăcuse să o vadă manifestându-se. O voia îndreptată împotriva profesoarei Lowell, ca să o împărtășească. Împărtășită, mânia avea să provoace mai multă satisfacție. Încercă să-și imagineze ce ar spune Jane despre toate astea. Probabil că i-ar zice să renunțe la curs. Ar spune că Lowell e coruptă sau „incapabilă să înțeleagă, deoarece e americancă", ori ceva de felul ăsta. Nu-și putea imagina vorbele astea rostite, dar știa că Jane e în stare de ele. Și ea, pe deasupra, l-ar fi putut convinge de ele. Ar spune că face doar ceea ce era corect. Mai important chiar, ar spune că discursul e o idee minunată.

Și apoi mai era clubul. Jane n-avea decât să-l ia peste picior cât poftea, dar înțelegea de ce era important, cum se lega de toate celelalte. Ea însăși era parte din asta. David voia ca ea să-l asigure din nou de asta. Se imagină spunându-i că obținuse statutul de membru și reacția ei, expresia de pe chipul ei.

48

În micul avion, întâlnind ghizii, râzând la început de girafe, se simţeau bine împreună, ca pereche, singuri şi într-un grup în safari. Părinţii lui Jane îi lăsau cel mai adesea în pace, îşi petreceau timpul discutând cu prietenii lor. Noapte de noapte, Teak şi Jane rămâneau treji până târziu, discutând despre familiile lor şi despre micile, dar crucialele momente stânjenitoare din copilăria fiecăruia. Se expuseră cu grabă, ca nişte călători. Vorbiră, totodată, despre natură, spuseră glume fără perdea despre maimuţe şi sex. Şi despre cei care îi însoţeau în safari. Nu discutară despre perioade întregi din viaţa lor, însă deplina revelaţie a anumitor trăsături de caracter şi trecutul îi uneau în izolare. Teak cunoştea acest fenomen din puţinii lui ani de călătorii solitare şi trai în străinătate. Jane nu-l întâlnise până atunci şi i se abandonă cu totul, gândindu-se şi la posibilitatea ca altundeva să fie tot ca acolo, la o cafea într-o cană argintie, sub lumina puternică a stelelor, în rezervaţia naturală Masai Mara. Făceau dragoste până târziu în noapte.

În a cincea dimineaţă de când erau în excursie, pe Teak îl trezi trilul cu noduri al unui porumbel gulerat. Jane respira uşor lângă el, în căldura care creştea. Unul dintre *băieţi* salută încet din faţa uşii cortului şi Jane se foi. Teak coborî uşor din pat şi se aşeză pe un scaun pliant. Jane se trezi când el luă tava argintie cu ceştile de ceai de la *băiat* şi o aşeză pe masă, lângă pat.

— Vor să ne trezim şi să căutăm iar leopardul ăla, aşa-i? zise Jane.

Teak încuviinţă, sorbindu-şi ceaiul.

— Hai să nesocotim ordinele în dimineaţa asta! propuse Jane. Adică, ce rost au toate astea? Ar trebui să facem doar ceea ce vrem.

Teak se uită la ea.

— Dă-mi zahărul! zise fata.

Teak luă zahărul de pe tavă și se așeză pe pat lângă ea.

— De o vreme mă gândesc să-ți spun ceva, zise el.

Ea se ridică în șezut și se uită la el, luând zahărul.

— Masacrul lui Hatashil, începu el. Am fost de față.

Îi spuse că fusese acolo trimis cu treburi de către Fond și că asistase la întreaga poveste. Hatashil nu comisese niciun masacru, cineva încercase să-l asasineze. Nici nu apucă să-i sugereze că ar trebui să-și schimbe poziția, că ea și spuse:

— Trebuie să dau sfară-n țară!

Așa-i, gândi Teak. Și de îndată ce ea rosti cuvintele astea, el se simți dezamăgit, deoarece știa că probabil nu se va întâmpla nimic. Se gândi să-și mărturisească adevărata identitate, dar n-o făcu. Îl impresiona cât de hotărâtă era să-și asume responsabilitatea, chiar dacă era vorba doar despre un exercițiu jurnalistic prost făcut.

— Nu consum droguri, să știi, zise Jane. Nu discutam despre asta, dar mă gândeam că ai vrea să știi.

El încuviință din cap și ea îș dădu seama că-și dorea ca el să știe exact cine era ea.

După ce făcură dragoste și stătură în pat un timp, Jane adormi din nou. Teak se ridică. Din buzunarul interior al jachetei sale cafenii extrase articolul din ziar cu coordonatele și telefonul său mobil. Ieși și se retrase la baza unui eucalipt. Se uită la coordonatele de pe hârtie și îl sună pe Milton Lambert ca să-l întrebe dacă poate pleca peste câteva zile.

49

Robert stătea în fața cutiei poștale din Quincy House. Ținea în mână o scrisoare de la comisia administrativă. Adminul, cum i se spunea în popor, răspundea de acțiunile disciplinare împotriva studenților. Spencer îl raportase pe Robert, acuzându-l de atac.

Prin acea scrisoare i se cerea lui Robert să se prezinte în fața comisiei, compusă dintr-un amestec de studenți și cadre didactice, ca să dea explicații. Spencer avea să procedeze la fel. Avocatul lui Robert în povestea asta avea să fie îndrumătorul său din ultimul an. Robert nu-l cunoștea pe individ, dar știa că e un promotor entuziast al spiritului comunitar. Robert își amintea zâmbetul de plastic, dulceag al îndrumătorului și felul în care plânsese la ceremonia de deschidere a anului universitar trecut. *Ce papă-lapte*, se gândi Robert. În pragul unui eșec, reala dezintegrare a unei prietenii, își îngăduia să degaje furie în toate direcțiile.

Se duse pe jos la Filipé's pentru un burrito. Nu voia să ia prânzul în sala de mese. Privirile ambițioase, discuțiile de complezență. Mâncarea de rahat. Voia să mănânce un burrito și să se gândească la ce să facă în privința acuzației de atac. Nu era sigur, dar bănuia că există o regulă a dublei greșeli. Așa că nu avea să fie exmatriculat. Prima greșeală, totuși. Într-adevăr, îl pocnise pe Spencer, trântindu-l la pământ. Cu toată gargara despre ce înseamnă să fii negru în campus, Robert bănuia că nimeni nu avea să vadă situația cu ochii lui. Cu alte cuvinte, că *noi, futătorii de rasiști, am căutat-o cu lumânarea.*

50

Teak îl asculta pe Lambert prin zumzetul din căști al elicopterului și se uita afară către cer, mai degrabă decât în jos, spre pământ.

— Ai fost în safari cu fata aia? întrebă Lambert.

— În Masai Mara, răspunse Teak.

— Ea cum a fost? insistă Lambert.

Se uită la Teak și rânji. Teak nu spuse nimic și atinse cu degetele sticla caldă a carlingei, acoperind soarele galben. Zborul acela îl scutise de patru zile pe drumuri periculoase. Lambert avea un contact care trebuia să ridice niște oameni de la USAID[1] din Mandera, iar să-l lase pe Teak undeva pe drum era floare la ureche.

Când ateriză, Teak trecu pe la biroul-satelit al Fondului de Conservare. Un ventilator se rotea deasupra capetelor a doi biologi aflați la o masă metalică veche. Aceștia stăteau aplecați peste un laptop, introducând într-un tabel locurile în care fuseseră zăriți ibiși. Se arătară foarte bucuroși să-l vadă pe Teak. El le spuse că oficial venise ca să vadă cum merg lucrurile pe la birou, dar că, de fapt, căutase doar un pretext ca să scape din oraș pentru câteva zile. Să ia mașina și, poate, să campeze undeva peste noapte. Luă o camionetă de-a lor și conduse până într-un oraș mai mic din vecinătate.

Coordonatele corespundeau unei cafenele. Teak trecu pe lângă ea, parcă, scrută drumul și o luă pe jos înapoi. Un băiețel plăpând sărea înainte și înapoi peste un șanț. Un panou verde cu

[1] Acronim de la United States Agency of International Development (Agenția SUA pentru Dezvoltare Internațională).

alb, inscripționat de mână – „Star Buck's“ –, atârna din stuful de deasupra celor trei mese. Toma stătea la una dintre ele, având ochii umbriți de o șapcă de baseball simplă, neagră. Deși era caniculă, purta un sacou de pânză și ținea o mână în buzunar. Teak se așeză și comandă o Mirinda.

— Salut, Toma! salută el.

Spera ca surpriza pe care o simte să nu se vadă.

Toma se uită la el cu ochi mari, pătrunzători.

— Știi cum îmi spuneți cu toții?

— La ce te referi?

— Numele pe care tu și jurnaliștii mi l-ați atribuit.

— Lichidator, rosti Teak.

Nu-i plăcea direcția în care se îndrepta discuția.

Chelnerul se apropie și îl întrebă pe Toma ce ar dori.

— *Chai*, spuse acesta. Apoi către Teak: Cineva mi-a cerut să te lichidez pe tine.

Toma scoase un mobil negru din buzunar și îl așeză pe masă între ei. Teak recunoscu telefonul. Chiar el i-l dăduse lui Hatashil. În clipa aceea înțelese cum stau lucrurile cu Toma. *Sigur că da.*

— N-am crezut, zise Toma, c-ai fi în stare să trădezi pe cineva în felul acesta.

— Nici n-am trădat! ripostă Teak. De cât timp lucrezi pentru el?

Toma ignoră întrebarea.

— Am crezut, totodată, că te vei prezenta aici, astăzi, și așa ai făcut.

Toma zâmbi; amuzat, dințos, galben.

— Știau că atacul era iminent?

— Nu, recunoscu Teak.

Toma ceru o țigară, o aprinse și suflă fumul către cer.

— Îmi place să lichidez, admise el. A fi soldat nu înseamnă altceva decât să ucizi oameni și să distrugi lucruri.

— Desigur, spuse Teak.

— Cea mai bună sarcină pe care am avut-o vreodată a fost să lucrez pentru Susan Lowell.

— Am citit cartea.

— Toată lumea a citit-o. Ea tot nu știe că sunt de partea lui.

Toma chicoti amintindu-și, după care spuse:

— E un om sclipitor.

Suflă fum de țigară în ceai și îl sorbi. Teak se gândi un moment la gestul de a sufla în ceai, gest pe care îl aveau în comun toți oamenii, pe tot cuprinsul globului.

— Informațiile, continuă Toma, spun că tu i-ai confirmat prezența și apoi ți-ai chemat prietenii.

— Nu noi am fost.

Toma își stinse țigara cu o mână, pe cealaltă continuând s-o țină în buzunar.

— Cine, atunci? China? Britanicii? Executive Outcomes[1]? Pentagonul? Voi toți lucrați împreună.

— Așa ar trebui.

Toma râse fără haz, sec.

— Te cred.

Teak auzi declicul percutorului unui pistol în buzunarul lui Toma.

---

[1] Companie militară privată, ale cărei baze au fost puse, în Africa de Sud, de către locotenent-colonelul Eeben Barlow, din cadrul Forțelor de Apărare Sudafricane, în 1989.

51

— Cred c-o să-mi cumpăr o decapotabilă, spuse Willy.

Era o zi luminoasă și Lucas și Willy erau bine dispuși. Lucas descoperise Zipcar. Înregistrându-se pe site, putea să aleagă orice mașină parcată prin Boston și, în schimbul unui tarif orar, să o conducă pe oriunde poftea. El și Lucas, îmbrăcați la frac, ca de obicei, dădeau ture prin campus și le făceau cu mâna trecătorilor. Atrăgeau atenția tuturor în decapotabila lor Mini Cooper roșie, cu acoperișul coborât. Așa cum le plăcea lor.

Îl văzură pe Razi mergând pe Garden Street și încetiniră. Willy strigă la el:

— Salut, colega chefliu!

Razi înclină din cap spre ei și își văzu de drum. Willy insistă.

— Chefliule, suntem din același trib, putem să te ducem cu mașina, știu eu, poate la Cramă?

Într-o altă împrejurare, își spuse Razi, ar fi știut exact ce să-i răspundă puțoiului. Acum însă nu făcu decât să încline iarăși din cap spre ei și-și jură să sune din nou sursa Al-Emudi pe care o ignorase. *Ce fac eu aici, până la urmă?* se întrebă. Doar se plimba teleleu, așteptând să vină seara.

— Haide, profesore! zise Willy.

— Cărați-vă dracului! strigă Razi pe când ei accelerau, simțindu-se jalnic.

Willy nu auzi și răspunse peste umăr.

— Ne vedem la bar!

52

Întins pe burtă, pe acoperișul de peste drum, Moalana îi urmărea pe Teak și Toma. Pe primul îl recunoștea. *Mzungu* bleg cu valizele de khat. Ciudate ordine, își spuse el.

Moalana era doar un copil când fusese recrutat în brigada lui Hatashil, cu toate că nu era tocmai o recrutare. Își dorise și el să se înroleze – avea treisprezece ani. Era secetă deja de mult. Unul dintre ultimele puțuri bune fusese dat unui venetic din capitală, care nu îngăduia pe nimeni pe proprietatea sa, chiar dacă tatăl lui Moalana își adăpa animalele acolo de mult timp. Tatăl lui Moalana refuza să se mute mai la sud, în ciuda faptului că avea perspective mai bune, întrucât își dorea să trăiască acolo unde trăise și tatăl lui. Odată cu moartea și consumarea ultimei vaci a familiei, se mutaseră în cel mai apropiat oraș. Sperau ca el să câștige suficienți bani, într-o bună zi, ca să cumpere altă vacă și să o ia de la capăt. Era umilitor pentru bătrânul nomad, dar tatăl lui Moalana era un om practic. De fiecare dată când veneau avioanele cu ajutoare și *mzungus* distribuiau grâne, el păstra o parte și o vindea cu această speranță, și soția lui făcea la fel; mâncau mai puțin, dar aveau speranță.

Moalana nu mergea la școală, așa că-și făcea veacul în preajma pistei de aterizare. Odată, făcuse ca prin minune cinci dolari americani, cărând bagaje pentru niște oameni veniți la safari, pe care îi folosi ca să cumpere cea mai tare pereche de adidași din piață. Nu mai erau alții ca ei și el îi purtă cu fală în timp ce făcea pe hamalul și asistentul unei fete *mzungu* care lucra la un mic centru de întrajutorare. Obișnuia să cumpere țigări și fructe pentru ea și să-i încarce mașina. Mătura prin birou uneori. Nu-i plăcuse niciodată munca aceea, dar fata îl plătea. Nu ca pe mena-

jera pe care mama ei o avea acasă în Oregon, ci cu cincisprezece dolari pe lună, pentru Moalana, la treisprezece ani. Dar apoi fata *mzungu* plecase și el rămăsese aproape fără niciun ban.

Într-o zi, pe când pierdea vremea pe lângă pista de aterizare, un băiat mai mare îl invitase la o întâlnire secretă. Se dusese. Se îmbătase pentru prima dată, cot la cot cu doi băieți mai mari veniți în oraș la cumpărături. Asta îl impresionase pe Moalana, faptul că băieții aceia aveau bani să cumpere o grămadă de lucruri deodată. „Provizii", spuneau ei. L-au însărcinat pe Moalana să stea cu ochii în patru la patrulele FNS în timp ce ei se duceau la piață. Asta se întâmpla cam pe vremea când părinții lui reușiseră în sfârșit să economisească destui bani ca să cumpere o vacă, și plănuiau să plece din oraș curând. A treia oară când Moalana a fost rugat de băieții mai mari să stea de pază, i-a salvat când i-a văzut pe soldații FNS sosind să scotocească magazinul. Băieții mai mari au fugit prin spate și, mulțumiți de Moalana, au împărțit o bere cu el, mai târziu în ziua aceea. Dintr-un impuls, Moalana i-a rugat să-l ia cu ei chiar atunci. L-au luat în savana unde dormeau cu toții pe rogojini, sub un acacia înalt și noduros.

Aleanul, dorul de părinți pe care l-a simțit în noaptea aceea era mai rău ca orice simțise el vreodată. Nu putea să părăsească tabăra așa, cum i se năzărea, dar s-a hotărât să se întoarcă la părinții săi cu ocazia viitorului raid de aprovizionare. Următoarea misiune nu avea să fie însă decât peste mult timp și Moalana aproape a plâns când i s-a spus că nu poate să plece. În cele din urmă, i s-a permis să se întoarcă în oraș; în sfârșit o pauză de la bețiile neîntrerupte și aparent inutilele exerciții de marș și drumurile prin sălbăticie, din sat în sat, oriunde cineva avea un văr înțelegător, poate și ceva de îmbucat. Totul pentru Hatashil – părinte, profesor, spinul din coasta FNS. Nimic nu avea logică pentru Moalana, însă era blocat.

Ajuns în sfârșit înapoi în oraș, Moalana nu-și găsise părinții. Dispăruseră; erau morți sau, poate, reușiseră să cumpere vaca și să plece, ori cine știe ce altceva ce-i scăpa lui Moalana. La treisprezece ani era de-a dreptul bărbat, își spunea el, sigur că nu ar fi stat după el. Dar cum era posibil să nu aștepte? Lovi cu piciorul în colb, în fața centrului de întrajutorare al fetei *mzungu*

din Oregon, ocupat acum de o localnică care nici nu se gândea să-l angajeze pe Moalana. Se simțeau toți prea mărunți, în zilele acelea. Moalana nu izbuti să descopere ce se întâmplase cu părinții săi, așa că se duse înapoi la băieți.

Până la urmă, pe când avea în jur de nouăsprezece ani – nu-și cunoștea exact vârsta –, ajunse să comande el însuși câțiva băieți. Și hoinăreau pe unde pofteau. Aveau loc jafuri, ambuscade, schimburi de focuri. *Sânge*. Moalana era priceput la asta. Totul sub pavăza lui Hatashil. Ei erau soldați, le explica Moalana băieților săi, nu criminali. „Strict politic", le spunea Hatashil locotenenților lui, care, la rândul lor, le spuneau asta celor ca Moalana, care le comunicau mai departe băieților. Uneori, Hatashil distribuia teancuri mari de bani și toți jubilau. Cel mai adesea, Moalana și băieții lui erau lăsați de capul lor. *Trăiți cu visul lui Hatashil în sufletele voastre*. Alteori, Hatashil era plecat lungi perioade de timp. Uneori, el sau locotenenții lui le reaminteau să deschidă focul asupra soldaților FNS sau să instaleze un blocaj rutier. „Apărați-vă pământul", așa se exprimau ei întotdeauna. Mai important, îi dădeau periodic lui Moalana noi kalașnikovuri, cutii cu muniție, uniforme de camuflaj vechi. Îi dădură un telefon mobil Nokia rezistent. Ani plini de astfel de daruri și de limbajul războiului – „lupta armată continuă" – îl inspiraseră pe Moalana. Într-un final, deveni mândru de Hatashil, aproape ca de un tată, cu toate că nu-l întâlnise decât de câteva ori. De unde și emoția lui Moalana atunci când Hatashil îl invitase să ia loc sub acel acacia noduros, doar ei doi, și îi dăduse o „misiune specială".

Moalana atinse vechiul pistol de calibru 38 din buzunarul pantalonilor scurți în timp ce privea cum chelnerul îi aduce blegului de *mzungu* Miranda comandată. Simțea lipsa tocului de umăr. Îl luase de la unul pe care îl ucisese la cincisprezece ani. Era însă prea bătător la ochi.

53

Francisco îi citea *Alice în Țara Minunilor* fiicei sale Maria, când auzi elicopterul apropiindu-se. Ziua fusese de un calm absolut și atât de fierbinte, încât până și cicadele păreau disperate, cât pe ce să ia foc. Francisco închise cartea și porni spre pista de aterizare, lăsând-o pe Maria nedumerită, dar indiferentă față de brusca plecare a lui Lewis Caroll de mintea ei. Când tatăl ei nu-i citea, ea nu-și aducea aminte despre ce era vorba în poveste. Francisco îi citea în fiecare zi.

Francisco nu aștepta pe nimeni în ziua aceea și niciodată nu avea musafiri nepoftiți. Rare erau și elicopterele care aterizau. Totuși, aparatul acesta era cunoscut. Așteptă împreună cu oamenii lui la marginea pistei verzi, simțind aerul încins de motoare pe față.

Milton Lambert își urmă pasagerul, pe Dale Lunt, afară din elicopter. Lui Francisco nu-i plăcuse niciodată de cei doi, iar aceștia nu veniseră niciodată împreună. Nu-i judeca pentru ceea ce făceau, dar observase în frecventele lor vizite nepăsarea amândurora pentru ocean, pașii grei, indiferența față de personal. Îi salută însă cu căldură. Lunt nu exprimă nicio scuză pentru că soseau așa, din senin. *Imperialiști*, își spuse Francisco. Deveniseră un soi de pretori. *Fără-ndoială că toți acei Nero din congresul lui Lunt vor da foc țării lor cât de curând*, își spuse el întristat. Lambert ceru o băutură când încă se aflau în drum spre casă.

— Se va ocupa Hassan de voi, spuse Francisco, invitându-i pe veranda cea mare.

Îl chemă pe Hassan, un tânăr scund cu ochelari, și își pofti noii musafiri să ia masa cu el în seara aceea, după care plecă să-și găsească fiica. Era însă prea tulburat ca să-i mai poată citi.

Toată după-amiaza, Hassan stătu tăcut pe verandă, în poziție de drepți. Lui Lambert îi aduse necontenit beri Tusker și sendvișuri cu creveți, iar lui Lunt – sucuri și gin tonic. Pe când soarele cobora, cei doi părăsiră veranda pentru o partidă de înot și un duș. Hassan se duse la biroul lui Francisco pentru a da raportul. Francisco stătea la masa lui din lemn, uitându-se peste laptop la Oceanul Indian, care sclipea în căldura stătută. Cădea adesea pe gânduri de când tânărul acela, Teak, împiedicase violarea fiicei sale. La început, Francisco simțise dorința de răzbunare. Îl găsise pe bucătarul vinovat și îl bătuse departe de ochii lumii, apoi îl pusese pe o *dhow* spartă către continent și-l avertizase să nu se întoarcă niciodată. Dar acum, când Hassan veni la biroul lui, Francisco se întreba ce se va întâmpla cu bucătarul acela după moarte. Se gândise să-i ia viața.

— Ei bine? îl întrebă pe Hassan.

Acesta fusese cel mai bun elev al școlii pe care Francisco o clădise pe insulă. Deși tânăr, era perspicace și vorbea engleza aproape fluent. Francisco era foarte mândru de Hassan și avea încredere în el.

— Au discutat despre tânărul Teak, cel care a fost aici înainte, începu Hassan. Cel gras, Lambert?

— Lambert.

— El a vorbit. A spus că l-a dus pe Teak undeva cu elicopterul său.

— Unde?

— Undeva la granița nordică, nu sunt sigur.

— N-are importanță. Și pe urmă?

— *Alafu*, Lunt s-a înfuriat. Hassan făcu o pauză. Cred că Teak a cam încurcat-o.

După ce Hassan plecă, Francisco se gândi la șansele lui Lunt în viața de apoi. Uitându-se spre mare, la fiecare licăr al ei, se gândi la posibilitatea ca fiecare suflet să se afle într-o călătorie continuă, iar din când în când să-și schimbe brusc direcția la o pală puternică de vânt. *Asta n-au înțeles imperialiștii ăștia.*

Rămase locului câteva minute, cu privirea în gol. Fiica lui intră alene în câmpul vizual, târându-și picioarele prin valurile mici de la mal. Era neputincioasă. Francisco îi mulțumea lui Dumnezeu fiindcă trăia în așa fel încât să-i poată oferi libertate, siguranță și confort. Departe de instituții; acolo, unde ceea ce exista cu adevărat erau interacțiunile dintre bărbați și femei pe plajă și nu gândurile de nepătruns ale afaceriștilor și evangheliștilor ambițioși. El unul era catolic și nu avea încredere în instituții.

Acum ar fi putut fi însărcinată, gândi Francisco. *De n-ar fi fost tânărul acela.* Căută prin cărțile de vizită vechi, îngălbenite și ondulate după atâtea decenii la malul mării. Teak își lăsase cartea de vizită de la Fondul de Conservare. Francisco își mută privirea de la cartonașul din mână la fiica sa de pe plajă și se întrebă cât de periculos ar putea fi de fapt Lunt.

54

Teak surprinse privirea chelnerului și mai comandă un Mirinda, calculând în același timp șansele de supraviețuire în urma unui salt peste masă. Slabe, decise. Toma putea să-l ucidă acolo, în plină zi, era sigur. Așa că Teak își luă privirea de la el și urmări un tânăr, cam de vârsta lui, care trecea pe stradă fără grabă. Blugi tăiați, desculț, cămașă galbenă decolorată și sudoarea din toiul zilei strălucindu-i pe fruntea lată. Un stick de memorie, pe un șnur atârnat la gât, se legăna în ritmul pașilor lui. Teak se întreba ce s-o fi găsind pe acel stick. *Puștiul cu Fanta crescut mare.*

Într-un fel irațional, simțea că răspunsurile la toate întrebările sale se găseau pe acel stick. Și atunci, cu o claritate neașteptată, se gândi la ceea ce era rațional – arma îndreptată spre el peste masă. Era logic. Riscul meseriei pe care și-o asumase. Sperând să nu moară la masa aceea, se îmbărbătă. *Pot ieși din treaba asta.*

— Ridică-te! rosti Toma încet.

Teak se ridică. Toma veni după el, cu mâna în buzunar, îndemnându-l să traverseze strada prăfuită spre o alee îngustă și umbrită, mărginită de ziduri din beton. Era foarte cald și, când Teak duse mâna după batistă ca să-și șteargă fața, Toma șuieră și el se opri. Teak gândea încet, alungând gândurile legate de moartea sa, căutând o soluție. În clipa în care se văzu cu fața la peretele ciobit și tot trecutul său se comprimă într-un gol înfricoșător în stomac, spuse:

— Stai!

Își amintea.

— Tu n-ai fost în baza de la Brava, nu-i așa? întrebă Teak.

Toma nu știuse niciodată de unde era Hatashil. *Nimeni nu știa.* Nimeni nu îl cunoscuse în copilărie. Legenda sa, desigur, fusese aceea a orfanului. Transformat în orfan de dușmanii săi.

Întotdeauna provenea dintr-un alt loc, ceea ce era logic, fiindcă el avusese întotdeauna bani. Toma se întrebase deseori de unde proveneau acești bani. Politica ținea de familie, veri, triburi – asta era ceea ce determina influența. Hatashil însă fusese întotdeauna mai mult un singuratic, îndatorat doar față de oamenii săi. Acesta era motivul pentru care, imitând FNS, oamenii aceștia – sau băieții – veneau de dincolo de Horn. Erau o familie mai dezvoltată. Totuși, niciunul dintre ei nu știa de unde veneau resursele sale. Hatashil surâdea și conspira și spunea povești contradictorii. Toma sesizase această dezinformare și, odată, îl presase pe Hatashil să-i dea niște răspunsuri. Acesta îi spusese lui Toma doar atât: cu cât erau mai puțini cei care îl cunoșteau, care îl cunoșteau cu adevărat, cu atât mai bine. Lucru perfect logic. Chiar și așa, Toma simțise un junghi de nesiguranță, o mică insultă atunci când Hatashil nu-i dezvăluise nimic legat de banii săi. Iar cu șase luni în urmă, când Toma aflase de containerul din Brava, Hatashil îi spusese doar că face parte dintr-o operațiune de coastă ce avea să fie dezvăluită ulterior. Toma știa că o astfel de operațiune nu exista. Cel puțin așa credea el.

Moalana, trăgând cu ochiul peste marginea acoperișului, direct în jos, văzu cum Toma pune arma la ceafa lui *mzungu*. Poate că avea să facă altcineva treaba în locul lui. Ăsta da noroc!

— Hatashil nu este cine crezi tu, zise Teak, simțind mișcarea pistolului îndărătul urechii sale.

— Și cine este, atunci?

Încetișor, Teak se întoarse.

— Cred că saudit, spuse, observând că Toma își mușca interiorul obrazului. Dacă mergem la Brava, vom afla.

Toma împinse pistolul în fața lui Teak, îi deschise jacheta și îi luă SIG-ul de la curea. Spuse că dacă Teak se înșela și dacă nu găseau nimic la Brava, îl va ucide acolo, pe loc.

Moalana îi urmări în timp ce ieșeau de pe alee împreună și coborî pentru a merge după ei. Acum poate că trebuia să-i ucidă pe amândoi. Norocul își ia întotdeauna zborul.

55

Jane se prinse de mânerul scaunului și se uită afară, în albastrul nemărginit. Dădu mai tare volumul muzicii la căști și încercă să se lase distrasă de la zumzetul avionului, de la pereții bej strâmți. Era bucuroasă că se află la clasa business. Ura să-i fie frică.

Când avuseseră loc atacurile din 11 septembrie 2001, Jane nu simțise nimic în viscere. Era doar o adolescentă și căderea turnurilor i se părea că ține de politică. Îi displăcea triumfalismul care se ridicase din cenușa de pe Liberty Street. Îi displăcea teatralitatea și își exprimase cu vehemență oripilarea față de spectacolul manipulării pus în scenă de primarul New York-ului. Gândea astfel pe de o parte fiindcă era o liberală de pe Beacon Hill și pe de altă parte fiindcă știa cu certitudine că oamenii de la putere sunt corupți. Lui Jane îi plăcea să spună, când auzea un coleg ocărându-i, că „erau mai mult slabi decât răi". Reținuse asta de la o cină în familie, după ce ieșise la iveală adevărul despre misiunea de combatere a efectelor uraganului Katrina din New Orleans.

În ziua aceea în avion, însă, zburând spre aeroportul John F. Kennedy de la Jamo Kenyatta via Heathrow, Londra, deveni extrem de conștientă de atacurile din 11 septembrie într-un fel nou. Bea mai mult vin roșu decât de obicei și se gândea la explozii bruște, la o prăbușire în viteză care părea să nu se mai termine. Teama făcu loc furiei atunci când se uită peste interval la tatăl ei, care sforăia ușor. El lucra într-un zgârie-nori care adăpostea instituții financiare, iar acum mulți dintre cunoscuții ei de la Harvard aveau să-și înceapă, la rândul lor, cariera în asemenea zgârie-nori. Se putea ca toți să fie uciși.

Știuse asta înainte, dar acum era furioasă. Înțelese deodată conceptul de răzbunare. De parcă ai vrea să zdrobești ceva cu

dinții. Pentru prima dată își dorea reacții teatrale. Cum îndrăzneau? Musulmanii ăia lași care i-ar fi putut ucide pe tatăl ei, pe băieții de la club, pe Sylvia, pe toți prietenii care vor sta în fața computerelor în zgârie-norii din centru în anii următori! Voia ca musulmanii aceia să fie pedepsiți, voia să-i știe executați.

— Mai doriți vin? întrebă însoțitoarea de bord.

Jane nu crezuse niciodată până atunci în pedeapsa capitală. Reconsiderând acum problema, în avion, luă în calcul posibilitatea ca Teak să o fi făcut să se răzgândească. Poate că încerca să fie la fel de dură ca el. Își făcuseră planuri să se revadă odată întorși în Cambridge și el îi dăduse o misiune. Ea fusese prima, desigur, o sugerase înainte ca el să poată rosti măcar o vorbă. „Îndreaptă lucrurile", îi spusese el. Dar ea îi spusese asta deja și era ferm hotărâtă. Avea să înceapă la *Crimson*, decise ea, dar subiectul putea căpăta amploare națională, era sigură. Mai era însă și problema cu Teak.

Îi fusese greu să-și ia rămas-bun la Kenyatta International. Și-ar fi dorit să spună „te iubesc", dar n-o făcuse. Era prea devreme. Și-ar fi dorit să-i spună lui Teak că are un iubit – *un somalez, de fapt* – și că vrea să-l părăsească. Dar n-o făcuse. Și-ar fi dorit să bată totul în cuie în clipa aceea, în timp ce își luau rămas-bun, fiindcă era convinsă că Teak e *partenerul ideal*. Știa însă că nu putea, de fapt, să bată nimic în cuie. Nici dacă îi spunea că îl iubește pe el și că o să-și părăsească iubitul. El păruse distant, ca și când, confirmându-i cele mai negre temeri, ar fi obținut ceea ce urmărise, acum, că și-o trăseseră în safari. Era sigură că Teak are multe fete.

Jane era de asemenea sigură că e importantă pentru el. Știa să recunoască semnele. Se cunoștea mai ales din momentele în care bărbații o sărutau și aproape că schițau o grimasă, întrucât, bănuia ea, o doreau atât de tare. David era și el așa uneori, deoarece era singur, sărac și îi era dor de casă. Avea și el grimasa. Și ea simțise ceva asemănător la Teak, în dimineața aceea când toți plecaseră în căutarea leopardului. Nu era însă întru totul la fel. Nu era de natură fizică și nu era indispensabilă – mai degrabă era un gol, ca ușa deschisă a unei nave cosmice, absorbind-o

afară, în spațiu. Nu știa ce anume era, spera doar că îl va face să se întoarcă la ea. Să rămână cu ea.

Teak îi vrea pe teroriștii ăia executați, se gândi Jane. Chit că era un om blând. Asta e ușor de mimat, totuși, știa bine. Și ea mima uneori blândețea. Întreaga tărășenie putea fi o mare cacealma. *Cine n-ar vrea să mi-o tragă într-un safari de o săptămână?*

Jane își desfăcu centura de siguranță și se duse la toaletă. Se privi în ochi în oglindă și își aminti de David. Aveau ei o glumă apropo de ochi. La începutul relației, ea își putea da seama că el e agitat, *sau ceva,* din cauză că se întâlnea cu o fată albă. Așa că ea scotea mereu în evidență cât de tare se asemănau la ochi. Jane avea ochi închiși la culoare, în pofida părului bălai, nu la fel de închiși ca ai lui David, dar foarte închiși.

Avea să-i pară rău că se desparte de el. *Dar nu poți controla unde te poartă iubirea,* medită ea, trebuie să o urmezi, să ai *încredere.* Avionul execută brusc un picaj și Jane fu îngrozită. Apucând mânerul din perete, noua ei spaimă de teroriști se întoarse. Își impusese să alunge ideea că avionul e deturnat. Când aeronava ieși din zona de turbulențe, se întoarse și văzu că tatăl ei sforăia în continuare.

56

După ce părăsiră aleea, Toma insistă să meargă împreună cu vechiul Peugeot albastru.

— E un drum lung, spuse Teak. Camioneta mea e mai bună pentru drumurile astea.

— Nu depinde de tine.

Amândoi știau adevărul. Toma voia să țină pistolul îndreptat spre Teak și se simțea mai în largul său dacă făcea asta în propria mașină.

— Tu conduci.

Toma puse muzică de Motown la casetofon în timp ce Teak conducea spre coastă.

Niciunul nu vorbi câtă vreme se auzi muzica. După ce Toma rămase fără casete, tăcerea deveni incomodă și continuară drumul fără a se uita unul la celălalt. Mașina sălta și scârțâia înnebunitor pe drumul desfundat, însă Teak păstra viteza ridicată.

Și apoi Toma se întoarse și se uită la Teak, spunându-i că, poate, problema e el. Vorbi foarte precipitat despre „rețeaua băieților bătrâni" și aceasta fusese redusă la esența lăcomiei și aroganței. Oamenii lui Teak nu respectau cu adevărat restul lumii.

— Păstorii ăia Baggara au telefoane mobile. Util pentru voi, nu? *Fascinant*, îl luă Toma peste picior. Oriunde ați merge, adevărul fuge de voi. Întrebarea e simplă. Râdea acum, înfiorându-l pe Teak. Care era planul?

Teak rămase tăcut.

— Am pus o întrebare! insistă Toma.

— Să ne continuăm munca, răspunse Teak.

— Răspunsul simplu este „trădare", zise Toma.

După care dădu iarăși drumul la muzică și Sam Cooke cântă scrâșnit la casetofon, iar ei merseră mai departe fără a-și vorbi. *Live la Harlem Square Club, 1963*. După ce se termină albumul, Toma vorbi din nou, ochelarii lui cu rame rotunde aruncând irizații spre Teak.

— Acesta e stadionul meu, spuse. Pot să joc golf, fotbal, orice doresc. Dacă încerci să joci cu mine, te omor. Te jupoi de viu sau plătesc doi băieți de-ai mei s-o facă. Vino la biroul de imigrație de la orice graniță și te omor acolo. Sau du-te la biroul ONU și-am să vin acolo cu o mașină oficială albă ca să te împușc. Unu, două gloanțe. Ori am să pun un băiat al meu s-o facă. Toma trase aer în piept. Nu te poți juca cu mine aici.

— Știu, zise Teak, dar în gând își spuse: *Ba pot.*

Brava. Un oraș de coastă foarte asemănător cu cel în care se întâlniseră prima dată, doar că mai mare. Un oraș al refugiaților, supraviețuind în pofida anilor de război. Caprele se plimbau de-a lungul drumului crăpat. Soarele îi îmbăia pe pescarii care își trăgeau năvoadele la mal, în vreme ce pungi mici de plastic și alte gunoaie erau aduse de apă în jurul gleznelor lor. Și acolo exista un șantier naval căzut în ruină. Doi bărbați călăfătuiau un remorcher antic.

În timp ce mergeau pe mal, Toma arătă spre un loc anume, unde erau puse unul peste altul mai multe containere de transport naval, vechi, nemișcate de ani de zile. De colțul unui container albastru, la baza structurii, era atașată o cameră de supraveghere, îndreptată spre o ușă zăvorâtă.

— Vom avea nevoie de unelte, spuse Teak, și de adăpostul întunericului.

După-amiaza aduse cu ea răcoarea și o acumulare de nori cenușii, care se rostogoleau la orizont. Pescărușii dădeau roată și se luptau pentru gunoaiele de pe țărm. Așteptând, Teak și Toma beau Mirinda de portocale caldă la o cafenea vizavi de șantierul naval, unde doi muncitori trudeau la carena remorcherului. Teak

îi urmărea cum muncesc. Toma îl urmărea pe Teak. La asfințit, muncitorii abandonară lucrul și își puseră uneltele în cărucioare, împingându-le spre garajul din colțul șantierului.

— Haide! zise Teak ridicându-se.

— Ce faci?

— Merg să repar mașina. Dă-mi cheile.

Toma șovăi. Teak îi aruncă o privire aspră.

— Ucide-mă dacă greșesc. La tine sunt armele.

Toma îi aruncă cheile. Teak mută mașina după colț și o parcă, poziționând-o cu botul în josul unei coline care ducea spre șantier. Apoi săltă capota, băgă mâna sub ea și trase de un cablu făcut colac. Puse cablul înapoi la locul lui, dar fără să mai facă legătura. Toma scoase un strigăt scurt, de nedumerire, și își duse mâinile la cap. Teak se urcă la volan și încercă motorul, care produse un huruit ca și cum ar fi vrut să pornească, dar n-o făcu.

— E ușor de reparat, dacă știi unde să te uiți, spuse el, coborând. Apoi deschise portbagajul. Las-o să ruleze pe liber. Până ajungem în garaj.

Îi aruncă cheile înapoi lui Toma.

— Spune-le c-o pot repara dimineață.

Se uită în jur pentru a se asigura că nu stă nimeni cu ochii pe ei și se urcă în portbagaj.

— O să te sune ei când o să vină momentul să ne întâlnim la container.

Își puse telefonul pe silențios și trase capacul portbagajului peste el.

— Trimite avocați, arme și bani, murmură Toma pentru sine, în timp ce elibera frâna.

Scoase maneta schimbătorului de viteze pe liber și duse mașina în jos, până la garaj. Maistrul se arătă surprins când Toma îi spuse că stă la hotelul de mai sus și că o poate repara dimineață.

În portbagaj mirosea a ulei de motor și a ceva dulceag, dar Teak nu-și dădea seama a ce. Pipăi marginile întunericului până ce atinse un obiect de-o netezime organică. La lumina albastră a

telefonului văzu că era un morman de sâmburi de curmale. Teak frecă unul între degetul mare și arătător. Știa bine să aștepte, iar această abilitate se dovedise valoroasă pentru el. Important era să gândești. Astfel, în aeroporturi, în apartamentul său pe măsură ce săptămânile se succedau, așteptând ca un contact să-și facă din nou apariția din sălbăticie, în timp ce aștepta minute nesfârșite pentru necesitățile zilnice ale vieții în Nairobi, Teak se gândise. Când recunoscuse el singur acest truc în forul său interior, pe când le urmărea pe surorile Green cum se ciondăneau într-un salon de la clasa întâi la JFK, atunci când așteptau cu toții să zboare spre Kenya pentru prima oară, se întrebase de ce-i deranja întotdeauna pe toți să aștepte. Erau atâtea lucruri la care te puteai gândi! Ce erau șase ore într-un aeroport când mintea putea călători oriunde? Dar atunci descoperise problema – el se gândea mereu la aceleași lucruri. Încerca să mediteze la locuri, chestiuni academice, politică – idei. Oricât s-ar fi concentrat însă, ideile treceau și el se gândea la oameni cunoscuți și, în cele din urmă, la el însuși, deseori la ambițiile sale ca agent – *să fie decent, să-și facă bine meseria.* Și astfel șmecheria devenise acceptarea îndoielii care însoțea aceste ambiții. *Ce mama mă-sii fac eu?* Îndoiala aceasta îl vizită din nou acolo, în portbagaj. Înlătură gândul, acceptând așteptarea. Rămânând în stare de alertă. *Ce mama mă-sii?*

Teak era atent la sunetele din afara portbagajului. Nu auzise nimic după prima oră petrecută în garaj. Mai așteptă o oră, ciulind urechile. Cum nu auzi nici acum nimic, îl apelă pe Toma, lăsând telefonul să sune o singură dată, și închise. Apoi duse mâna sus, la mânerul portbagajului, unde îndesase batista în mecanismul de închidere. Trase de batistă pentru a descuia, însă închizătoarea era înțepenită. Trase din nou și încercă să bage degetele înăuntru, dar capacul refuză să se deschidă.

Își răsuci trunchiul, scoase briceagul din buzunar și tăie meticulos panoul de carton din spatele banchetei. Desprinse o bucată din panou, după care tăie tapiseria până reuși să-și bage umerii prin spuma veche și să treacă cu chiu, cu vai în partea

cealaltă. Se cățără peste scaunul din față, găsi cheile pe podea, ieși, deschise portbagajul și își recuperă batista.

În garaj era întuneric, însă reuși să întrevadă câteva unelte vechi așezate de-a lungul pereților, pe rafturi, iar altele puse în cutii pe bancurile de lucru, și o grămadă de rebuturi într-un colț. Găsi repede ceea ce căuta. Lampa de sudură nu era ușoară, dar Teak o săltă cu ușurință și ieși pe una dintre ferestrele de sus, din spate. Memorase terenul de la garaj la containerul la care fusese cu mașina mai devreme. Șantierul naval era împrejmuit de un gard pe care se întindea o spirală de sârmă ghimpată. Singura ieșire era pe lângă ghereta de pază de la poartă. După asta drumul făcea un cot înapoi la dreapta, un alt cot spre apă, tot la dreapta, și mai era puțin de mers de-a lungul cheiului până la primele containere suprapuse, unde aveai deja o bună acoperire.

Lipindu-se de peretele garajului, Teak se uită pe după colț la ghereta de la poartă. Un paznic tânăr cu o șapcă Intersec spălăcită stătea cu o Biblie în față sub un tub cu neon care bâzâia. La picioarele lui, sprijinită de perete, era o armă automată.

Teak se apropie cu iuțeală, dar fără zgomot, prin spatele paznicului, care nu-i remarcă prezența până în ultimul moment. Când se întoarse, Teak îl lovi peste tâmplă cu rezervorul lămpii de sudură. Biblia căzu aproape de pușcă.

Luna plutea pe cer strălucitoare. Toma aștepta la umbra containerului lui Hatashil. Când Teak ieși dintre cele două containere din apropiere, Toma îndreptă imediat arma către el. Recunoscându-l, bărbatul răsuflă ușurat și coborî arma, dar numai puțin.

Teak scoase din buzunar un amortizor negru, cu perforații, și i-l oferi lui Toma.

— Tragi tu în camera de supraveghere sau trag eu?

Toma luă amortizorul și îl cuplă la SIG prin răsucire. Cu un *zdrang*, glonțul lui sparse obiectivul și auziră zăngănitul sticlei căzând la pământ. Apropiindu-se de ușă, Teak își puse ochelarii de soare și aprinse lampa de sudură. Toma stătu de pază. Teak

tăie imediat zăvorul și ușa se deschise încet și fără zgomot, rulând pe rulmenți.

Înăuntru, în întuneric, metalul containerului era cald la atingere, după dogoarea zilei, iar aerul era stătut și apăsător. Teak îndreptă lanterna-creion spre peretele de lângă ușă, luminând un comutator. Închise ușa ușor, pentru ca lumina să nu scape afară, în noapte, și apăsă pe comutator.

Cu un zumzet de generator electric care se trezește la viață, tuburile cu neon pâlpâiră în tavan și becuri simple din aplice se aprinseră de-a lungul pereților. În container se făcu o lumină puternică. Lângă un perete era așezată o masă lungă aranjată ca pentru un birou: două laptopuri, un scaner, o imprimantă și un fax. Un fișet înalt era pus într-un colț. De peretele din spate era lipit un pat matrimonial cu o noptieră. Pe aceasta se aflau reviste, cărți, un pahar și o carafă goală. *The Economist*, nu și Coranul, observă Teak.

Pe peretele opus era un dulap mare, pe care Toma îl deschise în vreme ce Teak pornea computerele. Înăuntru găsi un lansator BPG-7 și trei rachete, două puști de asalt și o ghirlandă de grenade de mână.

În fișet, Teak găsi ceea ce căuta. Dintr-un plic A4 scoase un pașaport saudit, mai multe carduri de asigurare de sănătate occidentale și un evantai de cărți de debit și de credit. *O ieșire de urgență*, se gândi Teak. Numele era același pe toate documentele. Și nu era Hatashil. Ci Emudi.

— Acesta e fiul șefului Biroului de Informații Saudit, zise Teak, punând documentele jos unul câte unul, gândindu-se la Alan Green. A furat o grămadă de bani de la prietenii tatălui său.

Stăteau de o parte și de alta a mesei lungi, cu documentele împrăștiate între ei. Deschise gura și apoi o închise. Nu era posibil. Trebuia să știe ce știa americanul. Încet, spuse:

— Deci saudiții le-au spus oamenilor tăi să-l ucidă?

Strânse mai tare pistolul, privindu-l pe Teak.

— Noi nu l-am ucide, mărturisi Teak.

Dar eu nu știu asta.

Toma își aminti prima sa întâlnire cu Hatashil, mirarea sa față de faptul că acesta vorbea araba. Ca un arab din Golf. Araba curată, de manual. Am studiat cu sârg, doar atât spusese Hatashil despre asta.

— Un singur telefon din Bandar... rosti Toma, studiind chipul lui Teak. Slăbi priza pe pistol. Dă-mi o țigară, te rog. Futu-i!

Toma luă o țigară de la Teak și se duse la ușă. Se gândi la minciunile pe care le spusese pentru Hatashil, fiecare în serviciul... cui? Ar fi putut să plece, să meargă să trăiască în Londra sau Cambridge. Susan Lowell îi oferise asta, numai că el o mințise constant și ținuse la minciunile lui. Nu plecase. Rămăsese și se luptase pentru Hatashil. Nu-și dorise niciodată să plece, să devină un imigrant. Până acum.

— Asta nu schimbă nimic, spuse Teak. El tot cel mai bun om rămâne.

Toma nu-l auzi. Deschisese ușa ca să iasă și să-și fumeze țigara afară. Teak auzi două împușcături și văzu picioarele lui Toma împiedicându-se de prag, trupul lui căzând și dispărând. Containerul păru să vibreze. Teak dădu fuga la ușă și, când îl zări pe Toma întins acolo, cu o parte a feței desfigurată de o rană prin împușcare, se izbi de Moalana, care venea cu pistolul către el. Moalana înțelese că făcuse o greșeală. Fusese agitat și sperase că cei doi vor păși afară împreună. Însă doar unul ieșise.

Teak apucă pistolul individului, i-l smulse din mână și-l izbi cu țeava peste nas. Auzi un trosnet și Moalana urlă și se dădu în spate. Teak îl împușcă în picior, apoi îl lovi cu pistolul, făcându-l să-și piardă cunoștința.

Văzu un camion apropiindu-se de container. Nu voia să lase corpul lui Toma, însă nu avea timp la dispoziție. Îngenunche să închidă ochii bărbatului, când alt glonț ricoșă în container, trecându-i pe lângă cap. Împușcătura nu venise dinspre camion. Se retrase înăuntru. Îndesă documentele lui Hatashil în buzunarul jachetei. Aruncând o ocheadă pe ușă, văzu o duzină de soldați

în civil venind spre container, avansând în salturi, dintr-un loc sigur în altul. *Oamenii lui Hatashil.*

Teak dădu fuga la dulapul din fundul încăperii și luă un proiectil și lansatorul. Scoase capul pe ușă, deschizând un foc susținut, după care se retrase. După ce trase aer în piept, ieși și trase proiectilul în pământ, chiar în fața militanților, și, cât timp aceștia erau orbiți de explozie, alergă pe după următorul șir de containere.

Camionul virase către el și doi oameni deschiseră focul din cabină, aplecați pe geamuri. Cât era faleza de lungă, se aprindeau lumini. Sări în spațiul întunecat dintre două containere. Își recăpătă suflul și sprintă pe după containerul din spate, pentru a ajunge înapoia camionului. Ochi cu grijă și îl împușcă pe șofer pe geamul din spate, apoi sări în față și îi împușcă pe cei doi pasageri tocmai când aceștia dădeau să se întoarcă. Când camionul se opri, îl trase pe șofer de la volan și urcă, răsucind cheia în contact și băgând schimbătorul în viteză.

Ieși din oraș cu cele două cadavre aflate încă pe banchetă; unul părea etiopian, celălalt somalez. *Stranii alianțe. Triburi noi.* În chip miraculos, rezervorul era plin. *Nu există noroc.* Și atunci Teak își aminti de reportajul de pe CNN cu piloții americani târâți pe străzile din Mogadishu. La zece minute după ce ieși din oraș se descotorosi de cadavre.

Conducând prin întuneric către sud, își scoase telefonul de pe silențios și se gândi să-l sune pe Lunt. Avea el o teorie. Probabil că sauditii erau cei care încercaseră să-l asasineze pe Hatashil. Urmăreau asta de ani de zile și în sfârșit îl dibuiseră.

Telefonul scoase un bip. Primise un mesaj. Era de la Francisco. Îi spunea lui Teak că Lunt și Lambert fuseseră la Funzi și că vorbiseră despre el. „Am avut un presentiment rău", zicea Francisco. „Te contactez doar ca să-ți spun asta."

Teak aruncă telefonul pe locul pasagerului și decise că, deși nu știa exact ce se petrece, știa că nu poate avea încredere în Lunt și că, la drept vorbind, nu-i plăcuse niciodată de el. Iar

dacă Lunt era prieten la cataramă cu Lambert, dovedea doar că era neglijent. Green nu vorbise niciodată foarte bine despre el, oricum. *Am eu agenții mei*, se gândi Teak.

Conduse întins toată noaptea și ziua următoare, până la aeroport. De pe pista de la Kenyatta își sună șeful de la Fond și îi spuse că are o urgență de familie. Trebuia să se întoarcă în State.

57

Când Jane reveni în campus, vremea se răcise deja. Putea să îmbrace hainele de toamnă târzie, care îi plăceau cel mai mult. Voia să arate bine atunci când avea să-l abordeze pe David, dar se simțea vinovată și meschină în același timp.

Își desfăcea bagajele, nehotărâtă și îngrijorată, poate, că aventura ei cu Michael Teak nu fusese altceva decât asta, o aventură, sau poate un vis febril dintre cele în legătură cu care fusese pusă în gardă înainte să călătorească în zona unde malaria făcea ravagii. Numai că ea nu se îmbolnăvise de malarie și zilele acelea le petrecuse alături de Teak. Pe deasupra, el o sunase, îi dăduse o listă cu lucruri de făcut. Întâi, îi spuse să neutralizeze orice articol negativ din *Crimson* la adresa profesoarei Lowell. În al doilea rând, să meargă să discute cu Lowell despre documentarea în cazul Hatashil. Dar să nu amintească de el. „Deschide o cale de dialog." Părea o chestiune mult mai serioasă decât orice făcuse ea vreodată. Aproape clănțănea din dinți când încheiase convorbirea. Își spuse că nu trebuie să-și piardă simțul ironiei, chiar dacă Teak vorbise așa convingător, iar problema era așa de serioasă. Dar apoi se gândi la sunetul vocii lui Teak, când îl sună pe David și-i propuse să se întâlnească la Daedalus.

La bar se sărutară scurt în semn de bun-găsit și David comandă pentru amândoi tequila. Nu știa exact de ce o făcuse. Se simțea extrem de nesigur pe el.

— Tequila, zise Jane. Dar ce te-a apucat?

— Multe, răspunse David.

Băură și plecară de la Daedalus. În timp ce se plimbau printre frunzele căzute pe Mount Auburn Street, Jane îi vorbi

despre Masai Mara – el nu fusese niciodată acolo. Jane citea pe chipul lui cât de tare o dorește și se simțea tot mai rău cu fiecare minut în care se afla alături de el. Cu cât era mai aproape de el fizic, cu atât mai greu avea să-i fie să se despartă. Mai că nu-și dorea să o facă. Când îi cuprinse umerii cu brațul, se gândi din nou să rămână cu el, numai ca să nu-l părăsească acolo, în fața căminului ei. Dar atunci se gândi la Teak și căpătă forțe proaspete. Îi spuse lui David că trebuie să se despartă.

— De ce? întrebă el.

— A sosit timpul, atâta tot.

Nu îndrăznea să-i spună de Teak, deși simțea că asta ar fi trebuit să facă.

David nu știa ce să spună, așa că schimbă vorba:

— Mâine țin un discurs. O să-ți placă. E despre cum Hatashil mi-a ucis verii.

— Acela era satul tău?

David își îndesă mâinile în buzunare și lăsă privirea în pământ. Lovi încet cu piciorul într-un morman de frunze uscate din rigolă. Îl îmbrățișă, dar el nu-i răspunse la îmbrățișare.

— Îmi pare tare rău. Dar nu poți să ții discursul acela.

Se simțea o anume disperare în vocea ei, pe care el n-o mai auzise înainte.

— N-are legătură cu noi doi. Dar e complet greșit.

— N-are legătură?

— M-am înșelat. Lowell avea dreptate. Nu Hatashil a făcut-o.

— De unde știi tu asta când toată lumea zice că e invers?

— N-am vrut să spun că *noi* nu suntem importanți. Dar tocmai am fost acolo și...

— Chiar ai fost, în *safari*-ul tău?

David nu mai fusese niciodată sarcastic cu ea, dar acum îi plăcea.

— Pur și simplu, nu ține discursul! Te rog, pentru mine!

— Dar tu tocmai mi-ai dat papucii.

A doua zi, David își începu discursul uitându-se țintă la Alan Green, care se afla în public.

— Numele meu este David Ayan, spuse el, și Hatashil mi-a ucis familia.

Green înclină din cap spre el, aprobator.

58

Dintre toate veștile rele pe care Susan Lowell le primise în săptămânile din urmă, niciuna n-o afectase la fel de tare ca discursul la care asistă, ținut de David. Totul părea complet pe dos. David spuse că era ușor să uiți ce complicată este viața atunci când trăiești într-un turn de fildeș. Susan își dorea să-l fi putut ajuta să elimine clișeele din discurs, chiar dacă tânărul îi insulta munca de cercetare.

Se duse la cină cu Razi în seara aceea, bucuroasă că erau prieteni destul de buni încât să poată fi deprimată în preajma lui. Nu o mai putea face în preajma lui Harry. Mai ales de când o întreba necontenit dacă se simte bine. Și nici măcar de-un futai ca lumea nu mai erau în stare.

Ea și Razi se întâlniră la restaurantul Central Kitchen, unde ardeau lumânările și era cald. Chiciura acoperea ferestrele care dădeau spre Massachusetts Avenue. Meniul consta în hamburgeri scumpi și salată Cobb și altele asemenea, iar lista de vinuri era lungă. Razi se bucura că în sfârșit reușise să o scoată la un pahar, departe de ceea ce vedea el a fi familia ei perfectă, pentru o seară.

Rămaseră până aproape de închidere. Toată seara discutaseră despre lucru, încercând să-și dea seama ce se întâmplase între Hatashil și Statele Unite. Susan avea mereu teorii solide, credea Razi. El, unul, bea încă de după-amiază, dar nu credea că ea observase atunci când sosise. Oricum, nu-i păsa.

— Am auzit că Marina a ieșit pe cauțiune, spuse Susan, care avea impresia că purtase toată discuția cu falsitate. Poate că ne vom reîntâlni cu toții.

— Nu e sigur, zise Razi.

— Poate rezolvă Toma ceva pentru mine.

Asta trebuia să fac eu. Trebuia să mă întorc acolo.

— Pe el nu-l prinzi nici la telefon. Iar motivul pentru care nu te poți întoarce este munca pe care ai depus-o deja aici.

Razi nu se putea face înţeles.

— Pulitzer-ul.

— Mi s-a acrit de premiul ăsta de căcat, zise Susan. Şi asta-i o dovadă de cinism din partea ta.

— Ce anume? Vrei să-ţi laşi familia, spuse el, şi să te duci înapoi în iadul ăla?

— Parcă noi nu vorbeam niciodată despre *riscuri*, zise ea, strâmbându-se la el ca şi cum s-ar fi temut. Încerc doar să fac o muncă de calitate.

— Cum rămâne cu copiii?

Susan aproape că râse.

— Vorbeşti de parcă ar fi ai tăi.

— Ar fi trebuit să fie.

Nu intenţionase să spună asta. Susan înlemni, cu ceaşca de cafea între farfurioară şi buze. Razi o spusese serios şi vorbele păreau să atârne în aer cu un fel de pizmă.

— Şi ar trebui să-l părăseşti pe Harry pentru mine, continuă Razi. Te iubesc. Uite *aici* motiv să nu te duci înapoi!

Îşi dădu seama că face o greşeală, însă era beat şi nu se putea opri.

— Trezeşte-te din beţie, Razi, răspunse Susan, punând ceaşca jos.

— Ai ştiut de la bun început, o acuză el.

— Că eşti beat? Da, Razi.

Se ridică, având de gând să plece, dar el o apucă de mână. Ea şi-o trase.

— Nici nu mă gândesc să fac asta, zise ea şi ieşi din Central Kitchen, dând piept cu aerul rece din Cambridge.

După câteva momente, Razi achită nota şi ieşi. O căută pe Susan, dar femeia plecase. Fumă o ţigară. După care, când primii fulgi minusculi de nea începură să cadă în jurul său pe Massachusetts Avenue, mai fumă una.

59

În compartimentul de la clasa business a zborului 747 de la Heathrow la JFK, Teak rămase vrăjit de ochii albastru-deschis ai însoțitoarei de bord care îi turna cafeaua. Văzuse puțini oameni în ultima vreme care să aibă astfel de ochi. Era prima lecție a numeroaselor cursuri de la Harvard: majoritatea locuitorilor planetei trăiesc în emisfera sudică și nu seamănă deloc cu tine. Albii ciudați din nord sunt o minoritate. Cine știe ce femeie aflată pe lungul drum spre nord, după desprinderea continentelor, se oprise la un moment dat locului, se lăsase pe vine și dăduse naștere unei ciudățenii. Poate că ceilalți îl omorâseră în bătaie pe pruncul cu ochi ciudați, lovindu-l cu bucăți de oase și pietre. Poate că îl veneraseră. Totuși, undeva, pe parcursul acelui drum foarte lung, unul dintre ciudați supraviețuise. Iar însoțitoarea de bord era descendenta acelui ciudat, la fel ca Teak. Nici vorbă de povestioara cu comerțul și imigrația; importantă era povestea lungă a geografiei. Dar pe oamenii la care se întorcea el acasă, oamenii lui, îi preocupa istoria scurtă – părinții cui fuseseră victime ale Holocaustului, jocul discret dintre părinții musulmani și fiii adepți ai hip-hop-ului, marea diasporă indiană. Cine știe cum, povestea mai lungă nu prezenta un interes la fel de mare.

Asta era problema. Sau așa i se părea lui Teak în momentul acela. *Detaliile mă bagă în ceață. Trebuie să fac un pas în spate.* Hatashil era un dușman al capetelor încoronate din Arabia Saudită. *Când am aflat*, își spuse Teak, *sigur că i-am sărit în ajutor.* Iar Lunt mersese un pas mai departe, încercase să-l ucidă. *Pentru binele carierei sale.* Teak își imagina cum se legau lucrurile în capul lui Lunt. Dezastrul cu Hatashil era prea aproape de saudiți, de Consiliul Național de Securitate, de Casa Albă. În mod firesc, oricine nutrea aspirații carieriste s-ar fi ținut la distanță de acel dosar. Lunt însă nu putuse, lui îi fusese aruncat

în brațe. Așa că încercase să-l facă arșice. *Povestiri scurte și povestiri și mai scurte.* Teak era convins că Atwater trebuie să știe ceva despre Blackford, iar pe Blackford scria Delta din cap până-n picioare, poate chiar Comandamentul pentru Operațiuni Speciale. Iar când Teak descoperise legătura aceasta, se hotărâse să-i raporteze totul lui Green.

Se împotrivi tentației de a scoate pașapoartele lui Hatashil din bagajul său de mână pentru a le studia din nou.

Familiaritatea cursei cu un taxi galben de la JFK până în Manhattan era la fel de revigorantă, în felul ei, ca o partidă de înot în ocean după mult timp petrecut în deșert. În vreme ce Teak urmărea relieful orașului concrescând, formă numărul lui Atwater, cu speranța că acesta se află în New York de sărbători. Se apropia Crăciunul. Spre surpriza lui, Atwater răspunse.

— Mi-ar pica bine un păhărel acum, îi spuse.

Se întâlniră la o masă de la Cedar Tavern, ceva mai la sud de Union Square. Era un local pe care îl frecventau în facultate și alt loc nu le venise în gând. Niciunul dintre ei nu mai locuia în New York. Pe Teak îl mulțumea însă localul. Lemnul vechi și lumina galbenă și chelnerița îndeajuns de atrăgătoare păreau să-l liniștească pe Atwater, poate la fel cum se întâmpla cu expresioniștii abstracți cu mulți ani înainte. În esență, localul servea doar ca loc de adăpare.

— Deci pentru cât timp te afli la New York? întrebă Teak.

— Tata a suferit un atac de cord.

Teak își exprimă părerea de rău și, pe când Atwater îl asigura că nu era foarte serios și că tatăl lui venise deja acasă, își dădu seama că nici Charlie Atwater și probabil nici expresioniștii abstracți nu se simțeau de fapt în largul lor acolo. *Nu e decât un loc de adăpat.*

— Am terminat școala de mult timp, spuse Atwater, dar de fiecare dată când mă întorc la New York de Crăciun am impresia că mă apasă examenele, înțelegi?

— Vacanța de iarnă, spuse Teak.

Atwater pusese niște kilograme pe el. Teak se îndoia că mai e în stare să facă un salt pe spate.

Teak nu aduse vorba de Blackford decât după ce-i comandă lui Atwater al patrulea whisky Dewar's.

— Mi s-a părut un tip de treabă, spuse Teak. L-am cunoscut în Nairobi.

— Mda, Blackford, zise Charlie visător, sorbind o gură de whisky.

— Deci lucrezi la chestii politice cu bătaie lungă? întrebă Teak.

— Dacă aș vrea, aș putea concepe și programa de clasa a șaptea pentru elevii din Irak. Adevărul e – Atwater se apleacă în față și șopti – că poți face niște chestii foarte nostime, dacă-ți încropești o echipă mică.

Teak așteptă.

— Bine, sigur că nu-i vorba de vreun renghi. Dar dacă? *Dacă*, înțelegi? Dacă am putea schimba ceva în mai bine, sau doar să vedem dacă putem?

— Dacă putem?! La cine te referi?

— E joi seară. La tipii ca mine, știi tu, angajații care vin cu ideile. Și chiar asta este. Îți pică o treabă de-asta ciudată și te întrebi pe cine ai alături. Cine-ți sunt prietenii? Cei cu care bei joi seara, ei sunt.

Atwater lovi ușor cu paharul în masă, pentru a-și sublinia afirmația.

— Sunt curios cu cine bea joi seara directorul Harrison, spuse Teak.

— Scutește-mă cu teoria conspirației. Deja suntem amestecați. Nu putem ceda în fața *Chinei*. E doar comerț, pricepi, economie de-a zecea.

Charlie era beat de-acum. Teak zâmbi.

— Tu n-ai învățat asta la școală, nu-i așa, Charlie?

Asta îi puse capac lui Charlie. Începu să râdă și nu se mai putu opri.

— Știi toate pregătirile alea pentru forțele speciale pe care le-am făcut? spuse el, aplecându-se iar în față.

Teak vedea bine că Charlie se umflă în pene. Omul nu renunță niciodată la vanitate, își spuse Teak. *Încă face salturi pe spate.*

— Rămâne doar între noi doi, zise Atwater.

Teak așteptă din nou.

— Blackford e acoperirea unui agent Delta. Tipul e încă activ, dar lucrează sub pavăza unei divizii a Operațiunilor Speciale. Treabă de treabă, fără însemne pe uniformă. Asta am fost și eu.

— Nu zău! zise Teak. Și e membru Delta?

— Fiul de mult rătăcit al Delta la Operațiuni Speciale.

Teak atacă atunci direct. Înapoi la Charlie însuși, la școală, prieteni, femei. Dar asta era. Americanii fuseseră, ori cel puțin comanda era americană. *Lunt. Green.* Teak își menținu o mină serioasă. Dar bolovanul pe care îl simțea în stomac nu era din cauza surprizei. *Tu.* Era ca și când ar fi știut de la început. *Tu ai livrat telefonul mobil.*

Afară, Teak îl urcă pe Atwater într-un taxi și urmări mașina pierzându-se în ninsoarea ușoară, îndreptându-se spre Park Avenue, unde copacii erau îmbrăcați în lumină albă.

Teak ridică gulerul jachetei sale cafenii pentru a se apăra de ninsoare și porni spre apartamentul gol al părinților săi, în Gramercy Park. De-acum, ei petreceau fiecare decembrie în Sun Valley. În bucătărie, bău o sticlă de apă, apoi se duse în pat și încercă să adoarmă cât mai repede. Voia să fie odihnit pentru primul tren de dimineață spre aeroportul Washington National, dar nu dormi toată noaptea.

60

Până la miezul nopții aveau să afle toți. Asta li se spuse aspiranților. David nu reușea să se concentreze asupra studiului. Cărțile de pe masă, din fața lui, stăteau deschise, însă necitite. David se uită din nou la ceasul de pe telefon. Toată ziua fusese o lungă așteptare. Tresărise când cineva îl atinsese din greșeală la prânz, crezând că putea fi un semnal. Încerca să se resemneze cu gândul că nu va fi acceptat, dar își calcula încontinuu șansele. Cam optzeci la douăzeci – naiba să-l ia pe Robert –, socotise el la început. Pe măsură ce dispoziția i se schimba pe parcursul zilei, i se schimba și perspectiva.

La douăsprezece fără un sfert îi sună telefonul.

— David Ayan?

— Da, spuse el.

I se puse un nod în gât. Trebui să-și dreagă glasul și să se repete. Când făcu asta, vorbi peste cel de la telefon, dar tot auzi indicațiile, care spuneau doar să iasă afară.

În curte, sub un arbore dedicat lui John Winthrop, erau în jur de treizeci de tineri la costum și pardesiu. Stăteau în picioare și expirau niște norișori albi în aerul glacial. Începea să ningă și fulgii mici li se depuneau pe umeri. David nu știa ce să facă. Dar atunci tânărul din capul șirului îi zâmbi. Era membrul de club somnoros din autobuz, și părea somnoros și acum, însă zâmbea.

— Bun venit în club, domnule Ayan! îi spuse întinzându-i mâna.

David o strânse. Următorul membru spuse și făcu exact la fel, iar David merse de-a lungul întregului șir. Toți purtau mănuși de piele.

După ce David strânse ultima mâna, se întoarseră toți și se îndepărtară în șir indian.

Am făcut ce trebuia, își spuse David. Îi mulțumi în gând lui Green. Când află, anul următor, că Green nu avea nicio legătură cu selecția finală a unui membru – că totul era la latitudinea membrilor încă studenți –, tot îi mulțumi în gând, vag, loial. Așa cum avea să facă mult timp. În clipa aceea, însă, David era doar extaziat. Străbătând curtea acoperită de omăt, surâdea cu gura până la urechi și, la un moment dat, scoase un strigăt reținut de victorie.

— Știi, îi spuse membrul adormit altuia pe când ieșeau din curte, îmi place tare mult să fiu drogat în timp ce facem asta. Toți radiază de-a dreptul, pricepi? Fericiți la culme.

— Mda, zise celălalt membru. Trebuie să mai facem rost de niște iarbă până ajungem la club. Voi treceți mai întâi pe la Daedalus?

61

Razi stătea singur la o masă din Cramă. Bea cu obstinaţie şi rapiditate. Nu voia să stea la poveşti cu nimeni de la bar, dar era bucuros că barul nu e pustiu. Dacă ar fi fost doar el, barmanul ar fi încercat să intre în vorbă. Să-l forţeze să iasă din gândurile sale.

Când veni ultima comandă, Razi avea impresia că abia se aşezase. Atunci, Lucas şi Willy intrară ţanţoşi în bar, traşi la frac. Willy avea o umbrelă mare şi neagră. Anunţară îmbufnaţi că se apropie viscolul şi cerură o ultimă băutură, dacă tot picaseră la ţanc. Barmanul se lăsă înduplecat şi Lucas şi Willy comandară amândoi margarite. Barmanul se răzgândi însă, aşa că se mulţumiră cu gin şi tonic.

În scurt timp, Razi, Lucas şi Willy rămaseră singurii clienţi ai barului, drept care Lucas şi Willy luară loc alături de Razi. Acesta se uită la ei fără să scoată o vorbă. Cleveteala lor necontenită era într-un fel liniştitoare, iar el încuviinţă din cap, sigur că va merge cu ei la o nouă beţie. *Frăţia chefliilor.* Nu voia să se ducă acasă şi să doarmă, doar ca să dea piept cu ziua următoare, cu mahmureala şi cu ceea ce ştia că făcuse.

Porniră tustrei cu pas uşor spre Castelul *Lampoon*. Într-o încăpere ascunsă îndărătul unei biblioteci fumară un *spliff*[1], scuturând scrumul într-o scrumieră făcută dintr-o copită de rinocer, iar Lucas şi Willy prizară fiecare câte două linii. Razi dădu să reacţioneze, dar era bucuros că participă la dezmăţ. *Parcă aş fi într-un carusel*, îşi spuse, *sau într-un montagne russe*, trebuia

---

[1] Ţigară de calitate conţinând deopotrivă tutun şi marijuana, populară în Peninsula Iberică.

doar să se țină bine și acesta îl purta în cerc în sus și-n jos și el putea amâna somnul și venirea zorilor.

Willy și Lucas voiau să meargă mai departe, așa că o luară iarăși la picior. Se distrau pe cinste pe seama zombiului pe care îl târau după ei, dar acesta nu părea să fie deranjat. Era o noapte molcomă, însă Lucas și Willy nu erau incomodați de asta, atâta timp cât aveau gâtlejul umed și rămâneau sprinteni.

Razi studie ninsoarea în timp ce umblau. Se vedea prima lumină a zilei, iar cerul arăta ca un panou de sticlă afumată și fulgii de nea continuau să cadă în lumina gălbuie a felinarelor. Se opriră toți trei la unul dintre telefoanele de urgență. Deasupra fiecărui astfel de aparat din campus era un bec albastru. Acestea, li se spunea bobocilor în timpul orientării, erau locurile spre care trebuia să fugă dacă se simțeau în pericol, dacă se credeau amenințați cu violul sau jaful. Ninsoarea era deosebit de frumoasă, alb-albastră, suspendată în aer, cum prindea lumina acelor becuri de la telefoanele de urgență. Nimeni nu zicea cât de folositoare sunt telefoanele acelea, se gândi Razi, ci doar cât de frumoasă e lumina din jurul lor. Asta auzise în discuții.

Lucas și Willy hotărâră că le e foame.

— Știu exact ce-i de făcut, bătrâne, îl asigură Lucas pe Willy. Apoi lui Razi: Ai auzit de Zipcar? Am cheia chiar aici. Urcăm în caleașcă?

— Spre Casa Internațională a Clătitelor! propuse Willy.

Când Razi se așeză pe locul din față al Mini Cooper-ului în care mai circulaseră înainte, Willy se arătă supărat, dar Razi refuză să se clintească. Al dracului să fie dacă avea să stea pe bancheta aia mică din spate, se gândi el prin pâcla din minte. Își sprijini capul de geam, în vreme ce străbăteau străzile ninse și tăcute. Îl fură somnul.

Impactul se produse chiar peste râul Charles. Lucas era prea beat ca să recapete controlul atunci când Mini Cooper-ul începu să derapeze pe rampa de acces la autostradă și oricum nu era un șofer foarte abil. Razi se trezi chiar în ultima clipă. Toate

vechile reacții îi pompau prin vene, inspirate de sutele de dezastre și scene urâte de pe toată întinderea pământului. Fu în stare de alertă numai pentru o clipă, suficient însă pentru a vedea camionul apropiindu-se. Camionul derapă în zloata înghețată încercând să frâneze, iar când izbi micuța mașină roșie o răsturnă și o zdrobi.

62

În dimineața în care sosi în D.C., Teak făcu o plimbare cu Alan Green pe marginea apei de la Lincoln Memorial. Cerul era nițel mai întunecat la culoare ca marmura monumentului și aerul era stătut și înghețat. Teak îi spuse lui Green ce descoperise despre Hatashil și membrii apărării paramilitare și chiar ce i se întâmplase lui Toma. Cât vorbi el, Green privi drept înainte.

Când Teak încheie, îl întrebă pe Green dacă operațiunea din sat era americană. Se aflau în capătul bazinului și se uitau la cerul reflectat în apă.

— Nu, oftă Green, nu știm cine sunt oamenii ăia.

Se priviră drept în ochi, pentru prima oară în ziua aceea. Green era bătrân, se gândi Teak, avea chipul zbârcit și ochii foarte obosiți. Telefonul lui Alan sună.

— Bună, iubito, zise bătrânul. Ascultă, apoi: Ne vedem la șapte.

Închise și i se adresă lui Teak:

— Iau cina cu fetele.

— Știu despre Gary Blackford, zise Teak. Știu că a fost o operațiune americană. Și știi și tu.

Green se uită peste umăr la Washington Monument și apoi din nou la Teak. Acestuia aproape că-i era milă de el. Nașul său nu părea să știe ce să spună.

— N-am vrut nicio clipă să fii în pericol, spuse Green. Adevărul e că n-am știut la început.

Parcă ar fi vorbit despre vreme. Spuse că Pentagonul aflase întâi cine e Hatashil și apoi, când informația ajunsese la Operațiuni Speciale, luaseră dosarul de la Apărare și Langley. În zilele acestea aveau propriile lor echipe Delta. Nici Lunt nu avusese cunoștință la început. Green spuse:

— Îmi pare rău că a trebuit să fii ultimul care află.

— Şi nu ai nicio tresărire fiindcă l-am trădat?

— Eşti prea aproape. Nimeni nu e mai aproape decât un agent.

— Dar am încercat să-l asasinăm!

— Nu fi copil! Te rog! zise Green şi puse o mână vânjoasă pe umărul lui Teak strângându-l atât de tare, încât aproape păru o ameninţare. Nu ai niciun motiv, urmă el, să te expui singur.

— Nu e corect! contră Teak.

Green ridică din umeri şi se întoarse ca să plece.

— Ştiu, recunoscu el. Te-am lăsat doar să vezi cu ochii tăi.

— Ba nu, făcu Teak, întinzându-se spre braţul lui Green.

Bătrânul se întoarse spre el. Se stârni o pală de vânt care închise în ea ceea ce spuse Teak apoi, însă Green văzu expresia de pe chipul său înainte să-i audă cuvintele, o expresie urâtă, schimonosită, pe care n-o mai văzuse niciodată la Teak. Green râse forţat.

— Nu înţelegi, zise el, sauditii erau furioşi.

— Mai du-te dracului! ripostă Teak.

Aşa tânăr, gândi Green. Se întoarse iarăşi cu spatele şi porni spre Washington Monument, iar Teak îi observă umerii gârboviţi. Contemplă pentru o clipă ideea de a fugi după Green şi a-i face vânt în apă, ca să-l poată vedea cum se zbate, creând unde care să distorsioneze reflexia. În schimb, inspiră de câteva ori adânc şi rămase la marginea apei, uitându-se în jos la imaginea reflectată a cerului, deranjată doar de vânt. Apoi luă un taxi înapoi spre aeroport.

63

Directorul Harrison îl contactă pe Green la telefon și începu discuția, felicitându-l pentru că reușise să-l convingă pe unul dintre studenții aflați sub îndrumarea Susanei Lowell să facă un pas în față la Conferința Grupului de Acțiune și să vorbească despre faptul că Hatashil atacase un sat al său, și unul în care chiar acel student avea rude. Văzuse totul la Fox News. Genial. Apoi întrebă ce se întâmplase cu Teak.

Green stătea la geam, într-o cafenea aparținând unui lanț mai mare. N-ar fi vrut să-i răspundă lui Harrison, dar o făcu. În ultima vreme, relația lor fusese încordată. Harrison îl acuzase că-și pierde timpul cu lucruri neînsemnate.

— A ieșit din schemă. De bună voie, răspunse Green.

— Ce a avut de spus?

Harrison suna din toaleta biroului său de la Casa Albă, unde își masa o pată hepatică în timp ce o analiza în oglindă.

— Nu mare lucru, zise Green.

— Ce a spus? se răsti Harrison, dând acum un ordin.

Green ezită. Harrison așteptă.

— Mai du-te dracului.

Chiar dacă nu erau vorbele lui, îi făcu plăcere să i le spună lui Harrison.

— Exagerat, spuse Harrison. Și ție nu ți s-a părut că atacul acesta este important?

— Nu va reprezenta o problemă.

Harrison era de altă părere. El credea că Teak e un risc, îl considerase întotdeauna un ofițer-problemă, pentru faptul că nesocotea ordinele. Mai știa și că Green îl împiedicase pe Lunt să-l supravegheze, poate chiar să-l încarcereze pe Teak.

Alan Green încercă să-l asigure că Teak nu e o problemă, însă Harrison îl luă din scurt.

— Ce-ar fi să te duci înapoi la școală, Alan? Poate găsești un *băiat* nou.

Harrison închise. Era mulțumit. Își pierduse încrederea în Green deja de o bună bucată de vreme și voia să-l informeze de asta. Următorul telefon pe care îl dădu fu pentru a-l plasa pe Teak sub supraveghere. Era un risc, putea dezvălui prea multe.

În cafeneaua în care Alan Green se uita țintă în întunecimea cafelei sale de-acum reci, se cânta încet muzică de jaz.

A doua zi dimineață, la biroul său, în cealaltă parte a lumii, Lunt citi un e-mail secretizat prin care i se cerea să analizeze perioada pe care Teak o petrecuse în Africa și să înceapă supravegherea lui. Se duse afară pentru a se recompensa cu o țigară, în colțul din spate al bazei, la umbra unei bougainvillea mari. *Am știut din prima clipa când l-am cunoscut pe puști.*

Întors înăuntru, la masa de lucru, fu surprins să găsească un mesaj pentru el din partea directorului Harrison. Sună înapoi. Pus să aștepte cinci minute, Lunt văzu deodată și cu mare claritate o oportunitate. O idee impresionantă pentru director, care, din cine știe ce motiv, făcuse din dosarul acesta un proiect personal.

— Ai auzit de o femeie pe nume Marina Levy? începu el.

64

Pe Susan Lowell o trezi soneria BlackBerry-ului. Spera să nu fie Razi. Rostogolindu-se pe o parte către noptieră, văzu pe geam zăpada troienită, roză în lumina zorilor.

Numărul era ascuns.

— Alo?

— Doctor Lowell? rosti o voce pe care nu o recunoscu.

— Cine sună?

— Sunt un prieten al lui Toma Ali Mugabo. E important să ne întâlnim cât mai repede posibil. Vă rog să fiţi la birou într-o oră. Vă mulţumesc.

— Hei! începu Susan.

Nu-i plăcea să fie luată din scurt. *Insultată, acuzată, umilită în presa naţională, da, dar să fiu luată din scurt la telefon, nu e de mine. Ha!*

— Ce se petre... însă legătura se întrerupse.

Susan se uită de-a lungul Cambridge Street, în ambele direcţii, apropiindu-se de uşile înalte de sticlă ale clădirii Knafel. Înăuntru era linişte şi paşii ei reverberau în hol. Uşa de la biroul ei era închisă, dar descuiată. Ea întotdeauna o încuia când pleca. Neliniştită, o deschise fără preget.

Teak stătea la harta de lângă masa ei de lucru, luminată din spate de razele soarelui dimineţii care pătrundeau pe fereastră. Îl recunoscu imediat. Îmbătrânise: tenul lui era mai aspru decât îşi amintea ea şi ridurile începeau să descrie un triunghi la coada ochilor. Teak atinse cu arătătorul singura piuneză galbenă de pe hartă.

— Îmi pare rău c-am intrat aşa în biroul dumneavoastră.

Se deplasă în faţa mesei.

O uimea calmul lui. Intrase prin efracție în birou, însă avea o privire atât de sinceră și de hotărâtă, încât Susan îl pofti să se așeze. Cunoștea privirea aceea. *O aveam și eu odată.* Ea se așeză la masă și începu să se joace cu hârtiile, dar se opri când el îi spuse că prietenul ei Toma e mort. Femeia simți o piatră pe inimă și îi veni în gând o imagine cu Toma cântând o melodie oarecare în vreme ce îi plimba cu mașina, pe ea și pe Razi, de-a lungul coastei.

Din interiorul jachetei, Teak scoase un plic și îl așeză pe masa ei. Susan îl deschise: pașaportul și cărțile de credit pe care Teak le luase din containerul naval, și o fotografie inscripționată „Gary Blackford". Susan Lowell inspiră brusc, deschizând pașaportul.

— De ce aveți o piuneză pe satul acela de pe hartă? întrebă el.

— Am un student care e de acolo, explică ea.

— Comandamentul pentru Operațiuni Speciale a ras satul de pe fața pământului.

Lowell simți încă o piatră pe inimă, pentru David. Se gândi cum rostise el numele tuturor verilor săi în discurs.

Teak continuă:

— Și vor încerca să-l lichideze pe Hatashil din nou, dacă nu primesc un motiv foarte solid ca să n-o facă. Un motiv mai bun decât sauditii.

Înclină din cap spre dosarul de pe masă și spuse:

— Gary Blackford este numele conspirativ al comandantului Delta care a orchestrat operațiunea.

— Dumneata pentru cine lucrezi?

Teak ignoră întrebarea.

— Nu v-a răspuns nimeni la apelurile telefonice, spuse el. Circulă o mulțime de dezinformări și dumneavoastră nu aveți idee cum de e posibil, așa-i?

— Păi, eu... se pripi ea și apoi se domoli. Așa este.

— Acum puteți scrie articolul, doamnă profesoară. Eu sunt prima dumneavoastră sursă.

— Veți ajunge la închisoare.

— E important pentru mine ca Hatashil să știe că Toma nu l-a trădat. *Noi* am făcut-o. Toma doar m-a ajutat să înțeleg asta.

— Toma și Hatashil se cunoșteau? întrebă Susan.

Sigur că da.

Teak se ridică.

— Trimiteți-mi prin e-mail întrebările pe care le aveți. Îndreptați lucrurile! Reabilitați-vă numele! Este o adresă înăuntru, spuse el, arătând spre dosarul de pe masă.

— Nu am de gând să fac asta așa, pur și simplu. De ce ar trebui să vă cred?

— Fac pariu că asta îi aparține studentului dumneavoastră, spuse Teak, scoțând din buzunarul hainei cana Harvard recuperată din sat. O așeză apăsat pe masă. Poate i-o înapoiați dumneavoastră.

Teak se îndreptă spre ușă.

Susan Lowell duse mâna la cap și apoi, din obișnuință, în timp ce medita, își verifică e-mailul. Un mesaj nou. Era din partea lui Bill Bester, prietenul lui Razi care lucra în D.C. Titlul mesajului era „Razi“. Susan îl deschise.

65

Robert se afla într-o cafenea pe Brattle Street numită Alger. Era cafeneaua lui preferată, pentru că îi plăcea muzica pe care o puneau acolo. Citea ziarul. Fotografia de pe prima pagină îi prezenta pe Willy și Lucas dând mâna în fața profesoarei Susan Lowell, la petrecerea în cinstea Premiului Pulitzer. Editorii avuseseră păreri contrare cu privire la tipărirea ei. Unii credeau că e de prost gust, deoarece Lucas și Willy păreau să se dea în stambă. Poftă de viață, replicaseră ceilalți. Șeful departamentului fotografic subliniase că era cea mai recentă fotografie pe care o aveau. Nu înțelegea de ce pierdeau timpul certându-se pe tema asta. Și oricum, erau multe poze cu tipii în frac. Problema era găsirea unei fotografii cu celălalt individ, bursierul Nieman. Aveau de gând să folosească portretul acela stupid sau nu? Nu se găseau poze cu el împreună cu rebelii din Congo și alte căcaturi de-astea?

Robert întoarse pagina. Un articol mult mai scurt trata acuzațiile care-i erau aduse unui boboc în urma unui pretins atac la un eveniment ținut în afara campusului, al unui club exclusivist. *Pe mă-sa!*

Mai era, observă Robert cu oarecare mirare, și o fotografie cu David la un fel de conferință de presă a Grupului pentru Africa. Robert citi cu oroare că mai mulți membri ai familiei acestuia fuseseră uciși în ceea ce era numit masacrul lui Hatashil. Furia lui se întoarse și nu mai știa ce să facă. Știa doar că vrea să scape.

Muzica se schimbă și din difuzoare se auzi Billie Holiday. Nu cunoștea povestea ei foarte bine. Fusese prostituată sau cam așa ceva, credea el, după care dăduse lovitura. Îi plăcea ideea, se regăsea în imaginea de oropsit al sorții. Cântecul pe care îl difuzau era unul dintre preferatele sale. *Love me or leave me or*

let me be lonely... Când ajunse la pilon, pianul trecu de la jaz la un pasaj clasic, mozartian. Lui Robert îi plăcuse întotdeauna schimbarea asta de tempo. Era unul dintre lucrurile pe care încercase în zadar să le explice părinților. Dacă era exmatriculat, trebuia să se întoarcă la ei, măcar pentru scurt timp. Nu era de bine. Așa-i spusese slugarnicul lui îndrumător din ultimul an. Spencer era un lingău de-a șaptea generație. *Șapte generații, să-mi fut una.*

Robert avea însă un plan. Băgă mâna în rucsacul care se afla pe podea, la picioarele sale. Era plin cu materiale pentru cursul de economie, dar cu o noapte înainte imprimase ceva diferit și adusese hârtiile cu el. Cererea de transfer la Juilliard nu era floare la ureche, dar începea cu o solicitare de eseu și Robert știa ce vrea să spună. Primul rând era simplu. *Eu sunt pianist.*

66

Suferința îmbracă multe forme. E-mailul este un mediu nou, însă moartea este unul foarte vechi, poate cel mai vechi. Asta, desigur, dacă moartea este până la urmă un mediu – un mijloc, un canal, o cale. Se prea poate ca moartea să nu comunice nimic, să fie doar o altă fază a dezintegrării, o altă etapă a cenușii ori a țărânei pe drumul întoarcerii lor de la doi metri sub pământ în spațiu. Totuși, dacă moartea chiar comunică ceva, cum credea Razi, acea informație ar putea fi cea mai valoroasă pe care am putea-o obține vreodată. Fiindcă ar fi o informație universală și totuși concepută în mod special, suficient de perfectă să oprească inima oricărui bărbat, femeie sau copil într-un fel diferit.

Susan Lowell primi informația despre Razi la birou. Pentru prima oară în viața ei nu mai simțea absolut nicio dorință să lucreze. Se duse acasă, stătu pe acoperiș și plânse.

67

În după-amiaza aceea soarele topise destul de mult zăpada și ziua era prea călduroasă pentru haine groase. Pentru prima dată de când se întorsese, lui Teak nu-i era frig în jacheta lui cafenie. O aștepta pe Jane pe o bancă de pe malul râului Charles, unde obișnuia el să alerge, citind *Crimson* în lumina puternică a soarelui, reflectată de zăpada moale. În articolul din ziua aceea despre Lowell, se afirma că un student pe care îl îndruma ea, David Ayan, îl acuzase pe Hatashil de uciderea verilor lui.

O văzu pe Jane venind spre el de la mare depărtare. Pe măsură ce fata se apropia, zări câteva șuvițe din părul ei fluturând de sub pălăria pe care o purta. Îi promisese că se vor întâlni cu viitoarea ocazie când avea să se afle în Cambridge și acum se ținea de cuvânt. Venise să o vadă pe Susan Lowell, nu pe Jane, dar nu avea de gând să-i spună una ca asta.

Înainte ca Teak să salute, Jane zise:

— Nu-i așa că e ciudată vremea asta?

Inima îi bătea tare. Îi adresă lui Teak un zâmbet, îmbujorată toată.

— Mi-ar plăcea să știu cum să repar planeta asta.

Luă ziarul din mâna lui și se uită la articolul despre Lowell-Ayan.

— Am încercat să împiedic publicarea, zise, dar Krazmeyer, el e editorul, n-a...

— Ascultă, interveni Teak, trebuie să mă-ntorc la Washington astăzi.

Jane înțelese numaidecât din tonul lui și, în timp ce el vorbi mai departe, rămase cu privirea la râu. Teak îi spuse că trebuie să lămurească niște lucruri cu Fondul de Conservare. Nu mai era un serviciu bun, îi spuse, și avea nevoie de puțin timp ca să-și limpezească gândurile. Era o scuză jalnică, știa bine, însă era totodată adevărată. Îi zise că va călători un timp. Nu în interes

de serviciu, ci doar așa, de plăcere. Va ține legătura cu ea cât de mult va putea, dar să nu-l aștepte.

Se scurseră câteva clipe înainte ca ea să-i privească din nou chipul, și atunci Jane se simți rău. Teak regreta că nu o va putea cunoaște mai bine. Regretul lui însă nu era la fel de mare ca al ei. Ea voia să găsească o soluție.

— Și când pleci?

— Cu trenul de trei cincizeci.

Trebuie să faci întotdeauna ceea ce vrei, se gândi Jane cu îndârjire. *Ce sens are totul, dacă nu poți face ce-ți doreai?*

— Și când te întorci?

— Nu știu, recunoscu Teak.

Jane se uită iarăși la ziar, la fotografia cu David ținând discursul.

— Am încercat, rosti ea, arătând cu degetul. Am încercat să-l fac să creadă că Hatashil e nevinovat.

Nu-i venea să creadă, dar o podideau lacrimile.

— Nu contează asta, zise Teak. Dar ție ți-a făcut bine.

Lacrimile sincere, rostogolindu-se în aerul înghețat al vremii de iarnă. Ea nu plângea niciodată. Descoperi însă că nu se putea opri. Ideile sale despre misterioasele compatibilități amoroase curgeau toate pe obraji în jos.

— Dar te vei întoarce! insistă ea. Nu-i așa? Și-atunci ne vom putea reîntâlni.

— Nu știu, răspunse Teak sincer.

68

În biroul Susanei erau din nou flori. De data aceasta, nu grămezi de trandafiri, ci doar un mic buchet mixt într-o vază albastră. Bănuia că asistentul ei îl pusese acolo. Toată lumea știa cât de apropiată fusese de Razi. Era și un bilețel. Buchetul era din partea lui Henry Rose, șeful catedrei de istorie, care-i prezenta condoleanțe. O luă prin surprindere.

Se așeză și se uită la buchet. Numele florilor îi scăpau. Era convinsă că le cunoștea, dar era ca și cum informațiile acelea i s-ar fi șters din memorie. Studie cu atenție frunzele. Nervurile și pețiolurile stăteau într-un aliniament matematic, perfectat de-a lungul evoluției. Se gândi la Razi și la noroc. Venise la birou pentru a încerca să lucreze, dar nu se putea concentra. Reciti documentul deschis pe laptop, singurul text pe care îl scrisese toată ziua. *Comunitatea americană de informații l-a susținut întâi pe Hatashil și apoi l-a trădat, iar acum se străduiește să mușamalizeze acea trădare. Hatashil este, în realitate, fiul ambițios și înstrăinat al directorului Serviciilor de Informații Saudite, Al-Emudi. Factorii de răspundere din interiorul comunității de informații nu au înțeles asta la început. Știu, fiindcă eu însămi am făcut aceeași greșeală.*

Se auzi o bătaie în ușă. Susan păstră tăcerea. Bătaia se repetă.

— Intră, spuse ea.

David păși înăuntru.

— Trebuie să renunț la seminarul dumneavoastră, spuse el. Și am venit să o fac în persoană.

— Îmi pare rău pentru verii tăi, zise Lowell. Te rog, stai jos.

David nu se așeză. Se gândi să-i spună că nu se așteptase ca alocuțiunea lui de la conferință să fie interpretată așa cum fusese. *Crimson* o numise „șocantă". Era însă prea supărat pe ea.

— Se spune că ați ucis pe cineva pentru Hatashil, îi zise el.

Susan Lowell clătină din cap și aproape râse. David văzu atunci, deodată, cât era de distrusă. Avea cearcăne la ochi, iar faimoșii ei ochelari de soare cu greu reușeau să-i țină părul în ordine. Nu era machiată. Avea un aer bolnav, i se părea lui. Tot nu se așeză.

— E prea târziu să renunți, îi spuse ea. Se apropie încheierea cursului. Va trebui să te pic. Te rog, David, stai jos.

David se așeză, în sfârșit, dar nu își ascunse neplăcerea.

— Hatashil nu a atacat satul.

Susan arătă spre harta de pe perete, cu piuneza galbenă de pe ea.

— De unde știți? întrebă David, ridicând vocea. Apoi spuse: Am venit aici pentru că așa se cuvine.

Susan vedea durerea pierderii recent suferite vibrând în el și îl înțelegea, cu atât mai mult cu cât ea însăși suferea după Razi.

— Ești bine? zise.

— *Safi*, îi spuse el.

Curat. Nu vorbiseră niciodată swahili, dar el știa că ea vorbește dialectul.

— Știu, deoarece...

David o întrerupse.

— Nu vreau să vorbesc despre asta acum.

Duse inconștient mâna spre buchetul de pe masa ei, atingând vaza cu degetele.

— Pot să plec, vă rog? Presupun că puteți să mă picați.

— Nu vrei să afli? insistă ea.

— Nu e viața mea, doamnă profesoară.

Urmă o pauză. Susan încercă altă abordare.

— Ai planuri pentru vara asta? Te duci acasă?

Regretă a doua întrebare de îndată ce o rosti.

— Nu. David ezită. Apoi spuse:

— M-am înscris pentru niște stagii de practică.

— Ce fel de stagii?

David înșirui numele băncilor și firmelor de consultanță la care depusese cereri de înscriere.

— Nu știam că te interesează genul ăsta de muncă.

— Tocmai a început să mă intereseze. Vreau un serviciu bine plătit.

— Știi, poate te pot ajuta eu să obții un stagiu. Soțul meu e partener la Dillon Wilcox, aici, în Boston. Ce-ar fi să-mi trimiți CV-ul tău și eu i-l voi da lui?

Încă o pauză înainte ca David să pună întrebarea.

— Vreți să-mi obțineți un serviciu?

Susan pregetă și ea o clipă.

— Da, David. Vreau. Dar nu îl vei obține dacă vei avea o notă de 4 în fișa de evaluare. Așa că nu poți renunța la curs acum.

— Atunci ne vedem la curs, zise el și plecă.

Susan se răsuci în scaun și se uită pe geam la Centrul de Știință și la Annenberg Hall. Zăpada se topea. Bobocii erau aliniați afară pentru masa de prânz. Câțiva se băteau cu bulgări de zăpadă. Coborî privirea la sertarul de jos al biroului unde încuiase cana și documentele lui Hatashil. Puse documentele pe masă și se uită la ele. Răsuci cana în palme, inspiră adânc și își dădu seama că vrea să se reapuce de lucru mai mult decât orice își dorise în viață.

69

Paris, Franța, 200X

În dimineața aceea, un tânăr de origine americană pe nume Michael Teak stătea la o masă de lemn nelăcuit într-un restaurant nou, cu un ziar în față, citind un editorial în care se vorbea despre țara sa, care, la momentul acela, era cea mai puternică țară din lume. Textul era în franceză și spunea că țara lui se află în război de douăzeci și cinci de ani, într-o parte a lumii sau alta. Era adevărat. El, unul, nu cunoscuse niciodată o perioadă de pace, deși până acum nu se gândise niciodată la asta în acești termeni.

La o săptămână după întâlnirea cu Susan Lowell, când Charlie Atwater îl sunase și-l întrebase dacă știe ceva de profesoara aia de la Harvard care lăsa mesaje la biroul său din Washington, Teak își dăduse demisia. Venise la Paris pentru a petrece sfârșitul iernii și se apucase din nou de alergat. Alerga prin tot orașul, în sus pe străzile înguste din Montmartre, pe aleile cu pietriș alb ale Grădinilor Luxembourg, în jurul Place de la Bastille. Deși urmărea știrile, nu muncea și nici nu se gândea la muncă. Locuia în micul hotel la care trăgea de fiecare dată când se afla în Paris. O hartă originală a orașului de la 1739 atârna pe perete, în foaier. Uneori bea câte o cafea la bistroul din curte, unde florile tocmai începeau să înflorească.

Acum, că sosise primăvara, se gândea ce să facă mai departe. Faptul că nu știa, își făcea el socoteala, însemna că trebuie să urmeze o școală postuniversitară. Completă ciorne de aplicații pentru școli de relații internaționale, pentru școli de drept; lua în calcul chiar și unele programele de masterat care să-l pregătească pentru școala de medicină.

Chelnerița veni cu cafeaua și sendvișul pe care le comandase, blocând lumina dinspre geam și siluetele tinerilor rezidenți

ai cartierului care se plimbau pe Rue de Pearl. Un băiețel într-un costum de joacă fistichiu, din tweed, se dădea cu rolele, cu părul lung până la umeri legat la spate în coadă. Teak se gândea tot mai rar la puștiul cu Fanta, și atunci când o făcea, gândul îi trecea prin minte ca vântul intrând pe ușa din față și ieșind pe cea din spate a unei case pustii.

După ce termină sendvișul, o luă pe jos spre sud, către Sena maronie și uniformă. Traversând, își dori ca Jane să fi fost cu el. Venise la Paris într-un fel de vacanță, gândindu-se vag să o ia de la capăt, dar acum, că era acolo, apropiindu-se de Musée Rodin în spatele unui cuplu tânăr de americani, purtând jachete de dril, nu mai simțea asta. În loc să intre în muzeu, se duse la hotelul său, aflat în apropiere. Cât se poate de ciudat, nu era nimeni la micul birou de recepție, așa că își luă singur cheia din cui. Se opri pentru o clipă în fața hărții orașului, căutând să stabilească pe unde să alerge a doua zi. După aceea urcă trei paliere întunecate până la camera lui. Aruncă cheia pe noptieră, jacheta kaki pe scaunul de la birou și se întinse pe așternutul alb. Somnoros cum era după masa de prânz și plimbare, adormi.

Ușa de la baie se deschise încet. Marina Levy se apropie fără zgomot de marginea patului. Nu era convinsă de ceea ce avea să facă. Era sigură că e folosită în scopuri pe care nu le înțelege și asta nu-i plăcea. Însă o relație bună cu oamenii aceia de la Washington era extrem de valoroasă, iar asta era cea mai mare – și mai bine plătită – favoare. Cea pe care nimeni n-o cere.

Mulțumiri

Pentru găzduire, sfaturi și muncă de redactare, în diferite combinații, le sunt recunoscător familiilor Korschen și Van Aardt din Lamu; lui Liban Ali Mugabo din Kigali; Oliviei de Dieuleveult din Paris; lui Ed Lintz din Williamsburg; lui Dave Evans și Fleur Jearvis-Reade din Londra; soților Bickerton din Seminyak; lui Hugh Malone din Maine; soților Wilcox; lui Peter Matthiessen; lui Will Hearst; lui Alex de Waal; agenților mei Eric Simonoff și Bob Bookman; și editorului meu Morgan Entrekin. Și pentru un cămin între aceste escale, lui Joanie și Terry și Stacey McDonell.